EDGAR RICE BURROUGHS

TARZAN

VISSZATÉR

Aranyhal Könyvkiadó

TARZAN

VISSZATÉR

Scannelte: Baranyai György 2004. február 2.
Javította:

E R. BURROUGHS
TARZAN VISSZATÉR
Második kiadás
IFJÚSÁGI LAP- ÉS KÖNYVKIADÓ - 1989

ISBN 963 422 927 1
Az Edgár Rice Burroughs Inc.
jogának fenntartásával Magyarországon kiadja az
IFJÚSÁGI LAP- ÉS KÖNYVKIADÓ
Felelős kiadó: dr. Király G. István
Szikra Lapnyomda, Budapest (89-1117)
Felelős vezető: Csöndes Zoltán vezérigazgató
Felelős szerkesztő: Horváth Tibor
Műszaki vezető: Pogány Károly
Műszaki szerkesztő: Spolarich Miklós
Megjelent 20,15 (A/5) ív terjedelemben, 1989-ben
88 035/ILK

First published serially From June to December in 1913
issues of New Story Magaziné
Fordította: Erős László
A fordítást az eredetivel egybevetette: Fekete Éva
A borító grafikáját és az illusztrációkat készítette:
Fazekas Attila
A borítót Tölgyesi Beáta tervezte

1989 Edgár Rice Burroughs, Inc.
1989 Edgár Rice Burroughs, Inc.
THE RETURN OF TARZAN Copyright 1913
Street and Smith Copyright
1989 Edgár Rice Burroughs, Inc. All Rights Reserved

Tartalom

1. Becsületbeli ügy az óceánjárón 7
2, Aki szelet vet 20
3. Mi történt a Rue Maule-on? 36
4. De Coude grófné magyarázattal szolgál 50
5. A meghiúsult cselszövés 67
6. A párbaj 82
7. A Szidi Aissza-i táncosnő 96
8. A sivatagi csata 112
9. El Adrea 127
10. Az árnyak völgyében 143
11. John Caldwell, London 156
12. Hajók, ha találkoznak 171
13. A "Lady Alice" hajótörést szenved 188
14. Vissza a kezdetekhez 209
15. Majomból vadember 225
16. Az elefántcsontrablók 240
17. A vazirik fehér törzsfőnöke 255
18. Halálos sorshúzás 270
19. Az arany városa 288
20. La 301
21. A hajótöröttek 317
22. Opar kincseskamrái 334
23. Az ötven ijesztő külsejű férfi 349
24. Újra Oparban 364

25. Az őserdőn keresztül
26. A majomember távozása 397

1. Becsületbeli ügy az óceánjárón

- Magnifique! - sóhajtotta de Coude grófné. - Tessék? - kérdezte a gróf fiatal feleségétől. - Micsoda olyan* pompás? - Közben te- intetével felesége csodálatának tárgyát kereste, - Öh, semmi, drágám, igazán semmi - felte a grófné, és enyhe pír jelent meg amúgy is izsás arcán. - Csak eszembe jutottak azok a ntasztikus New York-i felhőkarcolók - azzal szépséges grófné kényelmesen hátradőlt nyug-
ában, újra kezébe vette a képes magazint, melyet az imént a szabadkozás hevében az ölé-ejiett.
Férje ismét könyvébe temetkezett, némiképp álkozva ugyan, hogy a grófné háromnapi után hirtelen csodálatot érez ugyanazon épületek iránt, amelyeket New Yorkban rettenetesnek mondott.
Kisvártatva azután letette a könyvet. - Nagyon unom, Olga - mondta. - Azt hiszem, megpróbálok felhajtani néhány urat, aki ugyanúgy unatkozik, mint én, hátha elegen leszünk egy kártyapartihoz.
- Ez nem túl gáláns tett öntől, kedves férjem - válaszolta az ifjú asszony mosolyogva -, de minthogy magam is ugyanúgy unatkozom,

ezúttal megbocsátok. Ha örömét leli az unalmas kártyázásban, hát csak menjen.
Miután férje elment, a grófné szeme titokban egy fiatalember délceg alakjára tévedt, aki alig valamivel távolabb lustán nyújtózkodott el székében.
- Magnifique - sóhajtotta újra. Olga de Coude grófnő húszéves volt, a férje negyven. Tisztességes és hűséges feleség volt, de minthogy nem ő választotta a férjét, feltehetően nem volt őrülten és szenvedélyesen szerelmes abba a férfiba, akit a sors és orosz főnemes apja jelölt ki számára. Az elragadtatott kiáltásból, amivel az idegen fiatalember ragyogó külsejét nyugtázta, mégsem szabad arra következtetnünk, hogy gondolatban a legcsekélyebb mértékben is hűtlenné vált volna hitveséhez. Megcsodálta csupán az ifjút, mint az élővilág egy különlegesen remek példányát. Mi tagadás, az illető valóban nagyon vonzó látványt nyújtott. Miközben az asszony elmerülten nézte a fiatalember arcélét, az felkelt székéből és elhagyta a fedélzetet. De Coude grófné odaintette az egyik arra haladó pincért.
:- Ki ez az úriember? - kérdezte.
- Monsieur Tarzan Afrikából. Legalábbis ezen a néven foglalta le a hajójegyet - felelte udvariasan a pincér.
- Ami azt illeti, az elég kiterjedt birtok gondolta a fiatalasszony, és ez a körülmény még csak fokozta érdeklődését.
Amint Tarzan lassan a dohányzó felé sétált,
8
váratlanul két férfiba botlott, akik izgatottan sügdolóztak odakinn. Nemigen méltatta volna őket figyelemre, ha tekintete nem találkozik egyikük különösen gonosz pillantásával. Tar-zant leginkább a párizsi színházak melodrámáiban látott gonosztevőkre emlékeztette a két férfi. A sötét bőr, a bűnös szándékot rejtő sunyi pillantás, a heves gesztikulálás még jobban kiemelte ezt a hasonlóságot. Tarzan belépett a dohányzóba, és a többiektől é távolabb keresett magának helyet. Nem volt kedve beszélgetni, és miközben abszintját :ortyolgatta,

szomorúan gondolt vissza az elült hetekre. Egyre csak az járt a fejében, bölcsen tette-e, hogy lemondott születési jogáról valakinek a javára, akinek semmilyen formában nem volt lekötelezettje. Igaz, kedvelte Claytont, de hát - nem erről volt szó. Nem William Cecil layton, Greystoke lordja volt az oka annak, ogy megtagadta származását. Egy nő, akit mindketten szerettek, s aki a sors szeszélye folytán Claytoné lett, nem az övé.
Szeretett és viszontszerették, ettől kétszeresen nehéz volt elviselnie az elválást, mégis tudta, hogy nem tehetett mást, mint amit tett azon z éjszakán, ott a távoli wisconsini erdőben le-ő kis vasútállomáson. Számára a lány boldog-eága volt mindennél előbbre való, és a civilizációról meg a civilizált emberekről szerzett csekély tapasztalata is megtanította arra, hogy az élet legtöbbjük számára elviselhetetlen pénz és társadalmi rang nélkül.
9

Márpedig Jane Porter e kettőre született, éa ha Tarzan megfosztja tőlük jövendőbeli férjét, ezzel bizonyosan nyomorúságos és gyötrelmea életet teremt a lány számára. Az meg sem fordult Tarzan fejében, hogy a lány elhagyná Claytont, ha egyszer az elveszíti rangját és birtokait, minthogy mindenki mást ugyanolyan odaadóan hűségesnek hitt, mint amilyen ő maga volt. És ebben az esetben nem is tévedett. A lány valóban kötelességének erezné, hogy a bajban kitartson Clayton mellett.
Tarzan gondolatai a múltból a jövő felé kalandoztak. Megpróbálta átadni magát a kellemes érzéseknek: milyen is az, ha visszatér a dzsun-gelbe, ahol született és gyermekként élt; a kegyetlen, vad dzsungelbe, amelyben életének huszonkét évéből húszat töltött. De a megszámlálhatatlan dzsungelbeli élőlény közül ki vagy mi lesz az, aki üdvözölni fogja visszatértekor? Senki. Csak Tantort, az elefántot nevezheti barátjának. A többiek vadászni fognak rá, vagy mene-1 külnek majd előle, ahogy régen is tették.
Még a saját törzséből való majmok sem fogadják testvérükként.
A civilizáció, ha semmi mást nem is adott Tarzannak, a dzsungel fiának, azért mindenképpen beleoltotta a vágyat a saját fajtájabeliek társasága után, és megtanította őszintén élvezni a hozzá hasonlókkal való együttlét melegét. Éa ezzel párhuzamosan az összes többi élőlény egyre ellenszenvesebbé vált számára. Nehéz lett volna elképzelnie a világot barát nélkül -
10

olyan élőlény nélkül, akivel beszélgethet az új nyelven, amelyet annyira megszeretett. így aztán Tarzan kedvetlenül gondolt a jövőre, amelyet kitervelt magának. Amint ott ült cigarettája füstje fölött elmerengve, pillantása az előtte álló tükörre tévedt, amelyben egy asztal látszott, s körülötte négy férfi kártyázott. Egyikük hamarosan felállt és távozott, másvalaki közeledett az asztalhoz, éa Tarzan látta, amint udvariasan felajánlja, hogy elfoglalja a megüresedett széket, nehogy a játékot félbe kelljen szakítani. Az alacsonyabb volt
két sugdolózó férfi közül, akiket Tarzan a do-; hányzó bejárata előtt látott.
Ez a tény az érdeklődésnek némi szikráját eltette fel Tarzanban, így aztán, miközben a jövőről elmélkedett, a tükörből szemmel tartotta a háta mögött levő asztalnál kártyázókat, Tarzan a többi kártyázó közül csak egyről tudta, hogy kicsoda, arról, aki az új játékossal szemben

ült. Az egyik túlzottan előzékeny pin-:ér hívta fel a figyelmét gróf Raoul de Coude-
, mint a francia hadügyminisztérium magas rangú személyiségére.
Tarzan hirtelen észrevett valakit a tükörben,' s ettől kezdve éberen figyelt. A másik sötét arcú összeesküvő lépett be a helyiségbe, és oda-állt a gróf széke mögé. Tarzan látta, hogy megfordul és titokban körülnéz, de tekintete épp csak végigsuhant a tükrön, így nem vehette észre Tarzan figyelő szemét. Lopva előhúzott vala-r
11

mit a zsebéből. Tarzan nem láthatta, hogy m mert a férfi keze eltakarta előle.
Aztán ugyanez a kéz közelíteni kezdett a grófhoz, majd a benne levő valami egyszercsak a gróf zsebébe került. A férfi továbbra is ott állt a francia gróf mögött és nézte annak lapjait. Tarzan nem tudta mire vélni a dolgot, de most már árgus szemekkel figyelt, és minden mozzanatot pontosan észlelt.
A játék ezután még tíz percig tartott, és ezalatt a gróf tekintélyes összeget nyert attól, aki utólag szállt be kártyázni, aztán Tarzan látta, hogy a gróf széke mögött álló fickó egyszercsak odabiccent társának. Az azonnal felpattant a helyéről, és ujjával a grófra mutatott.
- Ha tudtam volna, hogy ez a monsieur hivatásos hamiskártyás, nem egyezem bele olyan készségesen, hogy bevegyenek a játékba -
mondta.
A gróf és a másik két kártyás egy pillanat alatt talpra ugrott
De Coude arca elsápadt.
- Hogy érti ezt, uram? - kiáltotta. - Tisztában van vele, hogy kivel beszél?
- Én csak azt tudom, hogy utoljára beszélek olyasvalakivel, aki csal a kártyában - felelte a fickó.
-A gróf áthajolt az asztal fölött, és nyitott tenyérrel szájonvágta a férfit, aztán a többiek elválasztották őket egymástól.
- Itt valami félreértés van, uram - kiáltot-

ta az egyik kártyás. - Hiszen ez az úr de Coude, francia gróf.
- Ha tévedtem - mondta a vádaskodó -, készséggel bocsánatot kérek; de mielőtt ezt tenném, hadd kérjem meg a gróf urat, hogy magyarázza meg, mit jelentsenek azok a lapok, amelyeket a szemem láttára csúsztatott a külső zsebébe.
A férfi, aki Tarzan szeme láttára valójában a gróf zsebébe tette a kártyákat, ekkor megfordult, hogy kisomfordáljon a helyiségből, de legnagyobb bosszúságára azt kellett tapasztalnia, hogy egy magas, szürke szemű idegen állja el a kijáratot.
- Bocsánat - mondta a férfi nyersen, és megpróbált elhaladni mellette.
- Várjon csak! - mondta Tarzan.
- De hát miért, monsieur? - kiáltotta a másik ingerülten. - Engedjen kimenni, monsieur.
- Várjon - mondta Tarzan. - Azt hiszem, idebenn olyan ügyről van szó, amelyre ön bizonyára meggyőző magyarázatot tud adni.
A fickó erre már kijött a sodrából, és halkan káromkodva megragadta Tarzant, hogy félretolja az útból. A majomember csak mosolygott rajta: megpenderítette a nagydarab fickót, majd galléron ragadta, és az hiába szitkozódott, kapálózott, csapkodott - visszavitte az asztalhoz.

Jyikolaj Rokov most először találkozott azok-cal az izmokkal, amelyeknek köszönhető, hogy vad tulajdonosuk legyőzte Numát, az oroszlánt,
leg Térközt, a hatalmas hím majmot.
13
12

A férfi, aki az imént megvádolta de Coude-ot, meg a másik két kártyás várakozóan nézett a grófra. Számos további utas is odagyűlt a szóváltás színhelyére, és mind várták, mi lesz.
- Ez a fickó megőrült - mondta a gróf. -'Ó Uraim, nagyon kérem, motozzon meg valaki.
- Nevetséges a vád - szólalt meg az egyik kártyás.
- Nyúljon csak be a gróf kabátzsebébe, és meglátja, hogy a vád nagyon is komoly - biztatta a vádaskodó.
Aztán, hogy a többiek még mindig tétováztak, azt mondta: - Gyerünk, majd én megteszem, ha senki nem akarja - és a gróf felé lépett.
- Nem, monsieur - mondta de Coude. -? Csak olyan motozásnak vagyok hajlandó alávetni magam, amelyet úriember végez.
- Szükségtelen megmotozni a grófot. A lapok a zsebében vannak. Én magam láttam, amikor oda kerültek.
Mindnyájan csodálkozva fordultak a hang irányába, és egy magas, széles vállú fiatalembert pillantottak meg, aki nyakánál fogva taszigálta feléjük vonakodó foglyát.
- összeesküvés! - kiáltotta dühösen de Coude. - Nincsenek semmiféle kártyák a kabá-tomban - és e szavak közben indulatosan a zsebébe nyúlt. Kínos csend támadt erre a kis csoportban. A gróf halálsápadt lett, és amikor kihúzta zsebéből a kezét, három lapot tartott benne. Néma és rémült csodálkozással nézett a többiekre, és lassan a szégyen pírja öntötte el az
14
Wcát. A szánalom és a megvetés ült ki a jelenlevők arcára, akik tanúi voltak, hogyan válik semmivé egy férfi becsülete.
Valóban összeesküvés, monsieur. - Ismét szürke szemű idegen szólalt meg. >- Uraim -? folytatta -, a gróf úr nem tudta, hogy a lapok zsebében vannak. Tudta nélkül kerültek oda, lialatt játszott. Ahol ültem, mindent jól láttam szemközti tükörből. Ez az ember, aki éppen szökni próbált, amikor elcsíptem, ez tette a la-okat a gróf zsebébe.
De Coude Tarzanról a markában vergődő em-; jerre pillantott.
- Mon Dieu, Nyikolaj! ?- kiáltotta. ~ Te pagy az?
Aztán vádlójához fordult, és egy pillanatig aposan szemügyre vette.
- Magát pedig, monsieur, nem ismertem íeg szakáll nélkül. Eléggé megváltozott a külseje, Paulvics. Értem már. Minden világos, iraim.
- Mit csináljunk velük, monsieur? - kéiS lezte Tarzan. - Adjuk át őket a kapitánynak?
- Ne, barátom - mondta a gróf sietve. -? Személyes ügy ez, és arra kérem, hogy hagyja a sudába az egészet. Nekem elég az, hogy tisztá-itam a vád alól. Minél kevesebb dolgunk van íz ilyen fickókkal, annál jobb. Azt mondja meg ikább, monsieur, hogyan köszönjem meg az óriási szívességet, amelyet nekem tett. Engedje íeg, hogy átnyújtsam a névjegyemet, és ha
15

bármikor szolgálatára lehetek, készséggel r delkezésére állok.
Tarzaii elengedte Rokovot, aki bűntársával együtt sietve távozott a dohányzóból. Elmenté-: ben Rokov még odafordult Tarzanhoz: - Az úr nagyon meg fogja még bánni, hogy mások dolr
gába avatkozott.
Tarzan elmosolyodott, aztán a gróf felé meghajolva, átnyújtotta a saját névjegyét.
A gróf elolvasta:
M. Jean C. Torzán:
- Monsieur Tarzan - mondta -, ön igazár ból jobban járt volna, ha nem teszi meg nekem ezt a baráti szívességet, mert ezzel Európa két legelvetemültebb gazemberének haragját vonta magára. Kerülje el őket, monsieur, kerülje el.
- Találkoztam már félelmetesebb ellenségekkel is, kedves grófom - felelte Tarzan szerényen elmosolyodva -, s lám, még mindig élek, méghozzá félelem nélkül. Azt hiszem, ez a két gazember sem fogja megtalálni a módját, hogy árthasson nekem.
- Reméljük, hogy nem, monsieur - mondta de Coude. - De azért nem árt, ha résen lesz, és emlékezetébe vési, hogy a mai napon egy olyan ellenséget szerzett magának, aki soha nem felejt, soha nem bocsát meg, és akinek gonosz elméje mindegyre újabb és újabb aljasságokat forral, hogy lecsaphasson azokra, akik az útjában állnak vagy ártanak neki. Ha azt mondom,
16
hogy Nyikolaj Rokov maga az ördög, tulajdonképpen becsületében sértem meg sátán őfelségét.
Amikor Tarzan aznap este belépett a kabinjába, egy összehajtogatott levélkét talált a padlón, amelyet nyilvánvalóan az ajtó alatt csúsztattak be.
Széthajtogatta, és olvasni kezdte:
Monsieur Tarzan!
ön bizonyára nem érezte át tettének súlyos-
Ísságát, másképp aligha vetemedett volna arra, amit ma elkövetett ellenem. Hajlandó vagyok zlhinni, hogy tudatlanságában cselekedett, és lem állt szándékában megsérteni egy idegent. Éppen ezért nagyvonalúan lehetővé teszem, hogy bocsánatot kérjen, és amennyiben biztosít róla, hogy többé nem avatkozik olyasmibe, ami lemönre tartozik, elejtem áz ügyet.
Ellenkező esetben... de hát biztos vagyok benne, hogy belátja: a legbölcsebb, ha elfogadja az általam javasolt eljárást.
Kiváló tisztelettel: Nyikolaj Rokov
A sorok olvastán egy pillanatig kegyetlen losoly "játszadozott Tarzan ajkán, de aztán hirtelen kiverte a fejéből a dolgot, és aludni tért'
Az egyik közeli kabinban de Coude grófné így szólt a férjéhez:
- Miért ilyen gondterhelt, kedves Raoul?
17

Olyan mogorva egész este, hogy az már sok. Mi a baj?
- Olga, Nyikolaj itt van a hajón. Tudta?
-: Nyikolaj! - kiáltott az asszony. - De hát ez lehetetlen, Raoul. Képtelenség. Nyikolajt letartóztatták Németországban.
- Én magam is úgy tudtam, míg a saját szememmel nem láttam ma - őt is, meg azt a másik gazembert, Paulvicsot is. Olga, én nem tűrhetem tovább a zaklatásait. Még maga miatt sem.' Előbb vagy utóbb kénytelen leszek átadni őt a hatóságoknak. Tulajdonképpen félig-meddig már el is

határoztam, hogy mielőtt kikötünk, mindent elmondok a kapitánynak. Egy francia hajón, Olga, sima ügy volna egyszer s mindenkorra megszabadulni ettől a mi bosszúálló istenünktől.
- Jaj, ne, Raoul! - kiáltotta a gróf né, és letérdelt férje elé, aki lehorgasztott fejjel ült egy díványon. - Csak ezt ne. Emlékezzen, mit ígért. Ígérje meg, hogy nem teszi meg. Ne is fenyegesse ilyesmivel, Raoul.
De Coude megfogta felesége kezét, és mielőtt válaszolt volna, hosszan nézett halvány és feldúlt arcába, mintha csak a gyönyörű szempárból akarta volna megtudni, mi a valódi oka annak, hogy annyira védelmezi ezt az embert.
- Hát legyen a kívánsága szerint - mondta végül. - Bár nem értem magát. Ez az ember már rég nem tarthat igényt a maga szeretetére, ragaszkodására vagy tiszteletére. Csak Örökös veszélyt jelent az életére és becsületére, vala-
18
mint a férje életére és becsületére is. Bárcsak soha ne kellene megbánnia, hogy ennyire a pártját fogja.
- Én nem fogom a pártját, Raoul - vágott közbe hevesen a grófné. - Azt hiszem, ugyanúgy gyűlölöm őt, mint ön, csak... Öh, Raoul, a vér nem válik vízzé.
- Ami azt illeti, ma kedvem lett volna megnézni, milyen ez a bizonyos vér, de úgy, hogy karddal csapolom meg - morogta a gróf dühö-
?n. - Ezek ketten, Olga, ma megpróbálták sántszándékkal bemocskolni a becsületemet -? szál elmesélte, *ni történt a dohányzóban. - [a ez a vadidegen férfi nem siet a sietségemre, ikerrel is jártak volna, hisz ki adott volna hitelt én puszta szavamnak a terhelő bizonyíték elmében, amelyet a zsebembe rejtett lapok je-;ntettek. Már szinte kételkedni kezdtem maimban, amikor ez a monsieur Tarzan odavon-;olta a maga drágalátos Nyikoláját, és leleplez-az egész szégyenletes ügyet.
- Monsieur Tarzan? - kérdezte a grófnő ithatóan meglepődve.
- Igen* Ismeri, Olga?
- Láttam már. Egy pincér hívta fel rá a fi-felmemet.
? Nem tudtam, hogy a hírességek közé tar->zik - mondta a gróf.
Olga grófné gyorsan másra terelte a szót. Hir-;len ráébredt, nehezen tudná megmagyarázni, íiként került sor arra, hogy a pincér felhívja a igyelmét a jóképű monsieur Tarzanra. Talán el
19

is pirult valamennyire, hisz mi más oka lehetett volna a férjének arra, hogy furcsa, incselkedő arccal nézegesse. "Öh - gondolta Olga -, a rossz lelkiismeret mindig gyanús."

2.

Aki szelet vet...

Másnap késő délutánig úgy telt el az idő hogy Tarzan semmi továbbit nem hallott útitársai felől, akiknek ügyeibe természetes becsületessége miatt csöppent bele. Aztán teljesen váratlanul éppen akkor botlott bele Rokovba és Paulvicsba, amikor azok a legkevésbé sem kívánták a társaságát.
A fedélzetnek egy ez idő szerint elhagyatott részén álltak, és amikor Tarzan közeledett feié-jük, éppen szenvedélyes szóváltás folyt köztük és egy asszony között. Tarzan szeme megakíidt az utóbbi elegáns öltözékén, s karcsú, formás alakjáról úgy vélte, hogy igen fiatal nő lehet; de minthogy az arca erősen le volt

fátyolozva, vonásait nem láthatta.
A férfiak jobbról-balról a nő mellett álltak, és valamennyien hátat fordítottak Tarzannak, így meglehetősen közel kerülhetett hozzájuk anélkül, hogy jelenlétéről tudomást szereztek volna. Ügy tűnt" mintha Rokov valamivel fenyegetőz-
20
ne, a nő pedig mentegetőzni látszott; de valamilyen idegen nyelven beszéltek, így csak külső jelekből következtetett arra, hogy a nő fél.
Rokov viselkedéséből annyira világosan kiérződött a fizikai erőszakkal való fenyegetőzés, hogy a majomember egy pillanatra megállt hármójuk mögött, ösztönösen megérezvén a fenyegető veszélyt. Alighogy megtorpant, azt látta, hogy a férfi durván megragadja és mégcsavarja a nő csuklóját, mintha kínzással akarna kicsikarni belőle valamilyen ígéretet. Hogy mi tör-tént-volna azután, ha Rokov akarata érvényesül, azt csak találgatni lehet, minthogy egyáltalán em az ő akarata érvényesült. Ehelyett két acé-| kéz ragadta meg a vállát, minden teketória lkül hirtelen megpenderítette, és Rokov te-ntete ismét annak az idegen férfinak a hideg, ürke szemével találkozott, aki már az előző pon is útját állta.
- Sapristi! - ordította a feldühödött Rokov. Mi ez már megint? Maga megbolondult, hogy
ra inzultálni merészeli Nyikolaj Rokovot?
- Ez a válaszom a levelére, monsieur -* ondta Tarzan halkan. Azzal olyan erővel taszította el magától a fickót, hogy az előrebukva elterült a korlátnál.
I - Ördög és pokol! - rikácsolta Rokov. - Disznó, ezért meghalsz - és talpra ugorva Tarzannak rohant, miközben farzsebéből revolve-ét próbálta előrángatni. A fiatal nő visszahő-ölt a rémülettől. - Nyikolaj! - kiáltotta. - Be tedd ezt, jaj ne! Gyorsan, monsieur, mene-
21

küljön, mert biztosan megöli! - De menekü helyett Tarzan elébe ment a fickónak. - Ne tegye nevetségessé magát, monsieur - mondta.
Rokovnak, aki az idegen férfitől elszenvedett megaláztatás miatt valóságos dührohamot kapott, végre sikerült előhúznia a revolverét. Megállt, és kimért mozdulattal Tarzan mellének szegezve a fegyvert, meghúzta a ravasn. A revolver üresen kattant. Ebben a pillanatban a majomember úgy lendült előre, mint egy dühödt óriáskígyó feje. Egy csavarintás, és a revolver nagy ívben átrepült a hajó korlátján, és nagyot csobbant az Atlanti-óceán vizében.
A két férfi egy pillanatig farkasszemet nézett egymással. Rokov végre visszanyerte önuralmát. Ö szólalt meg előbb:
- ön, monsieur, most már két alkalommal érezte felhatalmazva magát arra, hogy olyan dolgokba avatkozzék, amelyek nem önre tartoznak. Kétszer formált jogot arra, hogy" megalázza Nyikolaj Rokovot. Az első merészségét elnéztem, feltételezve, hogy tudatlanságból cselekedett, de ezt az ügyet már nem fogom elnézni. Ha az úr nem tudja, kicsoda Nyikolaj Rokov, akkor utóbbi arcátlansága miatt biztos lehet benne, hogy jó oka lesz megjegyezni ezt a nevet. - En csak annyit tartok érdemesnek megjegyezni magáról, monsieur, hogy gyáva gazember - felelte Tarzan. Azzal a fiatal nő felé fordult, hogy megtudakolja, nem sérült-e meg. Ám a nő eltűnt. Majd Tarzan anélkül, hogy pillán-

tásra méltatta volna Rokovot és cinkosát, elindult, hogy folytassa sétáját a fedélzeten.
Akaratlanul is azon töprengett, miféle összeesküvés

készülődik itt, miben mesterkedik ez a két fickó. Valamiképpen ismerős volt neki a lefátyolozott nő is, akinek éppen jókor sikerült a segítségére sietnie, de mivel az arcát nem látta, nem volt biztos benne, hogy látta-e már korábban. Az egyetlen különleges dolog, amit megfigyelt rajta, egy ritka mívű gyűrű volt, amelyet akkor pillantott meg a kezén, mikor Rokov csuklón ragadta. Elhatározta, hogy ezentúl figyelni fogja női útitársai kezét, hátha megtudhatja, ki az, akit Rokov zaklat, s főként azt, hogy továbbra is háborgatja-e a fickó.
Tarzan visszavágyott kényelmes nyugágyába, s amint helyet foglalt benne, eltűnődött az emberi kegyetlenség, önzés és rosszindulat számos példáján, amelynek szemtanúja lehetett azóta, hogy négy évvel ezelőtt a dzsungelben először találkozott emberi lénnyel. A fekete, fénylő bőrű Kulonga volt az, akinek gyors lándzsája azon a napon Kala, a nagy nőstény majom szívébe fúródott, és elrabolta Tarzantól az egyetlen anyát, akit valaha is ismert. Eszébe jutott, hogyan ölte meg Kinget, a matrózt társa, a patkányarcú Snipes, hogyan hagyták cserben Porter professzort és övéit az "Arrow" fellázadt .tengerészei; milyen kegyetlenül bántak Mbonga fekete harcosai és asszonyai foglyaikkal, felrémlett előtte, milyen kicsinyesen irigykedtek egymásra a nyugati partvidéki ko-
22
23

lónia civil és katonai tisztségviselői, akiknek a civilizált világgal való első találkozását köszönhette.
- Mon Dieu! - mormolta magában -, de hisz mind egyformák. Csalnak, gyilkolnak, hazudnak, harcolnak és mindezt olyan dolgokért, amelyeket a dzsungel állatai semmibe se vennének - a pénzért, hogy megvásárolhassák puhá-nyoknak való korcs örömeiket. És nem elég, hogy ostoba szokásaik gúzsba kötik, és szerencsétlen sorsuk rabszolgává teszi őket, még szilárdan hiszik is, hogy ők a teremtés urai, és csak ők élvezik a lét igazi örömeit. A dzsungelben aligha állna valaki is egykedvűen félre, míg a másik elveszi a párját. Ostoba világ ez, félke-gyelmű világ, és Tarzan, a dzsungel fia, bolond volt, amikor lemondott szabadságáról és boldogságáról, hogy itt élhessen.
Amint ott ült, egyszercsak az az érzése támadt, hogy hátulról nézi valaki, és a vadon élő állat ősi ösztöne azonnal átütött a civilizáció vékony burkán. Tarzan oly gyorsan fordult meg, hogy a fiatal nőnek, aki titokban figyelte, ideje sem maradt lesütni a szemét, a majomember szürke szemének fürkésző pillantása máris rátapadt. Aztán, amikor a nő mégis levette róla a tekintetét, Tarzan látta, hogy hirtelen halvány bíborhullám önti el félrefordított arcát.
Tarzan mosolygott magában nagyon civilizálatlan és udvariatlan tettének eredményén, hiszen ő nem sütötte le a szemét, amikor pillantása találkozott a fiatal nőével. Az asszony nagyon
24

fiatal volt, és nagyon kellemes jelenség. Mi több, valamiképpen igen ismerős is Tarzannak, csak azt nem tudta, hol láthatta már. Újra megfordult a nyugágyban, majd kisvártatva azt vette észre, hogy a nő felkel helyéről, és távozni készül. Ahogy elhaladt mellette, Tarzan utánanézett, hátha felfedez valamit, ami segíthet kielégíteni a nő kilétére vonatkozó kíváncsiságát.
Nem is nagyon csalatkozott, mert ahogy az asszony tovasétált, egyik kezét a nyakára omló fekete

hajzuhataghoz emelte - azzal a jellegzetes mozdulattal, amellyel a nők az elismerő pillantásokat szokták nyugtázni -, és kezének, egyik ujján Tarzan megpillantotta azt a ritka mívű gyűrűt, amelyet nem sokkal korábban a lefátyolozott nő ujján látott.
Tehát ez az a gyönyörű fiatal nő, akit Rokov üldöz.
Tarzan kényelmesen elterpeszkedve azon tűnődött, ki lehet a nő, és hogy egy ilyen bájos teremtésnek mi kpze lehet ahhoz a bárdolatlan, szakállas fickóhoz.
Aznap este vacsora után Tarzan előresétált a hajó orrába, és sötétedésig beszélgetett a másodtiszttel, majd mikor azt elszólította a kötelesség, a korlátnál álldogált egy ideig, ráérősen figyelve a holdfény játékát az enyhén hullámzó vizén. Alakját félig eltakarta egy csóhakdaru, így a két férfi, aki a fedélzeten sétálva közeledett felé, nem láthatta. Amit tovahaladtukkor kivett kettejük beszélgetéséből, Tarzannak elég volt ahhoz, hogy a nyomukba szegődjék, kövesse őket,

és kilesse, miben sántikálnak. Felismerte hangját, és látta, hogy a társa Paulvics.
Amit Tarzan véletlenül meghallott, csak eny-nyi volt: - És ha sikítana, kezdd el fojtogatni, míg ... - de ez elég is volt, hogy felkeltse a majomemberben a kalandvágyat, így aztán szemmel tartotta a két férfit, akik most már fürgén lépkedtek a fedélzeten.
A dohányzóig követte őket, ahol a bejáratnál megálltak egy kis időre, láthatóan azért, hogy meggyőződjenek, odabenn van-e, akinek a holléte iránt érdeklődnek.
Aztán egyenesen az első osztályú kabinok felé vették útjukat, az úgynevezett sétafedélzetre. Itt Tarzannak már nehezebb volt észrevétlenül maradnia, de azért sikerült.
Amikor amazok megálltak az egyik ragyogóan fénylő keményfaajtó előtt, Tarzan behúzódott egy sötét keresztfolyosóra, amely mintegy tizenkét lábnyira volt az ajtótól.
A kopogtatásra egy női hang szólt ki franciául: - Ki az?
- Én vagyok az, Olga, Nyikolaj - hangzott a válasz Rokov immár jól ismert torokhangján.
- Bejöhetek?
- Miért nem hagysz már nekem végre nyugtot, Nyikolaj? - hallatszott a nő hangja a vékony ajtón át. - Én soha nem bántottalak.
- Ugyan már, Olga - győzködte a férfi engesztelő hangon -, hiszen csak pár szót akarok váltani veled. Nem bántalak, be se fogok lépni a
kabinodba; de hát csak nem kiabálhatok így az ajtón keresztül!
Tarzan hallotta, hogy kívülről kattan a zár. Előrelépett rejtekhelyéről annyira, hegy láthassa, mi történik majd, ha kinyílik az ajtó, mert akaratlanul is eszébe jutottak az imént odafenn, a fedélzeten hallott szavak: - És ha sikítana, kezdd el fojtogatni.
Rokov közvetlenül az ajtó előtt állt, Paulvics kicsit odébb, a folyosó falához lapulva. Kinyílt az ajtó. Rokov egyik lábával belépett a kabinba, és hátát az ajtónak vetve, halkan suttogva beszélni kezdett az asszonyhoz, akit Tarzan nem láthatott. Aztán meghallotta az asszony válaszát, aki fojtott hangon beszélt, de eléggé hangosan ahhoz, hogy szavai jól kivehetők legyenek.
- Nem, Nyikolaj - mondta -, hiába minden. Akármivel fenyegetsz is, nem fogom teljesíteni a követeléseidet. Hagyd el a helyiséget, kérlek; nincs itt semmi keresnivalód. Megígérted, hogy nem jössz be.
- Rendben van, Olga, nem megyek be, de mielőtt végeznénk egymással, tudd meg, hegy ezerszer megbánod még, amiért

nem tetted meg azonnal, amire kérlek. Végül úgyis az
történik majd, amit én akarok, ezért aztán csak
fölösleges gondokat okozol nekem, rabolod a drága
időmet, s kellemetlenségeket szerzel magadnak i a ...
| - Soha, Nyikolaj - vágott a szavába az asz-szony,
aztán Tarzan azt látta, hogy Rokov oldalt
26
27

fcrdul, és Paulvics felé biccent. Az egy mozdulattal a
kabin bejáratához ugrik, és Rokov mellett, aki nyitva
tartja számára az ajtót, máris benn terem. Aztán ez
utóbbi gyorsan kilépett a kabinból. Az ajtó bezárult.
Tarzan hallotta, hogy odabenn kattan a zár, amint
Paulvics ráfordítja a kulcsot. Rokov továbbra is ott állt
az ajtó előtt, és fejét előrenyújtva hallgatózott, mit
beszélnek azok ketten a kabinban. Szakáll keretezte ajkán
gonosz mosoly játszadozott.
Tarzan hallotta, amint az asszony távozásra szólítja fel
a fickót. - A férjemért küldök - kiabálta. - De az nem
lesz könyörületes magához.
Paulvics gúnyos nevetése a fényezett fa borítású falon át
is kihallatszott.
- Majd a hajópénztáros idehívja a férjét, madame -
mondta a férfi. - Valójában ez az úr már értesült is
arról, hogy ön a kabinjába bezárkózva szórakoztat egy
idegen férfit.
- Ugyan! - kiáltotta az asszony. - A férjem tudni fogja.
- A férje minden bizonnyal tudni fogja, de a
hajópénztáros nem; nem fogják tudni az áj-ságírók sem,
akik rejtélyes úton értesülnek majd az esetről,
mihelyt kikötünk. És ők remek históriának fogják találni,
mint ahogyan a maguk barátai is, amikor majd a reggeli
mellett olvasnak róla a - nézzük csak, ma-kedd van -,
igen, a jövő pénteken. Érdeklődésük egyáltalán nem
csökken majd, ha megtudják, hogy az a férfi, akit madame
szórakoztatott, egy orosz
28
inas, hogy pontosak legyünk, a bátyja komornyikja.
- Alekszej Paulvics - hallatszott az asszony fagyos és
rezzenéstelen hangja -, maga gyáva alak. Jöjjön csak
közelebb, mindjárt a fülébe súgok egy nevet, s meglátjuk,
lesz-e még kedve tovább követelőzni és fenyegetőzni, vagy
azonnal távozik a kabinomból, és soha többé nem lesz
terhemre. - Aztán egy pillanatig csönd volt, és Tarzan
elképzelte, hogy az asszony most odahajol a gazfickóhoz,
és fülébe súgja azt a bi-zcnyos nevet, amelyre az előbb
utalt. Pillanatnyi csend, aztán a férfi rémült
szitkozódása hallatszott, majd lábdobogás, egy női
sikoly, végül csend.
Ám alighogy a sikoly elhangzott, a majomember már elő is
ugrott rejtekhelyéről. Rokov e! akart rohanni, de Tarzan
a gallérjánál fogva visszarángatta. Egyikük sem szólt,
mert mindketten ösztönösen érezték, hogy odabenn
gyilkosság készülődik, és Tarzan bizonyos volt benne,
hogy Rokov eredeti szándéka szerint cinkosának nem lett
volna szabad erre vetemednie; érezte, hogy ennek az
embernek a szándéka súlyosabb ennél - súlyosabb és
aljasabb, mint a brutális, hidegvérrel elkövetett
gyilkosság.
A majomember nem sokat kérdezősködött, mi van odabenn,
hanem hatalmas vállát nekifeszítette a gyönge deszkának,
és valóságos forgácseső közepette belépett a kabinba,
maga után vonszolva Rokovot. Előtte a kanapén ott feküdt
az asszony. Paulvics fölébe hajolt, és ujjai a tor-
29

kát markolták. Az áldozat hasztalan igyekezett támadója arcába ütni vagy letépni a kegyetlen ujjakat magáról, amelyek az életet akarták kiszorítani belőle.
A zajra Paulvics talpra ugrott, és fenyegetően nézett Tarzanra. A fiatal nő reszketve ült fel a heverőn. Egyik kezével a torkát tapogatta, és nehezen zihálva lélegzett. Bár zilált volt és nagyon sápadt, Tarzan felismerte benne azt a nőt, akit korábban azon kapott a fedélzeten, hogy őt bámulja.
- Mit jelentsen ez? - kérdezte Tarzan, és Rokov felé fordult, megérezve, hogy ő a gaztett értelmi szerzője. A férfi nem válaszolt, csak sötéten nézett maga elé. - Nyomja meg. kérem, a csengőt - folytatta a majomember -, ide kéretjük valamelyik hajóstisztet, mert ez az ügy most már túlment minden határon.
- Nem, nem - kiáltotta a nő, hirtelen felállva. - Kérem, ne tegye. Biztos vagyok benne, hogy nem akartak igazán bántani. Feldühítettem eit az embert, erre ő elvesztette a fejét, ennyi az egész. Nem szeretném, ha az ügynek folytatása lenne, kérem, monsieuf - és a hangjában annyi könyörgés volt, hogy Tarzan végül is nem nyomta meg a gombot, bár józan esze azt súgta, hogj ami itt történik, arról a hajó parancsnokát értesíteni kellene.
- Azt kívánja tehát, hogy ne tegyek az ügyben semmit? - kérdezte.
?- Semmit, kérem - felelte a nő.
30

- Hajlandó eltűrni, hogy ez a két gazember továbbra is zaklassa?
A nő erre láthatólag nemigen tudott mit válaszolni, nagyon zavartnak és szerencsétlennek tűnt. Tarzan látta, hogy Rokov ajkán a diadal gúnyos mosolya játszadozik. Egyértelmű volt, hogy a nő fél a két fickótól - nem meri jelenlétükben kimondani, mit kíván valójában.
- Jó - mondta Tarzan -, akkor majd a saját felelősségemre cselekszem. Magának - folytatta Rokov felé fordulva -, és ez a cinkosára is vonatkozik, csak annyit mondok, hogy mostantól kezdve az utazás végéig kötelességemnek fogom tekinteni, hogy szemmel tartsam magukat. Ha csak véletlenül is tudomásomra jut, hogy bármilyen módon zaklatni merészelték ezt az ifjú hölgyet, vegyék úgy, hogy erről nekem tartoznak számadással, és ez a számadás egyikük számára sem lesz kellerms.
- Most pedig kifelé innen! - azzal nyakon ragadta Rokovot és Paulvicsot, és kilökte őket az ajtón, cipője orrával újabb lendületet adva nekik a folyosó felé. Aztán visszafordult a luxuskabinban maradt nő felé. Annak elkerekedett a szeme a bámulattól.
- önt pedig, madame, arra kérem, legyen szíves tudassa velem, ha ezek a csirkefogók továbbra is bajt okoznának.
- Jaj, monsieur - válaszolta a nő -, remélem, nem lesz oka megbánni nemes tettét. Nagyon elvetemült és találékony ellenséget szerzett vele magának, akit semmi sem fog vissza-
32
riasztani attól, hogy szabadjára eressze gyűlöletét. Legyen nagyon elővigyázatos, monsieur ...
--> Bocsánat, madame, a nevem Tarzan.
?- Nos hát, monsieur Tarzan. És abból, hogy nem akartam értesíteni a hajóstisztet, még ne gondolja, hogy nem vagyok őszintén hálás, amiért ilyen bátran és lovagiasan a védelmemre kelt. Jó éjszakát, monsieur Tarzan. Sohasem fogom elfelejteni, mivel tartozom önnek! - azzal a nő

bájosán elmosolyodott, kivillantva tökéletes fogsorát, majd Tarzan felé bólintott, aki ma-. ga is jó éjszakát kívánt, és felment a fedélzetre.
Tarzan nemigen értette, miként lehet az, hogy ketten is vannak a hajón - a fiatal nő és de Coude gróf -, akik Rokov és cinkosa állandó zaklatásának vannak kitéve, és mégsem akarják, hogy a bűnösök az igazságszolgáltatás kezére jussanak. Mielőtt aznap este nyugovóra tért volna, gondolatai újra meg újra visszatértek a gyönyörű fiatal nőhöz, a körülötte zajló rejtélyes ügyekhez, amelyekbe a sors különös játéka folytán maga is belekeveredett. Eszébe jutott, hogy még a nevét sem tudta meg. Hogy férjes asszony, azt világosan elárulta a vékony aranygyűrű, amelyet bal kezének gyűrűsujján viselt. Tarzan önkéntelenül is azon töprengett, vajon ki lehet az a szerencsés férfi, aki a férjének mondhatja magát. Tarzan az utazás utolsó napjának délutánjáig nem találkozott többé a kis dráma szereplőivel, akiknek sorsába egy röpke pillanatig betekintést nyert. Aztán egyszercsak szembetalál-
33

kozott a fiatalasszonnyal, amint más-más irányból mindketten nyugágyuk felé igyekeztek. Az asszony kedves mosollyal üdvözölte, és mindjárt a két nappal korábbi esetről kezdett beszélni, amelynek Tarzan szemtanúja volt a kabinjában. Mintha csak zavarta volna, hogy a férfi előtt rossz színben tűnhet fel a Rokov- és Paulvics-f élekkel való ismeretsége miatt.
- Remélem, monsieur, nem ítél el a kedd esti szerencsétlen ügy miatt - mondta. - Nagyon megbűnhődtem érte ... ez az első alkalom azóta, hogy kimerészkedtem a kabinomból: szégyelltem magam - harapta el gyorsan a szót.
- Az ember nem a gazellát ítéli el azért, mert oroszlánok támadtak rá - felelte Tarzan. - Én már korábban is láttam azt a két fickót munka közben - a dohányzóban, ha jól emlékszem, egy nappal azelőtt, hogy önt megtámadták, és a módszereik ismeretében meggyőződésem, hogy akire ők haragszanak, annak tisztességéhez kétség sem férhet. Az ilyen emberek, mint ezek, csak a hitványsághoz vonzódnak, és gyűlölnek mindent, ami nemes és tiszta.
- Igazán kedves, hogy így vélekedik - válaszolta az asszony mosolyogva. - Időközben hallottam már a kártyaügyről is. A férjem elmesélte az egész históriát. Különösen monsieur Tarzan erejéről és bátorságáról beszélt sokat, akinek, úgy érzi, örök hálával tartozik.
- A férje? - kérdezte Tarzan hitetlenkedve.
- Ügy van. De Coude grófné vagyok.
- Madame, az a tudat, hogy de Coude gróf
34
nejének lehettem szolgálatára, bőséges jutalom a számomra.
- Öh, monsieur, én magam sajnos annyira a lekötelezettje vagyok, hogy reményem sincs valaha is kiegyenlíteni a tartozásomat, így hát könyörgöm, ne nehezítse még jobban a helyzetemet - mondta az asszony, és oly kedvesen mosolygott Tarzanra, hogy az úgy érezte, egy igazi férfi bármilyen veszélyt könnyű szívvel vállalna, csakhogy e mosoly keltette boldogságban részesülhessen.
Aznap nem találkozott már többé az asszonynyal, és másnap reggel, a kikötés zűrzavarában, teljesen szem elől vesztette, de amikor ott a fedélzeten elváltak egymástól, az asszony szeméből olyasmit olvasott ki, ami sokáig kísérte.' Csendesen, már-már szomorkásán arról beszélgettek, milyen különös is az. hogy az óceánon való

átkelés közben olyan gyorsan kötődnek barátságok, és aztán ugyanilyen könnyen mindörökre meg is szakadnak. Tarzan eltűnődött: vajon viszontlátja-e még az asszonyt valaha.

3.

Mi történt a Rue Maule-on?

Párizsba való megérkezése után Tarzan egyenesen régi barátja, D'Arnot lakására ment. A tengerészhadnagy alaposan megszidta, amiért úgy döntött, hogy lemond címéről és birtokairól, amelyek jog szerint őt illették, apja, John Clay-ton, a néhai lord Greystoke után.
- Te teljesen megőrültél, barátom - mondta D'Arnot. - Ilyen könnyedén lemondani nemcsak a rangról és a vagyonról, hanem még arról a lehetőségről is, hogy minden kétséget kizáróan bebizonyítsd az egész világ előtt: ereidben Anglia legtiszteletreméltóbb családjainak vére folyik - nem pedig egy vad nőstény majomé. Nem is értem, hogyan hihették ezt el rólad. Miss Porter meg különösen.
Hiszen én sem hittem ezt soha, még ott a vad afrikai dzsungelben sem, amikor a zsákmányod nyers húsát a fogaddal marcangoltad, mint egy vadállat, és vértől csöpögő kezedet a combjaidba törölted. Én már akkor, bár semmi bizonyíték nem volt rá, tudtam, hogy tévedsz, amikor azt hiszed, Kala az anyád.
És most, hogy ismerjük édesapád naplóját, amelyben leírja, milyen retenetes volt az élete, meg édesanyádé, ott, a vad afrikai tengerparton, hogy ismerjük születésed történetét, és végül a legmeggyőzőbb bizonyíték, hogy csecse-
mőkori ujjlenyomataid ott maradtak a napló lapjain, egyszerűen felfoghatatlan a számomra, miért akarsz továbbra is névtelen, üres zsebű csavargó maradni.
- Nagyon jól megfelel nekem a Tarzan név - válaszolta a majomember. - Ami pedig az üres zsebű csavargót illeti, nincs szándékomban, hogy továbbra is az maradjak. Valójában, bár remélem, utoljára élek vissza önzetlen barátságoddal, azt szeretném kérni tőled, hogy keress nekem valamilyen állást.
- Ugyan, ugyan - méltatlankodott D'Arnot. Tudod, hogy nem így gondoltam. Hát nem
simondtam neked már vagy tucatszor, hogy lim nekem van, az húsz ember számára is ílegendő, és hogy mindennek a fele a tied? És iá mindenemet odaadnám is, nem volna-e ez is sak tizede annak, amire kettőnk barátságát besülöm? Felérne-e azzal, amit értem tettél Afrikában? Sohasem felejtem el, kedves barátom, aogy nélküled, csodálatosan bátor közbeavatkc-ísod nélkül ott haltam volna meg a kínzócölö-Dön Mbonga emberevőinek falujában. Nem fe-ejtem el odaadásodat sem, amelynek köszönhe-Sen felépültem a rettenetes sebekből, amelyeiét a kannibálok ejtettek rajtam - csak később sejtettem meg valamit abból, mit is tettél valóiban, amikor ott maradtál velem a majmok izött, miközben szíved szerint a part felé ro-antál volna.
Ó Csak mikor végül odaérkeztünk, és láttuk, aogy Miss Porter és az egész társaság eltávo-
36
37

lőtt, kezdtem felfogni, mekkora áldozatot hoztál egy vadidegenért. Nem is arról van szó, hogy pénzzel próbálom meg leróni a hálámat. Csupán arról, hogy neked jelenleg pénzre van szükséged: ha áldozat volna a részemről, amit felajánlok, az sem változtatna a dolgon - mindig számíthatsz a barátságomra, minthogy hasonló dolgok iránt vonzódunk, és én őszintén csodállak. A barátságunk felől persze nem rendelkezhe-tem, de a pénzzel igen, és meg is teszem.
- Nos - nevetett Tarzan -, a pénzen nem fogunk összeveszni. Meg kell élnem, ezért szükségem van rá: de elégedettebb lennék, ha csinálhatnék valamit. Baráti érzelmeidet azzal mutathatod ki legjobban, ha keresel nekem valami állást - máskülönben hamarosan belehalok a tétlenségbe. Ami a születési jogaimat illeti - azok isten kezében vannak. Clayton nem vádolható azzal, hogy kiforgatott volna belőlük. Hittel hiszi, hogy ő az igazi lord Greystoke, és nagyon valószínű, hogy jobb angol lord válik belőle, mint válna abból, aki egy afrikai dzsungelben született és nőtt fel. Tudod jól, hogy én még most is csak félig-tneddig számítok civilizált embernek. Csak egy pillanatra borítson el a vörös köd az indulattól, és a vadon élő állat ösztönei mellett - mert hisz valójában az vagyok ?- azonnal semmivé válik az a kevés, ami a kultúra és a kifinomultság szelídségéből rámragadt.
Aztán meg, ha leleplezem, ki vagyok valójában, megfosztom a nőt, akit szeretek, attól a
38
vagyontól és rangtól, amelyet Claytonnal való házassága így biztosít számára. Ezt nem tehettem meg - vagy igen, Paul?
A származás kérdésének amúgy sincs különösebb jelentősége számomra - folytatta, vár-laszt nem is várva. - Aki úgy nőtt fel, mint én, az nem ismer el más értéket sem emberben, sem állatban, csak amit a saját szellemi vagy testi kiválósága révén ér el. Így aztán én ugyanolyan boldogan elfogadom Kalát anyámnak, mint amilyen örömmel próbálom meg elképzelni azt a szegény, boldogtalan kis angol asszonyt, aki örökre eltávozott egy évvel azután, hogy megszült engem. Kala mindig kedves volt hozzám a maga vad, indulatos módján. Bizonyára az ő szőrös emlőin nevelkedtem attól kezdve, hogy a saját anyám meghalt. A vadon lakóival és saját törzsük vad tagjaival szemben a szerető anya harciasságával küzdött értem.
És én a magam részéről szerettem őt, PauL íem is tudtam, mennyire, míg Mbonga fekete larcosának kegyetlen lándzsája és mérgezett lyila el nem rabolta őt tőlem. Még gyerek vol-am, mikor ez történt, ráborultam az élettelen testre, és úgy sírtam fájdalmamban, ahogyan csak gyerek sírhat a saját anyja után. Számodra, barátom, undorító és csúf lénynek tűnt vol-de az én számomra szép volt - a szeretet
ínyire képes megszépíteni a tárgyát. És nejem így tökéletesen megfelel," ha mindörökre i, a nőstény majom fia maradok.
- Irántad való bámulatomat legkevésbé sem
39

csorbítja ez a ragaszkodás - mondta D'Arnot -, de eljön még az az idő, amikor szeretnéd megkapni, ami a tiéd. Emlékezz majd a szavaimra, és reménykedjünk, hogy ugyanolyan könnyű dolgod lesz majd, mint most lenne. Vésd az eszedbe, hogy csak két ember van a világon, Porter professzor és Mr. Philander, aki esküvel bizonyíthatja: az a kis csontváz, amelyet abban a kunyhóban találtak apádé és anyádé mellett, egy emberszabású majomkölyök

csontváza, nem pedig lord és lady Greystoke sarjáé. Ez a bizonyíték rendkívüli fontosságú. Mindketten idős emberek. Nem élnek már nagyon sokáig. Aztán meg, eszedbe sem jutatt, hogy ha Miss Porter megtudná az igazat, esetleg, felbontaná az eljegyzését Claytonnal? Könnyűszerrel megkaphatnád a téged megillető címet, birtokaidat és a nőt, akit szeretsz, Tarzan. Erre nem gondoltál? Tarzan a fejét rázta. - Te nem ismered őt - mondta. - Semmi sem kötné őt jobban adott szavához, mint ha Claytont valamilyen szerencsétlenség érné. Régi déli család sarja Amerikában, és a déliek büszkék a hűségükre. Tarzan a következő két hetet azzal töltötte, hogy felfrissítette Párizsról való hézagos-ismereteit. Napközben a könyvtárakat és a képkiállításokat kereste fel. Mindent elolvasott, amihez csak hozzáfért, és a kultúra és tudomány eme székhelyén feltáruló óriási lehetőségek láttán valósággal elborzadt, ha arra gondolt, az emberiség által felhalmozott roppant tudásnak milyen jelentéktelen morzsáját sajátíthatja csak el
40
?gy-egy ember még egy egész életen át tartó ulás és kutatómunka árán is; de tanult, amennyit csak tudott napközben, éjszakánként pedig belevetette magát a szórakozásba, a kikapcsolódásba. Ügy találta, hogy Párizs az éjszakai elfoglaltságok szempontjából sem éppen megvetendő hely.
Ha netán túl sokat cigarettázott, vagy túl sok abszintot ivott, az csak azért volt, mert olyannak fogadta el a civilizációt, amilyennek látta, és azt cselekedte, amit civilizált embertársai. Új és vonzó élet volt ez, másfelől meg bánat ülte meg a lelkét, és sóvárgás gyötörte, amelyről tudta, hogy reménytelen; tanulás és kicsapongás - e két véglet - segítségével próbálta elfelejteni a múltat és elterelni gondolatait a jövőről. Az egyik este egy zenés mulatóban ült, ab-szintját kortyolgatta, és valami híres orosz tán-:osnő művészetében gyönyörködött, amikor hir-
len egy gonosz fekete szempár rászegeződő rillantását kapta el. Aztán, mielőtt Tarzan alatt szemügyre vehette volna, a férfi megfor-ult, és eltűnt a kijáratnál a tömegben. A majomember ennek ellenére biztos volt abban, hogy látta már valahol ezeket a szemeket, és hogy a rátapadó tekintet nem a véletlennek köszönhető. Egy idő óta az a kellemetlen érzése volt, hogy figyelik, és a mélyen benne élő állati ösztönöknek engedett, amikor hirtelen megfordult, és meglepte a leselkedő idegent. Mire távozott a mulatóból, már el is felejtette a dolgot, s azt & sötét arcú alakot sem vette ész-
41

re, aki jobban behúzódott az egyik szemközti kapualj árnyékába, mikor Tarzan feltűnt a fényesen kivilágított lokál kapujában. Ha tudta volna Tarzan, hogy hányszor követték már innen és más szórakozóhelyekről távoztában! - de csak nagyritkán volt egyedül. Ezen az estén D'Arnot-nak más dolga akadt, Tarzan ezért jött magában.
Amikor abba az irányba fordult, amerre Párizsnak ebből a részéből a lakása felé szokott tartani, az utca túloldalán leselkedő férfi kirohant rejtekhelyéről, és gyors léptekkel előresietett.
Tarzan rendszerint a Rue Maule-t választotta éjszakánként hazafelé menet, mert ez az utca nagyon csöndes és sötét volt, és inkább emlékeztette a szeretett afrikai dzsungelre, mint a környező lármás és kihívóan megvilágított utcák. Aki ismerős Párizsban, bizonyára emlékszik a Rue Maule szűk, félelmetes részeire. Aki nem,

csak kérdezze meg az első rendőrt, és megtudja, hogy nincs még egy utca Párizsban, amelyet sötétedés után nagyobb ívben volna tanácsos elkerülni, mint ezt.
Ezen az éjszakán Tarzan vagy két háztömb-nyit haladt előre a gyászos utcát szegélyező nyomorúságos öreg bérházak sötét árnyai között, amikor az egyik szemközti ház harmadik emeletéről hallatszó segélykiáltásokra lett figyelmes. A bajba jutott nő volt. Még el sem halt az első kiáltás visszhangja, Tarzan máris rohant felfelé a lépcsőn, majd végig a sötét folyosókon,
42
hogy segítségére siessen. A harmadik lépcsőfordulóról nyíló folyosó végén egy ajtó félig nyitva állt, és a mögül Tarzan újra hallotta a kiáltozást, amely felcsalta az utcáról. A következő pillanatban máris egy gyéren megvilágított szoba közepén találta magát. Csupán egy olaj lámpa égett a helyiségben egy magas, régimódi kandalló párkányán, és halvány fénye egy tucat visszataszító alakra esett. Egy kivétellel valamennyien férfiak voltak. Az egyetlen nő, akit Tarzan látott, körülbelül harmincéves lehetett' Egykor talán szép arcán az alantas szenvedélyek és a züllött életmód rajta hagyta nyomait. Egyik kezét a torkára szorítva állt, behúzódva egy távoli sarokba.
- Segítsen, monsieur - kiáltotta halk hangon, amikor Tarzan belépett a szobába -, ezek meg akarnak ölni.
Amikor Tarzan a férfiak felé fordult, meg-;zött bűnözők alattomos, gonosz arcát látta maga körül. Csodálta, hogy nem is próbálnak menekülni. Valami mozdult mögötte, erre gyorsan megfordult. Két dolgot vett észre. Az egyik alaposan meglepte. Egy férfi lopva kisurrant a szobából, és bár Tarzan csak egy pillantást vethetett rá, felismerte benne Rokovot.
A másik, amit észrevett, sokkal közvetleneb-; bül érintette. Egy tagbaszakadt, durva fickó közeledett feléje hátulról lábujjhegyen, hatalmas husánggal a kezében, majd mikor társaival együtt látta, hogy Tarzan észrevette szándékát. Valamennyien egyszerre támadtak rá. Némelyig
43

kük kést rántott, mások székeket kaptak fel, a tagbaszakadt fickó pedig hatalmas lendülettel emelte a feje fölé a husángot, amely, ha lecsap, széthúzza Tarzan koponyáját.
Ám az, aki leleményességgel, fürgesége és izmai révén sikerrel vette fel a harcot a vad dzsungel mélyén Terkoz és Numa hatalmas erejével és kegyetlen ravaszságával szemben, nos, az nem volt olyan könnyen legyőzhető, mint ahogy ezek a párizsi apacsok hitték.
Felmérvén, hogy legfélelmetesebb ellenfele a husángos fickó, Tarzan először őrá támadt. Félreugrott a lesújtó fegyver elől, és olyan rettenetes ökölcsapást mért a fickó álcsúcsára, hogy az nyomban összeesett.
Aztán a többiek felé fordult. Végre elemében volt. Élvezte a küzdelem örömét, újra vérszDm-jas vaddá változott. A civilizáció vékony burka úgy foszlott le róla, mintha csak törékeny héj lett volna, amely a legkisebb durva érintésre széttöredezik. A tíz megtermett gonosztevő egyszeriben azt látta, hogy egy dühödt és ádáz fenevaddal van összezárva a kis szobában, akinek acélos izmai ellen az ő szánalmas erejük a semminél is kevesebbet ér.
Odakint, a folyosó végén ott állt Rokov, és várta az ügy kimenetelét. Biztos akart lenni abban, hogy Tarzan halott, mielőtt távozik, de az nem szerepelt a tervében,

hogy ő is a szobában legyen, amikor a gyilkosság megtörténik.
A nő még mindig ugyanott állt, ahol Tarzan beléptekor, de arckifejezése az eltelt pár perc
44
alatt igencsak megváltozott. A félelmet, amely kiült az arcára, amikor Tarzan először megpillantotta, felváltotta az alattomosság, mikor azt látta, hogy a férfi megfordul és elhárítja a hátulról fenyegető támadást; erről a változásról azonban Tarzan nem szerzett tudomást. Később a meglepetés, majd a rémület kifejezése váltakozott az arcán. És nem is csoda. Hiszen a kifogástalan úriember, akit segélykiáitá-sai csaltak fel ide, hogy a halálát lelje, hirtelen a bosszú démonává változott át. Puha izmok és gyenge ellenállás helyett egy valóságos Herkules jelent meg, aki őrjöngve küzdött.
- Mon Dieu - kiáltotta - ez egy fenevad!
Mert erős, fehér fogaival a majomember éppen egyik támadója torkának esett. Tarzan úgy narcolt, ahogyan Kercsak törzsének hím maj-naival szemben tanult meg küzdeni.
Hol itt, hol ott tűnt fel, ide-oda szökkenve a szobában, és kígyózó mozgása a nőt az állatkertben látott párducra emlékeztette. Itt egy sukló reccsent vasmarkában, ott egy Váll ugrott ki a helyéről, ahogy Tarzan hátracsavarta felfelé rántotta áldozata karját.
A férfiak fájdalmas ordítással menekültek a olyosó felé, amilyen gyorsan csak tudtak; ám
áre vérző sebekkel és törött csonttal az első ki-
ámolygott a szobából, Rokov már eleget látott ihoz, hogy meggyőződjék, nem Tarzan lesz az, ezen az éjszakán holtan marad a házban. Syorsan a közeli lebujba sietett, és telefonált a rendőrségre, hogy a Rou Maule 27. szám alatt,
45

a harmadik emeleten egy férfi gyilkosságra készül.
Amikor a rendőrök megérkeztek, a következő látvány tárult a szemük elé: három férfi fekszik nyöszörögve a szoba padlóján, egy nő valami mocskos ágyon hever, és arcát kezébe temeti, egy jólöltözött ifjú úriember benyomását keltő valaki pedig ott áll a szoba közepén és - a lépcsőn dübörgő léptek zaját a felmentő sereg közeledtének vélve - várakozóan feléjük fordul. Ami az utóbbi személy kilétét illeti, tévedtek: a szoba közepén egy dühödt fenevad nézett rájuk acélszürke szemével, leeresztett szempillái mögül. A vérszagtól a civilizáció legvégső burka is lehámlott Tarzanról, és most úgy állt ott harcra készen, mint egy vadászoktól körülvett oroszlán, aki feszülten figyel, hogy ha bárki ellene fordulna, azonnal lesújthasson rá.
- Mi történt itt? - kérdezte az egyik rendőr.
Tarzan röviden elmagyarázta, de amikor odafordult a nőhöz, hogy igazolja szavait, megdöbbenéssel kellett hallania a választ.
- Hazudik! - kiáltotta éles hangon a rendőr felé. - Amikor egyedül voltam, bejött a szo-. bamba, és nem valami tisztességes szándékkal.' Visszautasítottam, és erre képes lett volna megölni, ha kiáltozásomra nem gyűlnek ide ezek az urak, akik épp a ház előtt haladtak el. Maga az ördög, monsieur, egymagában csaknem megölt tíz embert a puszta kezével és a fogával.
Tarzant a hálátlanság annyira megdöbbentet-?
46
te, hogy egy pillanatra megnémult. Á rendőrök hajlottak arra, hogy némi hitetlenkedéssel fogadják a nő szavait, minthogy máskor is volt már dolguk vele és finom úri

barátaival. De hát rendőrök voltak, nem bírák, ezért úgy határoztak, hogy mindenkit, aki a szobában van, őrizetbe vesznek, és az illetékesre bízzák annak eldöntését, ki bűnös, ki ártatlan.
Tapasztalniuk kellett azonban, hogy egy dolog közölni ezzel a jólöltözött úriemberrel, hogy le van tartóztatva, és megint más dolog letartóztatni őt.
- Semmilyen bűnt nem követtem el - mondta nyugodtan. - Csupán magamat akartam megvédelmezni. Nem tudom, hogy ez & nő miért mondta, amit mondott. Semmi oka nincs rá, hogy gyűlöljön, mivel korábban sohasem láttam őt, csak amikor segélykiáltásaira idejöttem ebbe a szobába.
- Jól van, jól - mondta az egyik rendőr -,' majd a bírák végighallgatnak mindenkit sorjában - azzal előrelépett, hogy kezét Tarzan vállára tegye. Egy szempillantással később már
zegörnyedve hevert a szoba sarkában. Ami-aztán társai is rárohantak a majomemberre, elítőt kaptak abból, min mentek keresztül az ipacsok az imént. Olyan gyorsan és alaposan el-nt velük, hogy még alkalmuk sem volt előűzni a revolverüket.
A rövid küzdelem közben Tarzan észrevette, így nyitva van az ablak, s mögötte megpillan-, tta egy fa csúcsát vagy egy távírópózna végét
47

- nem tudta pontosan, mi az. Amikor az utolsó rendőr is összecsuklott, egyiküknek sikerült előhúzni a revolverét és fektében rálőni Tarzan-ra. A lövés nem talált, és mielőtt az illető újra tüzelhetett volna, Tarzan leverte a lámpát a kandallópárkányról, és a szoba sötétségbe borult.
A következő pillanatban felpattant a nyitott ablak párkányára, és mint egy párduc, átvetette magát a túloldali póznára. Mire a rendőrök ösz-szeszedték magukat, és lesiettek az utcára, foglyuk már sehol sem volt látható.
Ezek után a nagyon rosszkedvű és megalázott rendőrkülönítmény nem bánt valami finoman a nővel és a helyszínen maradt férfiakkal, amikor bekísérte őket az őrszobára. A rendőröket nyomasztotta a gondolat, hogy el kell majd mondaniuk: egyetlen fegyvertelen férfinek sikerült feltörölnie velük a padlót, és aztán olyan köny-nyűszerrel oldott kereket előlük, mintha ott sem lettek volna.
Az a rendőr, aki az utcán maradt, esküdözött, hogy senki nem ugrott ki az ablakon, és nem hagyta el az épületet azóta, hogy a többiek a házban tartózkodtak. Társai azt hitték, hogy ha-, zudik, de bizonyítani nem tudták.
Amikor Tarzan az ablakon kiugorva megkapaszkodott a póznán, mielőtt lemerészkedett volna, dzsungelösztönét követve lenézett,' nincs-e ott ellenség. Helyesen tette, mert pontosan alatta egy rendőr állt. Felfelé nem látott senkit, ezért arra indult el. 48
A pózna végére feljutva éppen az épület tetejével találta magát egy magasságban, és azon izmok számára, amelyek éveken keresztül lendítették őt át egyik fa csúcsáról a másikra az őserdőben, csak egy pillanat műve volt leküzdeni a csekély távolságot a pózna és a tető között. Háztetőről háztetőre ugorva haladt tova, föl-le mászva, míg végül egy keresztutcában egy újabb póznát fedezett fel, amelyen lejutott a földre.
Egy-két háztömbnyi utat még gyorsan, szaladva tett meg, aztán betért egy egész éjjel nyitva tartó kis kávéházba, és a mellékhelyiségben eltüntette kezéről és ruhájáról a tetőkön való sétájának nyomait. Amikor pár perccel később

újra megjelent, elérkezettnek látta az időt, hogy hazasétáljon.
. Nem járt messze a lakásától, amikor egy jól civilágított boulevarde-ot keresztezett az útja. Lmint közvetlenül egy fényes ívlámpa alatt íegállt, hogy elengedjen egy közeledő csukott autót, bájos női hangot hallott, mely a nevén zólította. Felkapva a fejét, pillantása Olga úi ?oude mosolygó szemeivel találkozott, aki a kosi hátsó üléséről előrehajolva nézett rá. Tarzan lélyen meghajolva viszonozta a barátságos üdvözlést. Mire felegyenesedett, az autó utasa már lem volt látható.
- Rokov és de Coude grófné egyetlen éjszakán - mondta magában. - Lám csak, Párizs sem olyan nagy város.

49

4.

De Coude grófné magyarázattal szolgál

- Ez a te Párizsod, Paul, veszedelmesebb hely, mint a vad dzsungel - mondta ki a végkövetkeztetést Tarzan, miután az apacsokkal és a rendőrökkel való találkozását követő reggelen elmesélte barátjának kalandjait. - Miért csaltak ezek engem oda? Éhesek voltak?
D'Arnot úgy tett, mintha rémületében megborzongott volna, de aztán jót nevetett az eredeti ötleten.
- Nehéz, ugye barátom, felülemelkedni a dzsungel törvényein, és a civilizált módszerek fényében keresni az okot? - kérdezte évődve.
- Civilizált módszerek, hát persze - gúnyolódott Tarzan. - A dzsungel törvényei nem tűrik el az értelmetlen rémtetteket. Aki ott öl, az az élelemért teszi és önvédelemből, a párja megszerzése érdekében vagy kicsinyeit védelmezve. Mint láthatod, mindig aszerint, amit a természet mindenható törvénye diktál. Itt viszont! Fuj, a civilizáció embere brutálisabb, mint az állat. Ok nélkül öl, és ami még ennél is rosszabb, egy nemes érzést, az emberbaráti szeretetet csalétekként használja fel, hogy mit sem sejtő áldozatát tőrbe csalja. Hiszen én egy embertársam segélykiáltásaira siettem fel abba a szobába, ahol orgyilkosok vártak rám.
50

- Nem tudtam elképzelni, és azóta sem tudom felfogni, miként süllyedhet egy asszony erkölcsileg olyan mélyre, hogy halálra szánja azt, aki a megmentésére indult. De biztos, hogy így történt - Rokov feltűnése a színen, és az, hogy az asszony később ellenem vallott a rendőrök előtt, nem teszi lehetővé tettének semmilyen más magyarázatát. Rokov bizonyára tudta, hogy én gyakran járok a Rue Maule-on. Lesben állt - és tervét a legapróbb részletekig kidolgozta, még az asszony meséjét is, arra az esetre, ha valami fennakadás lenne, mint ahogyan történt is. Most már minden tökéletesen világos a számomra.
- Nos hát - mondta D'Arnot - ez legalább egyebek között megtanított arra, amit én képtelen vagyok megértetni veled, hogy a Rue Maule olyan hely, amelyet jobb elkerülni sötétedés után.
- Ellenkezőleg - felelte Tarzan elmosolyodva -, az eset arról győzött meg, hogy ez az egyetlen valamire való utca egész Párizsban. Soha nem fogom elszalasztani az alkalmat, hogy végigmenjek rajta, hiszen mióta elhagytam Afrikát, itt volt részem először egy kis igazi szórakozásban.

- Lehet, hogy lesz benne még részed, újabb látogatás nélkül, többet is, mint szeretnéd - mondta D'Arnot. - Még nem intézted el az ügyet a rendőrséggel, gondold csak meg. Ismerem eléggé a párizsi rendőröket ahhoz, hogy biztosíthassalak, nem egykönnyen felejtik el,
. 51

amit tettél. Előbb vagy utóbb elcsípnek, kedves Tarzan, és vasrács mögé ültetik az erdei vad-emebrt. Ez hogy fog tetszeni, mi?
- Sohasem fogják Tarzant, a dzsungel fiát vasrács mögé dugni - válaszolta amaz eltökélten.
Volt valami Tarzan hangjában, amitől D'Ar-not egyszeriben szúrós szemmel nézett a barátjára. A foga között odavetett mondattól és szürke szemének hideg tekintetétől a fiatal francia tiszt aggódni kezdett e miatt a nagy gyerek miatt, aki nem képes elismerni magasabb rendű törvényt, mint a saját hatalmas fizikai ereje. Látta, hogy valahogyan rendezni kell Tarzan dolgát a rendőrséggel, mielőtt újabb összeütközésre kerülsor.
- Sokat kell még tanulnod, Tarzan - mondta higgadtan. - Az emberi törvényeket tiszteletben kell tartani, akár tetszik, akár nem. Csak baj származhat rád és barátaidra abból, ha továbbra is szembeszegülsz a rendőrökkel. Most az egyszer még meg tudom magyarázni a dolgot helyetted, és ezt meg is teszem még ma, de ezután alá kell vetned magad a törvénynek. Ha a törvény képviselői azt mondják: "kövessen", akkor követned kell őket; ha azt mondják: "menjen", akkor menned kell. Most pedig elmegyünk az egyik jó barátomhoz az ügyosztályra, és elintézzük ezt a Rue Maule-i ügyet. Kövessen!
Fél órával később együtt léptek be a rendőrségi iroda ajtaján. A rendőrtiszt nagyon szívé-
lyes volt hozzájuk. Emlékezett Tarzanra pár hónappal korábbról, amikor az ujjlenyomatok ügyében keresték fel. Amikor D'Arnot befejezte az előző éjszakai események taglalását, zord mosoly jelent meg a rendőrtiszt ajkán. Megnyomott egy keze ügyében levő gombot, és míg várta, hogy a hívott írnok jelentkezzék, az íróasztalán heverő papírok között kezdett valamit keresni. Végre megtalálta.
- Tessék, Joubon - mondta, amikor az írnok belépett. - Kéretem ezeket az urakat - mondja meg nekik, hogy azonnal jöjjenek ide
azzal odaadta neki az imént kikeresett papírt. Aztán Tarzanhoz fordult.
- Nagyon súlyos vétséget követett el, mon-sieur - mondta, de nem barátságtalanul -, és ha a mi jó barátunk nem szolgált volna magyarázattal, most hajlanék arra, hogy nagyon keményen ítéljem meg. Ehelyett most valami szokatlan dolgot teszek. Idekérettem azokat a rendőröket, akiket az éjszaka bántalmazott. Hallgassák végig D'Arnot hadnagy történetét, és aztán az ő belátásukra bízom, akarják-e, hogy eljárás induljon ön ellen, vagy sem.
Önnek még sok mindent meg kell tanulnia a civilizált világban alkalmazott módszerekről. | Meg kell tanulnia, hogy elfogadjon látszólag furcsa vagy fölösleges dolgokat is, míg be nem látja, mi az értelmük. A rendőrök, akiket megtámadott, csak kötelességüket teljesítették. Nem tetszésük szerint cselekedtek az ügyben. Ök
52
53

mindennap életüket kockáztatják mások éleiének vagy tulajdonának .védelmében. Ugyanezt megtennék önért is. Nagyon bátor emberek és mélységesen megalázva érzik

magukat, amiért egyetlen fegyvertelen férfi képes volt arra, hogy legyőzze őket és ráadásul még meg is szökjön. Segítsen nekik, hogy elfelejthessék, ami történt. Aligha tévedek nagyot, ha azt hiszem, hogy ön is bátor ember, és a bátor férfiak köztudomásúan nagylelkűek.
A további társalgásnak a négy rendőr megjelenése vetett véget. Ahogy tekintetük Tarzanra esett, meglepetés ült ki az arcukra.
- Fiaim - mondta a tiszt -, itt van az az úriember, akivel az elmúlt éjjel találkoztatok a Rue Maule-on. önként jelentkezett, hogy feladja magát. Arra kérlek, hogy figyelmesen hallgassátok végig D'Arnot hadnagyot, aki el fogja mondani nektek az úr élettörténetének egy ié-szét. Ez magyarázatul szolgálhat arra, ahogy veletek viselkedett az elmúlt éjjel. Kezdje el, kedves hadnagy úr!
D'Arnot mintegy fél óráig beszélt a rendőröknek. Szólt Tarzan dzsungelbeli életéről. Elmagyarázta, hogy vadon élő állatok között nőtt fel, és megtanulta, hogy önmaga védelmében úgy küzdjön, mint egy fenevad. Világossá tette számukra, hogy inkább az ösztöne, nem pedig az értelem vezette, amikor megtámadta őket Nem értette, mi a szándékuk. Az ő számára alig különböztek valamiben azoktól az élőlényektől,
54

akiknek viselkedéséhez hozzászokott a dzsungelben, ahol felnőtt, és ahol gyakorlatilag mindenki az ellensége volt.
- Az önök önérzetét bántja a dolog - mondta végezetül D'Arnot. - A legfájdalmasabb az a tény, hogy ez a férfi legyőzte önöket. De nincs okuk szégyenkezni. Nem mentegetőznének a kudarc miatt, ha egy afrikai oroszlánnal vagy a dzsungel hatalmas gorillájával zárták volna ősz-1 sze önöket abban a kis szobában.
És lám, önök azoknak az izmoknak a birtokosával küzdöttek, aki újra meg újra szembeszállt, mégpedig győztesen a fekete földrész eme rémeivel. Nincs abban semmi szégyen, ha valaki alul marad Tarzannal, a dzsungel fiával szemben.
S miközben a rendőrök hol Tarzanra, hol felettesükre nézve álltak ott, Tarzan azt tette, amit tennie kellett, s ezzel végképp semlegesíthette az iránta érzett esetleges ellenszenv maradékát is. Kezét nyújtva közeledett a rendőrök
felé.
- Elnézést kérek a hibámért - mondta egyszerűen. - Mostantól legyünk barátok.
És ezzel pontot tettek az ügy végére, eltekintve attól, hogy Tarzan személye sokáig beszédtéma volt még a rendőrségi kaszárnyákban, és hogy barátainak száma legalább négy bátor emberrel növekedett.
Visszatérve D'Arnot lakására, a hadnagyot egy levél várta, amely angol barátjától, William Cecil Claytontól, Greystoke lordjától érkezett.
56
Rendszeresen leveleztek azóta, hogy összebarátkoztak a balsorsú expedíció alkalmával, ameiy Jane Porter felkutatására indult azután, hogy Terkoz, a hím majom elrabolta.
- Két hónap múlva lesz az esküvőjük Londonban - mondta D'Arnot, miután gondosan végigolvasta a levelet. Tarzannak nem kellett külön mondania, kikről van szó. Nem válaszolt, de a nap hátralevő részében szótlan és zárkózott volt.
Este az operába mentek. Tarzant még mindig a nyomasztó gondolatok foglalkoztatták. Nem nagyon, vagy alig

szentelt figyelmet annak, ami a színpadon történt. Állandóan csak a szép amerikai lány kedves képét látta maga előtt, és semmi mást nem hallott, mint egy édes, bús hangot, amely bevallja, hogy szerelme viszonzásra talált. És most máshoz fog férjhez menni!
Megrázta magát, hogy szabaduljon kellemetlen gondolataitól, és szinte ugyanabban a pillanatban máris azt érezte, hogy valaki figyeli. Felpillantva, az élet iskolájában szerzett ösztönével egyenesen belenézett a rátapadó szemekbe, és azt látta, hogy a sugárzó szemek Olga de Coude grófné mosolygó arcából tekintenek rá.
.Amikor viszonozta biccentését, Tarzan biztos volt benne, hogy tekintetéből meghívás volt kiolvasható, majdhogynem kérés.
A következő felvonásköz már ott találta őt a grófné páholyában.
- Nagyon szerettem volna már viszontlátni'
57

- mondta az asszony. - Annyira bántott a gondolat, liogy azok után, amit a férjemért é3 értem tett, nem adtunk magyarázatot arra - és részünkről ez bizonyára hálátlanságnak tűnhetett -i hogy miért nem tettük meg a szükséges lépéseket az esetleges újabb zaklatások elkerülésére ama két férfi részéről.
- Nem jól ismer engem - felelte Tarzan. - önnel kapcsolatban mindig a legkellemesebb emlékeim voltak. Ne érezze úgy, hogy bármiféle magyarázattal tartozik nekem. Háborgatták azóta?
- Sohasem fognak fölhagyni vele - válaszolta az asszony szomorúan. - Ügy érzem, el kell végre mondanom valakinek, és nem ismerek senki mást, aki annyira rászolgált volna a magyarázatra, mint ön. Kérem, adjon rá lehetőséget. Talán még önnek is hasznára válik, hiszen Nyikolaj Rokovot ismerve szinte biztos vagyok abban, hogy nem ez volt az utolsó szava önnel kapcsolatban. Módot fog találni arra, hogy bosszút álljon. Amit szeretnék elmondani az segítségére lehet az ön ellen forralt bosszúterveinek elhárításában. Itt nem mondhatom el, de holnap ötkor otthon leszek monsieur Tarzan számára.
- örökkévalóság lesz számomra az idő holnap ötig - mondta a férfi, majd jó éjt kívánt.
A színház egyik rejtett zugából Rokov és Paulvics szemtanúja volt annak, hogy monsieur Tarzan de Coude grófnő páholyában járt. A két férfi összemosolygott.
53

Másnap fél ötkor egy sötét arcú, szakállas férfi csöngetett de Coude gróf palotájának hátsó bejáratánál. Az ajtót nyitó lakáj, mikor felismerte a kint állót, felvonta a szemöldökét, majd halk hangon beszélgetés kezdődött kettejük között.
A lakáj eleinte vonakodott attól, hogy teljesítse a szakállas kívánságát, de miután a jövevény az inas kezébe csúsztatott valamit, megváltozott a viselkedése. Zegzugos utakon annak a lakosztálynak egyik kis leföggönyözött alkóv-jába vezette a látogatót, amelyben a grófné számára a délutáni teát szokták felszolgálni.
Fél órával később Tarzant bevezették a szobába, és kisvártatva a háziasszony is megjelent mosolyogva, és kezét nyújtotta.
- -Annyira örülök, hogy eljött - mondta.
Ó- Semmi sem akadályozhatott volna meg ebben - válaszolta a férfi.

Az operáról kezdtek el beszélgetni, majd azokról a témákról, amelyek Párizsban foglalkoztatták a közvéleményt, utóbb arról, mennyire örülnek, hogy folytatódik rövid ismeretségük, amely oly különös körülmények között kezdődött, és ez elvezette őket ahhoz a témához, amely körül mindkettőjük gondolatai forogtak.
- ön bizonyára elgondolkozott azon - mondta a grófné -, mi lehet az oka Rokov zaklatásának. Nagyon egyszerű a dolog. A gróf a hadügyminisztérium életbevágóan fontos titkaiba van beavatva. Gyakran kerülnek a kezébe olyan iratok, amelyeknek birtoklásáért. idegen
59

hatalmak vagyonokat adnának -> olyan államtitkok, amelyeknek megismeréséért ügynökeik gyilkosságra vagy még ennél is rosszabbra volnának képesek.
Most is egy olyan anyaggal foglalkozik, amelynek megszerzéséért az orosz kormány bármely alattvalóját egycsapásr? vagyonossá tenné. Rokov és Paulvics orosz kém. Semmitől sem riadnak vissza, hogy megszerezzék ezt az információt. Annak az ügynek ott a hajón - a kártyahistóriára gondolok - az volt a célja, hogy a férjem megzsarolásával hozzájuthassanak a szükséges ismeretekhez.
Ha rábizonyítják, hogy csalt a kártyában, egyszeriben befellegzett volna a karrierjének. Távoznia kellett volna a hadügyminisztériumból. A társadalom kirekesztette volna magából. Az volt a szándékuk, hogy ily módon sarokba szorítják - ha mégis elismerik, hogy a gróf csupán ellenségei összeesküvésének áldozata lett, akik be akarták mocskolni a nevét, akkor ennek ára az iratok kiszolgáltatása lett volna.
Ön keresztülhúzta a számításukat. Akkor kiagyaltak egy másik tervet, amely szerint az én hírnevem lett volna az ár a férjemé helyett. Amikor Paulvics bejött a kabinomba, elmondta ezt nekem. Ha megszerzem számukra az infor-- mációt, megígéri, hogy elállnak a továbbiaktól, ellenkező esetben viszont Rokov, aki odakint várakozott, értesítette volna a hajópénztárost, hogy én egy idegen férfit szórakoztatok a kabinomban zárt ajtó mögött. A hajón mindenkinek,
- 60
akivel csak találkozik, elmondta volna a dolgot, és kikötés után az egész történetet közölte volna az újságírókkal.
Hát nem rettenetes? De én történetesen tudtam valamit monsieur Paulvicsról, ami akasztófára juttatta volna őt Oroszországban, ha a dolog a szentpétervári rendőrség tudomására jut. Azt mondtam, próbálja csak meg végrehajtani a tervét, aztán odahajoltam hozzá, és a fülébe súgtam egy nevet. Egy szempillantás alatt - és a grófné ujjával pattintott egyet - a torkomnak ugrott, mint egy őrült. Megölt volna, ha ön nem avatkozik közbe.
- Micsoda aljas disznók! - morogta Tarzan.
- Rosszabbak, barátom - mondta az asz-szony. - Valóságos ördögök. Féltem önt, amiért magára haragította őket. Kérem, legyen állandóan résen. ígérje meg, hogy így lesz, a kedvemért, mert sohasem bocsátanám meg magamnak, ha bántódása esne az irántam való kedvessége miatt.
- Nem félek tőlük - válaszolta a férfi. - Volt már nekem dolgom veszedelmesebb ellenfelekkel is, mint Rokov és Paulvics. - Látta, hogy az asszony mit sem tud arról, mi történt a Rue Maule-on, és nem is említette meg, nehogy elszomorítsa.
- A saját biztonsága érdekében - folytatta Tarzan - miért nem adja át ezeket a gazembereket a hatóságoknak?

Hiszen ott gyorsan elbánnának velük.
61

Az asszony egy pillanatig habozott, mielőtt válaszolt volna.
- Ennek két oka van - mondta végül. -Ó Az egyik az, ami a grófot is visszatartja attól, hogy megtegye, amit ön mondott. A másikat, az igazi okot, amiért félek leleplezni őket, még sohasem mondtam el senkinek - ezt csak Rokov és én ismerjük. Azon gondolkodom - azzal elhallgatott, és hosszú ideig figyelmesen nézett a férfira.
- Min gondolkodik? - kérdezte az mosolyogva.
- Azon gondolkodtam, miért van az, hogy olyasmit akarok elmondani önnek, amiről még a férjemnek sem mertem beszélni. Azt hiszem, ön meg fog érteni, és megmondja, mit kell tennem. Remélem, hogy nem fog nagyon elítélni.
- Attól tartok, madame, hogy nagyon rossz bírónak bizonyulnék - felelte Tarzan -, mert ha ön gyilkosságban volna is vétkes, akkor is azt mondanám, hogy örülhet az áldozat, amiért az ön személyében érte utol a végzet.
- Jaj, istenem, dehogy - tiltakozott az asz-szony. - A dolog nem ilyen borzalmas. De először Is hadd mondjam el, miért nem állíttatja bíróság elé a gróf őket; aztán, ha lesz elég bátorságom, majd elmondom önnek az igazi okot is, amelyet most nem merek. Az első ok az, hogy Nyikolaj Rokov a bátyám. Oroszok vagyunk. Mióta csak emlékszem, Nyikolaj mindig rossz ember volt. Elbocsátották az orosz hadseregből,
"ahol kapitányi rangban szolgált. Nagy botrány
62
volt körülötte egy időben, de később félig-meddig elfelejtették, és az apám szerzett neki egy állást a titkosszolgálatnál.
Sok rémséges bűntény szárad Nyikolaj lelkén, de valahogyan mindig sikerült elkerülnie a büntetést. Az utóbbi időkben ezt koholt vádak segítségével érte el, a cár elleni felségárulással rágalmazta áldozatait, és az orosz rendőrség, amely nagyon is készséggel fog rá ilyen természetű bűnt bárkire, hitt neki, és-felmentette.
- De hát az ön és férje ellen megkísérelt bűntettekkel nem játszotta-e el mindazokat a jogokat, amelyek a vérségi kapcsolat okán megillették? - kérdezte Tarzan. - Hiszen bármenynyire a húga is ön, azért még szemrebbenés nélkül megpróbálta volna bemocskolni a becsületét. Madame, ez az ember nem tarthat igényt az ön testvéri ragaszkodására.
- Jaj, de hát itt van a második ok is. Ha testvéri ragaszkodásomra nem is tarthat igényt, pedig a bátyám, azért a félelemtől, amely vele kapcsolatban eltölt, nem szabadulhatok oly könnyen életemnek egy bizonyos epizódja miatt, amelyről neki tudomása van. Akár el is mondhatom önnek - folytatta rövid hallgatás után -, hiszen úgy érzem, szívem szerint előbb-utóbb úgyis beszélnem kellene róla. Zárdában nevelkedtem. Ottlétem idején megismerkedtem egy férfival, akiről azt hittem, hogy úriember. Nagyon keveset, úgyszólván semmit nem tudtam a férfiakról, a szerelemről
63

meg még annyit sem. Bolond fejjel azt hittem, hogy szeretem ezt a férfit, és addig kért, sürgetett, míg megszöktem vele. Ügy volt, hogy összeházasodunk. Mindössze három órát töltöttem vele. Nappal és mindvégig nyilvános helyeken - vasútállomásokon és vonaton. Amikor megérkeztünk arra a helyre, ahol meg

kellett volna esküdnünk, alig szálltunk le a vonatról, két rendőr lépett oda kísérőmhöz, és letartóztatták. Engem is magukkal vittek, de amikor elmondtam, ki vagyok, nem tartottak ott, hanem egy főnővér felügyelete alatt visszaküldték a zárdába. Kiderült, hogy a férfi, aki megkérte a kezemet, egyáltalán nem úriember, hanem katonaszökevény, akit a polgári igazságszolgáltatás is keresett.' Európának szinte minden országában nyilvántartotta a rendőrség. Az ügyet a zárda vezetősége elsimította. Még a szüleim sem értesültek róla. De Nyikolaj később találkozott azzal az emberrel, és mindent megtudott. És most azzal fenyegetőzik, hogy elmondja a grófnak, ha nem teszem azt, amit 5
akar.
Tarzan felnevetett: - Ó, micsoda kislány ön még mindig. Ez a történet, amelyet most elmesélt nekem, semmiképpen nem csorbítja jó hírét, és ezt ön is tudhatná, ha a lelke mélyén nem volna még mindig ugyanaz a kislány, aki egykor volt. Menjen oda a férjéhez még ma este, és mondja el neki az egész történetet, úgy, ahogyan most nekem. Aligha tévedek, ha azt mon-
64
dom, nagyot fog nevetni a félelmein, és azonnal megteszi a szükséges lépéseket, hogy drágalátos bátyja az őt megillető helyre, a börtönbe kerüljön.
- Bárcsak meg merném tenni - mondta az asszony -, de félek. Hamar megtanultam félni a férfiaktól. Először az apámtól, aztán Nyikolaj-tól, majd a zárdabeli atyáktól. Szinte mindegyik barátnőm fél a férjétől - hogyne félnék én is?
- Nem helyes, ha az asszonyok félnek a férfiaktól - mondta Tarzan, tűnődő kifejezéssel az arcán. Én ugyan jobban ismerem a dzsungelek népét, de ott sokkal inkább fordítva van a dolog. Nem, nem tudom megérteni, miért kell a civilizált asszonyoknak félniük a férfiaktól, akiknek az volna a dolguk, hogy megvédjék őket. Én gyűlölném még a gondolatát is annak, hogy egy nő fél tőlem.
- Nem is hiszem, hogy van olyan nő, aki fél öntől, barátom - mondta Olga de Coude gyengéden. - Csak nemrégen ismerem önt, mégis azt kellene mondanom - bármennyire furcsán hangozhat ez -, hogy ön. az egyetlen az általam eddig ismert összes férfi közül, akitől, azt hiszem, sohasem félnék. Furcsa dolog ez, hiszen ön nagyon erős. Csak bámultam, milyen köny-nyen elbánt Nyikolajjal és Paulviccsal akkor éjjel ott a kabinban. Csodálatos volt. Amikor Tarzan kis idő múlva távozott, kicsit meglepődött azon, búcsúzáskor milyen hosszan szorította meg a kezét az asszony, és mennyire
65

T
ragaszkodott ahhoz, Hogy megígérje, másnap újra meglátogatja.
A grófné félig fátyolos szemének és gyönyörű ajkainak látványa, ahogyan búcsúzás közben Tarzanra mosolyogva állt ott, a nap hátralevő részében állandóan a férfi szeme előtt lebegett. Olga de Coude gyönyörű asszony volt, Tarzan, a dzsungel fia pedig egy nagyon magányos fiatalember, akinek szíve éppen arra a gyógyírra szorult rá, amelyet csak egy asszony tud nyújtani:
Amikor a grófné Tarzan távozása után visz*-ezafordult az ajtóból, Nyikolaj Rokovval találta magát szemben.
- Mióta vagy te itt? - kiáltotta a férfi elől hátrálva.
- Valamivel régebben, mint hogy a szeretőd megérkezett

volna - felelte az gúnyosan mosolyogva.
- Megállj! - mondta az asszony. - Hogy merészelsz ilyet mondani nekem, a húgodnak?
- Oh, kedves Olga, ha nem a szeretőd, akkor elnézést kérek; mindenesetre nem rajtad múlott, hogy nem az. Ha csak tizedannyit értene a nőkhöz, mint én, e percben is a karjában lennél. Mafla alak ez, Olga. Hiszen minden szavad és mozdulatod nyílt kihívás volt, csak ő volt vak és süket, hogy nem értette meg.
Az asszony a fülére szorította a kezét.
- Hallani sem akarom, amit mondasz. Gonosz vagy, hogy ilyeneket beszélsz. Akármivel próbálsz is fenyegetni, tudod jól, hogy tisztességes asszony vagyok. Ma estétől fogva nem lesz
66
többé tanácsos zaklatnod, mert mindent elmondok Raoulnak. Meg fog érteni, és aztán jobb lesz, ha vigyázol magadra, monsieur Nyikolaj.
- Nem mondasz el neki semmit - mondta Rokov. - Most már erről az ügyről is tudomásom van, és mivel az egyik Lnasod megbízható emberem, a megfelelő időben semmi akadálya nem lesz annak, hogy a dolog részletei, eskü alatt tett vallomással bizonyítva, a férjed fülébe jussanak. Az a másik ügy is jó szolgálatot tett - de ez az igazi, amellyel célt érek, Olga. Egy jó kis szerelmi ügy - és te vagy benne a bűnös feleség, aki visszaélt a bizalommal. Szé-gyelld magad, Olga :- nevetett az elvetemült ember.
így esett, hogy a grófné nem mondott el a grófnak semmit, és a dolgok rosszabbul álltak, mint valaha. A bizonytalan, tétova félelmet lelkében az igazi rettegés váltotta fel. Az is lehet persze, hogy ezt a félelmet nem egészen tiszta lelkiismerete nagyította fel ilyen mértéktelenül.

5.

A meghiúsult cselszövés

Egy hónapon át Tarzan állandó és szívesen látott vendége volt a gyönyörű de Coude grófné "szentélyének". Gyakran találkozott ott egy
67

szűkebb kis társaság tagjaival, akik délutáni teára kukkantottak be. Olga azonban mind gyakrabban találta meg a módját annak, hogy kettesben maradhasson Tarzannal. Eleinte nagyon félt. hogy bekövetkezhet, amire Nyikolaj célzott. Korábban soha nem gondolt másként erre a jól megtermett fiatalemberre, mint a barátjára, de bátyjának rosszindulatú szavai szöget ütöttek a fejébe, és egyre többet töprengett azon, mi lehet az a különös erő, amely annyira vonzza őt a szürke szemű idegenhez. Nem kívánt beleszeretni, és az ő szerelmét sem óhajtotta.
Az asszony sokkal fiatalabb volt, mint a férje, és anélkül, hogy ennek tudatában lett, volna, olyasvalakinek a barátságára vágyott, áki korban közelebb áll hozzá. Egy húszéves nem meri elmesélni a maga kis titkait a negyvenesnek. Tarzan csak két évvel volt idősebb nála. ő képes volna megérteni, úgy érezte. Ezenkívül tiszta, becsületes és lovagias ember. Tőle nem félt. ösztönösen megérezte már az első pillanatban, hogy megbízhat benne. Rokov kaján örömmel figyelte a távolból kettejük egyre bizalmasabb kapcsolatát. Mióta Tarzan a füle hallatára tudta meg róla, hogy orosz kém, a majomember iránti gyűlöletét a leleplezéstől való félelem is növelte. Most csupán a megfelelő időpontra várt, amely alkalmas lesz a

nagy huszárvágásra. Mindörökre meg akart szabadulni Tarzantól, és egyben ki akarta élvezni a
68
bosszúállás gyönyörűségét is az őt ért megaláztatások és vereségek miatt.
Tarzan kiegyensúlyozottabb volt, mint bármikor azóta, hogy Miss Porter dzsungelben rekedt társasága felbolygatta otthonának a békéjét és nyugalmát.
Élvezte a társasági élet örömeit Olga barátainak körében, a közte és a szép grófné között kibontakozott barátság pedig szűnni nem akaró boldogság forrása volt számára.
Szétoszlatta éa elűzte gyászos gondolatait, és gyógyírként hatott megsebzett szívére.
Néha D'Arnot is elkísérte a de Coude-házban tett látogatásai alkalmával, mert mind Olgát, mind a grófot már régtől fogva ismerte. Egyszer-egyszer de Coude is benézett hozzájuk, de a hivatali beosztásával járó szerteágazó ügyek és a vége-hossza nincs politikai tennivalók miatt rendszerint késő estig távol volt otthonától.
Rokov szinte állandóan leselkedett Tarzan után, azt várva, hogy egyszer éjszaka keresse fel a de Coude-palotát, de csalódnia kellett. Tarzan számos alkalommal kísérte el otthonáig a grófnét opera után, de a bejáratnál mindannyiszor elbúcsúzott tőle - a hölgy odaadó bátyjának legnagyobb bosszúságára.
Szinte lehetetlennek látszott, hogy Tarzan a maga jószántából belesétáljon a csapdába. Rokov és Paulvics összedugta hát a fejét, hogy kiagyaljon valami tervet Tarzan kompromittá-lására.
Napokig figyelték- az újságokat, valamint de
69

Coude és Tarzan minden lépését. Fáradozásuk végre elnyerte jutalmát. Az egyik reggeli újság röviden említést tett egy hölgyek nélküli összejövetelről, amelyet a következő nap estéjén a német nagykövet rendez. De Coude neve is szerepelt a meghívott vendégek között. Ha elmegy, az azt jelenti, hogy éjfél utánig távol lesz otthonától.
A bankett estéjén Paulvics a német nagykövet rezidenciája előtti járdán álldogált, ahonnan minden egyes érkező vendég arcát láthatta. Nem kellett sokáig várakoznia, hamarosan de Coude szállt ki autójából, és ment el mellette. Ennyi elég is volt neki. Paulvics visszasietett a lakására, ahol Rokov már várta. Mikor tizenegy óra elmúlt, Paulvics kezébe vette a telefonkagylót, és felhívott egy számot.
- D'Arnot hadnagy lakása? - kérdezte, miután a kapcsolás megtörtént. - Üzenetem volna monsieur Tarzan számára, ha volna szíves a telefonhoz jönni.
Egy percig csend volt a vonalban. -r-Ó Monsieur Tarzan? Igen? Itt Francois beszél - de Coude grófné szolgálatában állok. Talán uraságod méltóztatik is emlékezni rám - nemde? - Nos, monsieur. Egy üzenetem, sürgős üzenetem van az ön számára a grófnétól. Arra kéri, hogy azonnal siessen hozzá - nagy bajban van, monsieur. - Nem, monsieur, a kis Francois-ra ilyesmit nem bíznak rá. Megmondhatom a madame-nak, hogy az úr hamarosan itt lesz?
- Köszönöm, monsieur, az isten áldja meg.
70

Paulvics visszatette a helyére a kagylót, és vigyorogva Rokov felé fordult.
- Körülbelül harminc percbe telik, mire odaér. Ha tizenöt

perc alatt eljutsz a német nagykövetségre, de Coude körülbelül negyvenöt perc múlva érhet haza. Minden azon múlik, hogy az a mafla ottmarad-e még tizenöt percig azután, hogy kiderül a turpisság; de aligha tévedek, ha felteszem, hogy Olga nemigen fogja elengedni ilyen rövid idő alatt. Itt van a de Coude-nak szóló levél. Siess!
Paulvics haladéktalanul útnak indult, és hamarosan megérkezett a német nagykövet rezidenciájára. Az ajtónál átadta a levelet egy inasnak. - De Coude grófnak szól. Nagyon sürgős. Gondoskodjék róla, hogy azonnal a kezébe jusson - azzal ezüstpénzt nyomott a készséges inas kezébe. Kisvártatva visszatért a szállására.
Egy pillanattal később de Coude elnézést kért a házigazdától, és feltépte a borítékot. Olvasás közben arca elsápadt, keze remegni kezdett A levélben ez állt:
De Coude Gróf Űrnak!
Valaki, akinek fontos a gróf úr nevének tisztasága, ez úton figyelmezteti önt, hogy házának becsülete e percekben veszélyben forog.
Egy bizonyos férfi, aki házának napok óta rendszeres látogatója volt az ön távollétében, most a feleségénél tartózkodik. Ha azonnal a grófné budoárjába siet, együtt találja őket.
71
Egy barátja

Húsz perccel azután, hogy Paulvics telefonált Tarzannak, Rokov Olgát hívta a közvetlen vonalán. A grófné budoárjában csengő telefont a komorna vette fel.
- De hát az asszonyom már nyugovóra tért ?- felelte Rokov kérésére, mi szerint a grófné-val óhajt beszélni.
- Nagyon sürgős üzenetem van a grófné számára, amelyet csak neki mondhatok el - mondta Rokov. - Mondja meg neki, hogy keljen fel, kapjon magára valamit, és jöjjön a telefonhoz. öt perc múlva újra felhívom. - Azzal letette a kagylót. Egy pillanattal később megérkezett Paulvics.
- Megkapta a gróf a levelet? - kérdezte Rokov.
- Mostanra már el is kellett indulnia hazafelé - válaszolta Paulvics.
- Jól van! A méltóságos asszony már biztosan a budoárjában üldögél, igencsak lenge öltözékben. A hűséges Jacques egy perc múlva bejelentés nélkül a színe elé vezeti monsieur Tar-zant. A magyarázkodásba bele fog telni néhány perc. Olga nagyon csábító jelenség lesz abban a hálóingnek nevezett áttetsző költeményben és a testére simuló köntösben, amely csak félig takarja el a hálóing által félig sem takart bájait. Olga meg lesz lepve, de nem fog neheztelni.
- Ha csak egy cseppnyi igazi vér folydogál annak a férfinak az ereiben, a gróf mostantól számított tizenöt perc múlva csinos kis szerelmi jelenetet láthat, amikor rájuk töri az ajtót.'
72
Azt hiszem, kedves Alexis, ezt kitűnően kiterveltük. Menjünk, igyunk egyet monsieur Tarzan kikezdhetetlen jó egészségére az öreg Plancon utolérhetetlen abszintjából; s ne feledjük el közben azt sem, hogy de Coude gróf Párizs egyik legjobb vívója, és messze a legjobb céllövő Franciaországban.
Amikor Tarzan Olga házához ért, Jacques már várta a bejáratnál.
- Erre, monsieur - mondta, és előrement a széles márvány lépcsőházban. Azután gyorsan kinyitott egy ajtót, és egy nehéz függönyt félrehúzva, sűrű hajlongások közepette bevezette Tarzant egy gyéren megvilágított

helyiségbe. Egy pillanat múlva Jacques már el is tűnt.
A szoba túlsó végében Tarzan megpillantotta Olgát, aki egy kis telefonasztalka előtt ült. Türelmetlenül dobolt ujjaival az asztal fényezett lapján. Nem hallotta, amikor Tarzan belépett.
- Olga - szólította meg a férfi -, mi a baj? Az asszony feléje fordult ijedtében, és halkan felsikoltott.
- Jean! - kiáltotta. - Mit csinál ön itt? Ki engedte be? Mit jelent ez?
Tarzan megdöbbent, de egy pillanat alatt -\ ha csak'részben is - megsejtette, mi a valóság.
- Szóval nem ön kéretett ide, Olga?
- Idekéretni önt ilyenkor, éjnek idején? Mon Dieu! Jean, hát azt hiszi, hogy megőrültem?
- Francois telefonált, hogy azonnal jöjjek
73

Me, mert Hogy ön bajban van, ís rám van szütei gége.
- Francois? Az isten szerelmére, ki az a Francois?
- Azt mondta, hogy az ön szolgálatában álL Ügy beszélt, mintha nekem emlékeznem kellett volna rá.
- Ilyen nevű ember nincs a személyzetemben. Valaki megtréfálta önt, Jean - nevetett Olga.
- Attól tartok, nagyon gonosz tréfa lesz ez, Olga - felelte a férfi - Több benne a gonoszság, mint a humor.
:- Mire gondol? Azt hiszi, hogy ...
r- Hol van a gróf? - szakította félbe Tarzan,
~- A német nagykövetnél.
- Ez megint a becses bátyjának a mesterke-idése. Holnapra a gróf tudni fog róla. Ki fogja kérdezni a személyzetet. Minden amellett fog szólni - amire Rokov akarata szerint a gróf gondolni fog.
- A gazember! - kiáltotta Olga, aki a beszélgetés közben felállt a helyéről, és egészen közel ment Tarzanhoz. Most ott állt előtte, és felnézett rá. Nagyon rémült volt. Olyan volt a tekintete - tanácstalan, kérdő -, mint egy szegény ijedt őzikének. Reszketett, s hogy megtámaszkodjék, felemelt kezét a férfi széles vállára tette.
- Mit csináljunk, Jean? - suttogta. - Rettenetes. Holnap egész Párizs erről fog olvasni. A bátyám gondoskodni fog róla.
74
Tekintetével, viselkedésével, minden szavával maga volt a védtelen asszony, aki ősrégi ösztönével természet adta védelmezőjéhez, a férfihoz fordult. Tarzan a mellén nyugvó meleg kis kezet a maga erős tenyerébe vonta. Szinte önkéntelenül cselekedett így, mint ahogyan ösztönös volt az a mozdulat is, amellyel karját védelmezőn az asszony vállára tette.
A következmény villámcsapásszerű volt. Tar-lan még soha nem érezte ennyire az asszony szoros testi közelségét. Zavart bűntudattal hirtelen egymás szemébe néztek, és most, amikor Olga de Coude-on volt a sor, hogy erős legyen, bizony gyengének bizonyult. Belesimult a férfi karjába, és átölelte a nyakát. Tarzan a dzsungel fia pedig hatalmas karjaiba zárta a ziháló asz-szonyi testet, és csókokkal borította forró ajkát.
Miután elolvasta a nagykövet főkomornyikja kezéből átvett levelet, Raoul de Coude sebtében elnézést kért vendéglátójától. Hogy mivel mentette ki magát, azt utóbb maga sem tudta volna megmondani. Mintha álmában történt volna vele minden addig a pillanatig, míg saját háza

küszöbe előtt nem állt. Akkor egyszeriben lehiggadt, csöndesen és elővigyázatosan kezdett lépkedni. Bizonyos megmagyarázhatatlan okok folytán még csak a feljáró felénél járt, amikor Jacques már kinyitotta előtte a kaput. Akkor nem tűnt fel neki ez a szokatlan doiog, de később eszébe jutott.
Puha léptekkel, lábujjhegyen ment fel a lépcsőn, haladt végig az emeleti galérián, el egé-
75

szén felesége budoárjának ajtajáig. Kezében nehéz sétabot volt, szívében gyilkos vágy.
Olga vette észre elsőnek. Rémült sikoltással kiszabadította magát Tarzan karjaiból. A majomember még éppen jókor fordult hátra, hogy karjával kivédhesse a borzalmas ütést, amelyet de Coude a fejére készült mérni. Egyszer, kétszer, háromszor sújtott le villámgyorsan a nehéz sétabot, és Tarzan minden egyes ütéstől egyre jobban visszavedlett azzá a primitív, ősi lénnyé, aki volt egykoron.
A hím majom mély, torokból jövő morgást hallatva támadt neki a francia grófnak. Egy pillanat alatt kicsavarta a markából a sétapálcát, aztán úgy törte ketté és hajította félre, mint egy gyufaszálat, majd mint feldühödött fenevad ellenfele torkának ugrott
Olga de Coude rémülten szemlélte a szinte. pillanatok alatt kialakuló borzalmas jelenetet, majd Turzanhoz ugrott, aki már-már megölte férjét: torkát fojtogatta, és esszelősen#rázta.
Örjöngve próbálta lefejteni Tarzan erős kezét férje nyakáról. - Úristen! - kiáltotta. - Megöli, megöli! Oh, Jean, megöli a férjemet.
Tarzant az őrjöngő düh süketté tette. Hirtelen hanyatt a földre dobta ellenfele testét, és egyik lábát a mellére téve, felvetette a fejét. Aztán de Coude gróf palotáját betöltötte a hím majom borzalmas, kihívó ordítása, amelyet akkor hallat, ha ölt. A rettenetes ordítás a pincétől a padlásig elhallatszott, de a személyzet tagjai csak sápadtan reszkettek félelmükben. Az asszony
76
pedig ott a szobában letérdelt férje mellé, és imádkozott.
A Tarzan agyát elborító vörös köd lassanként oszladozni kezdett. A dolgok apránként vissza-; nyerték valóságos alakjukat - Tarzan újra a ci-; vilizált ember szemével kezdte látni a világot: Pillantása a térd.eplő asszony alakjára tévedt. -. Olga - suttogta. - Az felnézett rá, azt várván,' hogy a gyilkos szenvedély tébolyult kifejezését látja a föléje hajló arcon. Ehelyett szomorú és bűnbánó szemeket látott.
- Öh, Jean! - kiáltotta. - Nézze, mit tett.' A férjem volt ez az ember. Szerettem őt, és ön megölte.
Tarzan lehajolt, és nagyon óvatosan felemelte a padlóról de Coude gróf mozdulatlan testét,' majd egy díványhoz vitte. Aztán a fülét a férfi mellére szorította.
- Egy kis konyakot, Olga - mondta.
Az asszony odavitte az italt, és aztán együtt pár kortyot erőltettek a gróf ajkai közé. Kisvártatva erőtlen sóhajtás hagyta el a verteién ajkakat. De Coude megmozdította a fejét, felnyögött.
- Nem fog meghalni - mondta Tarzan. -Ó Hála istennek!
- Miért tette ezt, Jean? - kérdezte az asz-; szony.
- Nem tudom. Megütött, és ettől megvadultam, így tanultam a törzsembe tartozó majmoktól. Nem mondtam még el önnek az életem történetét, Olga. Jobb lett volna, ha ismeri - ak--
77

kor talán ez sem következik be. En sohasem Ismertem az apámat. Akit anyámnak tudtam, ax egy bősz nőstény majom volt. Tizenöt éves koromig nem találkoztam emberi lénnyel. Húsz voltam, mikor először láttam fehér embert. Valamivel több mint egy évvel ezelőtt még ruhátlan vadállat voltam Afrika egyik dzsungelében.
Ne ítéljen el nagyon. Ez az idő túlságosan rövid ahhoz, hogy ezalatt valaki bejárja a fejlődésnek azt az útját, amelynek megtétele az embernek oly mérhetetlen hosszú idejébe telt.
- Egyáltalán nem ítélem el, Jean. Én vagyok a hibás. De most menjen - a férjem ne találja itt, amikor visszanyeri az eszméletét Isten önnel!
Nagyon szomorú ember volt az a Tarzan, aki lehorgasztott fejjel lépett ki de Coude gróf palotájából.
Mihelyt azonban odakint volt, kusza gondolatai mindinkább kezdtek alakot ölteni, olyannyira, hogy húsz perccel később már egy rendőr-őrszobán volt, nem messze a Rue Maule-tól. Itt hamarosan megtalálta az egyik rendőrt azok közül, akikkel az az emlékezetes összeütközése volt jó néhány héttel korábban. A rendőr őszintén örült az újbóli találkozásnak azzal, aki annak idején oly gorombán bánt vele. Rövid beszélgetés után Tarzan megkérdezte, hallott-e már valaha Nyikolaj Rokovról vagy Alexis PaulvicsróL r- Nagyon is gyakran, monsieur. Mindketten
78
6zerepelnek a rendőrségi nyilvántartásban, és bár jelenleg semmilyen vád nincs ellenük, nagy súlyt fektetünk arra, hogy pontosan tudjuk, hol találjuk őket, ha az alkalom úgy kívánja. Egyszerűen elővigyázatosak vagyunk, mint minden más ismert bűnözővel szemben. Miért kérdezi, monsieur?
- Jól ismerem őket - felelte Tarzan. - Szeretnék találkozni monsieur Rokovval, van egy kis elintéznivalóm vele. Ha útba igazítana a szálláshelye felé, nagyon hálás volnék érte.
Néhány perccel később barátságos "adieu"-vel búcsúzott el a rendőrtől, és egy darab papírral a zsebében, amelyen egy kétes hírű negyedben levő cím állt, gyors léptekkel a legközelebbi taxiállomás felé tartott.
Rokov és Paulvics már visszatért a lakásba, és az est eseményeinek lehetséges.kimeneteléről beszélgetett. Telefonáltak két reggeli újság szerkesztőségébe, és éppen ezek munkatársait várták, hogy elsőként mondhassák el a maguk beszámolóját arról a botrányról, amely másnap minden bizonnyal lázba hozza majd a párizsi társaságot. Nehéz léptek zaja hallatszott a lépcsőházból. - Óh, de fürgék ezek az újságírók - kiáltotta Rokov, majd amikor kopogtak szobájuk ajtaján, kiszólt: - Tessék, monsieur. A szívélyes mosoly azonban egyszeriben a gazfickó arcára fagyott, amikor látogatójának kemény, szürke szemébe pillantott
79

jí ?- Az ördögbe is! - ordította talpra ugorva. Ó- Minek jött ide?
- Üljön le! - mondta Tarzan olyan halk hangon, hogy a két férfi alig hallotta a szavát, de olyan hangsúllyal, amelytől Rokov azonnal leült a székére, Paulvics pedig moccanni sem mert
- Maga nagyon jól tudja, hogy minek jöttem ide - folytatta Tarzan ugyanazon a hangon. - Igazából meg kellene ölnöm, de mivel maga Olga de Coude bátyja, mégsem

teszem meg - egyelőre.
Módot adok rá, hogy megmentsék az életüket. Paulvics nem nagyon érdekel - ő csupán ostoba, bárgyú eszköz a maga kezében, és nem fogom megölni mindaddig, míg a maga életét meghagyom. Ha maga élve akarja megérni a távozásomat ebből a szobából, akkor most két dolgot tesz. Az egyik az, hogy részletesen leírja, milyen része volt a "ma éjszakai cselszövésben - és aláírja.
A másik pedig, hogy fejvesztés terhe mellett megígéri, erről az ügyről egy szó sem kerül bele az újságokba. Ellenkező esetben egyikük sem lesz életben, amikor kilépek az ajtón. Megértette? - Aztán választ sem várva, odaszólt: -?? Siessen. A tinta, papír és toll ott van maga előtt. Rokov hányaveti arckifejezést öltött, nyegleségével azt próbálván kimutatni, mennyire nem ijed meg Tarzan fenyegetéseitől. Ám a következő pillanatban máris a torkán érezte a majomember acélos ujjait, Paulvics pedig, aki félre-
80
ugorva megpróbált eljutni az ajtóhoz, egyszer csak felemelkedett a földről, hogy aztán ájultán repüljön az egyik sarokba. Amikor Rokov arca már-már kékülni kezdett a fojtogatástól, Tarzan elengedte a torkát, és hátralökte a széken. A gazfickó kis ideig köhögött, aztán csak nézett mogorván a föléje tornyosuló férfira. Hamarosan Paulvics is magához tért, és Tarzan parancsára fájdalmas arccal előbbi helyére sántikált
- Na, most aztán írjon - mondta a majomember. - De figyelmeztetem, ha újra kezelésbe kell vennem, nem leszek ilyen elnéző.
Rokov kezébe vette a tollat, és írni kezdett
- Vigyázzon, hogy egyetlen részlet se maradjon ki, és minden név pontosan szerepeljen - figyelmeztette Tarzan. Kis idő elteltével kopogtak az ajtón. - Tessék - mondta Tarzan.
Egy jól vasalt fiatalember lépett a szobába. ?- A Matintől vagyok - mondta. - Ügy hallottam, hogy monsieur Rokovnak van valami jó kis sztorija a számomra.
- Téved, monsieur - felelte Tarzan. - Nincsen semmilyen sztorija a nyilvánosság számára, ugye, kedves Nyikolaj. Vagy igen?
Rokov sötét, mogorva arccal nézett fel írás közben.
- Nem - morogta -, nincsen semmilyen sztorim a nyilvánosság számára - most.
- És nem is lesz, kedves Nyikolaj. - A riporter nem, csupán Rokov láthatta a majomember szemében kigyúló fenyegető fényt.
81

- És nem is lesz - ismételte meg sietve.
- Milyen kár, hogy feleslegesen háborgatták, monsieur - mondta Tarzan az újságíróhoz fordulva. - Jó éjszakát, monsieur - azzal ki tessékelte a szobából a jól fésült fiatalembert, és becsukta mögötte az ajtót.
Egy órával később egy meglehetősen terjedelmes írással a kabátzsebében Tarzan visszafordult Rokov szobájának ajtajából.
- A maga helyében én elmennék Franciaországból - mondta -, mert előbb-utóbb meg fogom találni a módját annak, hogyan ölhetem meg anélkül, hogy ezzel ártanék a húga jő hírének.

6.

A párbaj

D'Arnot aludt, amikor Tarzan hazaérkezett Rokovtól. Nem

háborgatta az álmát, de másnap reggel azonnal beszámolt neki az elmúlt éjszaka eseményeiről, nem felejtve ki egyetlen mozzanatot sem.
- Micsoda bolond voltam - fejezte be az elbeszélést. - De Coude is, a felesége is jó barátaim. És hogyan viszonoztam én baráti érzelmeiket? Kis híján megöltem a grófot. Foltot ejtettem egy becsületes asszony makulátlan hírnevén. Feldúltam békés otthonukat.
82
- Szereted Olga de Coude-ot? - kérdezte D'Arnot.
- Ha nem volnék egészen bizonyos abban, hogy ő nem szeret engem, nehéz volna felelnem a kérdésedre, Paul; így viszont, anélkül, hogy hálátlan lennék, azt mondhatom, nem szeretem, és 5 sem szeret engem. Hirtelen támadt őrült szenvedély áldozataivá váltunk egy pillanatra - ami nem szerelem volt, s ami baj nélkül éppoly gyorsan elmúlt volna de Coude hazaérkezte nélkül is, mint ahogyan keletkezett. Amint tudod, nagyon tapasztalatlan vagyok a nőkkel szemben. Olga de Coude gyönyörű asszony; szépsége, a félhomály és a csábító környezet, meg védelmet kereső kiszolgáltatottsága ellenére egy nálam civilizáltabb férfi talán képes lett volna mégis ellenállni. Nekem azonban a civilizáció még a bőrömbe sem ivódott bele - legfeljebb a ruháimat itatta át.
Párizs nem nekem való hely. Én itt állandóan csak mind nagyobb és nagyobb kalamajkát okozó ügyekbe keveredem bele. Az ember alkotta szabályok számomra terhet jelentenek. Állandóan fogolynak érzem magam. Nem bírom már, barátom. Azt hiszem, jobb lesz, ha visszatérek Afrikába, hogy azt az életet éljem, amelyet isten rendelt számomra, amikor a dzsungelt adta nekem.
- Ne vedd annyira a szívedre a dolgot, Jean |- válaszolta D'Arnot. - Sokkal becsületesebben viselkedtél, mint a legtöbb "civilizált" férfi tette volna hasonló körülmények között. Ami
83

pedig Párizsból való távozásodat illeti, azt hiszem, várható, hogy ehhez Raoul de Coude-nak is lesz hamarosan néhány szava.
D'Arnot nem is tévedett. Egy héttel később, úgy tizenegy óra tájban, amikor D'Arnot és Tar-zan éppen reggelizett, bizonyos Flaubert urat jelentettek be. Monsieur Flaubert hangsúlyozottan udvarias úriember volt. Mély hajlongások közepette de Coude gróf úr nevében párbajra hívta ki Tarzan urat. Majd megkérte, szíveskedjék megnevezni egy barátját, akivel ő, Flaubert úr mihamarabb találkozhatna a részletek megtárgyalása céljából.
Tarzan úr készségesen kijelentette, hogy érdekeinek képviseletét minden fenntartás nélkül barátja, D'Arnot hadnagy kezébe helyezi. így aztán abban állapodtak meg, hogy D'Arnot délután kettőkor jelentkezik monsieur Flaubert-nél, majd az udvarias monsieur Flaubert sűrű hajlongások közepette távozott.
Amikor a két férfi magára maradt, D'Arnot kérdőn nézett Tarzanra.
- Nos?
- Ezek szerint a vétkemet még egy gyilkossággal is meg kell toldanom, vagy hagynom kell, hogy megöljenek - mondta Tarzan. - Lám csak, micsoda tempóban követem civilizált embertársaim példáját!
- Milyen fegyvert választasz? - kérdezte D'Arnot-1. - De Coude-ról azt tartják, hogy mestere a kardnak, és kitűnő céllövő.
- Akkor talán a mérgezett nyilat választ-
84

hatnám húsz lépésről, vagy a dárdavetést ugyanolyan
távolságról - nevetett Tarzan. - Legyen pisztoly, PauL
- Meg fog ölni, Jean.
- Nincs kétségem efelől - felelte Tarzan. - De hát
valamikor úgyis meg kell halnom.
- Jobb lenne a kardot választanod - mondta D'Arnot. - A
gróf meg fog elégedni azzal, hogy megsebesítsen, és így
kisebb a veszélye annak, hogy halálos sebet kapj.
- Pisztoly - mondta Tarzan eltökélten. D'Arnot hiába
próbálta döntéséről lebeszélni,
így a pisztolyban állapodtak meg.
A monsieur Flaubert-ral való megbeszélésről D'Arnot
valamivel négy óra után tért vissza.
- Minden el van intézve - mondta. - Minden rendben van.
Holnap reggel, napkeltekor, Etamps-tól nem messze, az út
mentén van egy félreeső zárt terület. Bizonyos személyes
okok
? miatt monsieur Flaubert ezt ajánlotta. Én nem f
akadékoskodtam.
Tarzan csak annyit mondott: - Jól van. - I S ettől fogva
nem hozta többé szóba a dolgot, I még közvetett formában
sem. Aznap este, mi-I előtt nyugovóra tért volna, még
megírt néhány Eevelet. Lepecsételte, megcímezte, majd egy
kö-' zös borítékba tette őket, amelyre D'Arnot nedvét
írta. Barátja hallotta, amint Tarzan vetkő-l zés közben
valami mulatóban hallott dalocskát
dúdolgat.
A hadrtagy dühöngött magában. Nagyon
rosszkedvű volt, mert bizonyosra vette, hogy
85

amikor másnap reggel a nap felkel, Tarzan már halott
lesz. Bántotta, hogy barátja olyan közömbösen viselkedik.
- Hát ez aztán egyáltalán nem valami civilizált időpont
arra, hogy emberek egymást gyilkolják - jegyezte meg a
majomember, amikor másnap a kora reggeli sötétségben
kiugrasztot-ták kényelmes ágyából. Jól aludt, és emiatt
az volt az érzése, hogy csak az imént hajtotta le a fejét
párnájára. Nem tudta mire vélni, amikor az inas
tisztelettudóan felkeltette. Megjegyzését D'Arnot-nak
szánta, aki teljesen felöltözve állt Tarzan
hálószobájának ajtajában.
D'Arnot alig aludt valamit az éjszaka folyamán. Ideges
volt és ingerlékeny.
- Gondolom, egész éjjel úgy aludtál, mint egy csecsemő
- mondta.
Tarzan nevetett. - A hangsúlyodból, Paul, arra
következtetek, hogy még ezt is a fejemre olvasod. Nem
tehetek róla, tényleg.
- Nem, Jean, nem erről van szó - felelte D'Arnot és maga
is elmosolyodott. - De te ezt az egész ügyet olyan pokoli
közömbösséggel kezeled -, hogy az már idegesítő. Az ember
azt hinné, hogy céllövöldébe készült céltáblára indulsz
lőni, nem pedig párbajozni, Franciaország legjobb
céllövőjével.
Tarzan vállat vont. - Nagy vétket levezekelni indulok,
Paul. A bűnhődésnek pedig nagyon is szükséges feltétele
az, hogy ellenfelem kiváló céllövő képességekkel
rendelkezzen. Miért kel-
86

lene hát idegeskednem? Nem te magad moíi3-tad, hogy de
Coude gróf kiváló céllövő?
- Tán csak nem azt reméled, hogy megöl? Ó- kiáltott fel
rémülten D'Arnot.
- Remélni nem remélem; de el kell ismer-ned: nemigen van

okom azt hinni, hogy nem halok meg.
Ha ráadásul D'Arnot azt is tudta volna, mi jár a majomember fejében - mi járt úgyszólván az első perctől kezdve, amikor szóba került a lehetősége, hogy a becsület mezején kell elszámolnia tettévei de Coude előtt - nos, ha ezt tudja,' D'Arnot csak még jobban elborzadt volna.
Némán szálltak be D'Arnot nagy autójába; és ugyanilyen némán száguldottak végig aa Etamps-ba vezető félhomályos úton. Mindketten a saját gondolataikkal voltak elfoglalva. D'Arnot fejében szomorú gondolatok kergették egymást, mert őszinte ragaszkodással viseltetett Tarzan iránt. Az az igaz barátság, amely a két, ennyire különböző életsorsú és neveltetésü férfi között szövődött, csak még jobban elmélyült, mióta egymás közelében éltek, mert mindkettejüket ugyanúgy vonzották a férfias-; ság, a bátorság és a becsület magasztos eszméi.' Jól megértették egymást, és mindegyikük büszke lehetett a másik barátságára.
Tarzannak, a dzsungel fiának gondolatai a múlt körül forogtak; felidézte dzsungelbeli élete boldog idejének emlékeit. Látta magát, amint kisfiúként órákon át ül törökülésben halott apja kunyhójában az asztalnál, barnára sült ki*
87

teste a csodálatos képeskönyvek fölé hajol, amelyekből mindenféle segítség nélkül kisilabi-zálta a nyomtatott nyelv titkát, még mielőtt emberi beszéd hangjait egyáltalán hallotta volna. A boldogság mosolya lágyította meg egy percre kemény arcát, amikor azokra a csodálatos napokra gondolt, amelyeket Jane Porterrel kettesben töltött el az őserdőben.
Az emlékezésben azonban hamarosan megzavarta az, hogy a kocsi megállt - célhoz értek: Tarzan gondolatai visszatértek a jelenbe. Tudta, hogy a halál vár rá, de nem félt az elmúlástól. A kegyetlen dzsungel lakói számára a halál mindennapos esemény. A természet legfőbb törvénye azt írja elő számukra, hogy állhatatosán. ragaszkodjanak az életükhöz - harcoljanak érte; de nem tanítja meg őket a halálfélelemre.
D'Arnot és Tarzan érkezett elsőként a párbaj színhelyére. Pár perccel később megjelent de Coude, monsieur Flaubert és egy harmadik úriember is. Utóbbit bemutatták D'Arnot-nak és Tarzannak: az orvos volt.
D'Arnot és monsieur Flaubert kis ideig suttogva tanácskoztak egymással. De Coude gróf és Tarzan a többiektől távolabb, a tisztás két ellenkező végében helyezkedett el. A párbajsegédek kisvártatva magukhoz intették őket. D'Arnot és monsieur Flaubert addigra már megvizsgálta a pisztolyokat. A két férfi, akinek a sorsa az volt, hogy egy perc múlva farkasszemet nézzen a másikkal, némán állt ott, míg monsieur Flaubert ismertette a következő szabályokat.
88
Egymásnak háttal állnak fel. Monsieur Flaubert jelére mindketten elindulnak ellenkező irányban, pisztolyukat leeresztett kezükben tartván. Amikor tíz-tíz lépésre távolodnak el egymástól, D'Arnot újabb jelt ad - erre szembefordulnak, és addig lőnek egymásra tetszés szerinti sorrendben, míg egyikük a földre nem esik, vagy mindketten ki nem merítik a három engedélyezett golyóváltás lehetőségét.
Monsieur Flaubert mondókája közben Tarzan cigarettát vett ki a tárcájából és rágyújtott. De Coude pedig maga volt a megtestesült higgadtság - végtére is ő volt Franciaország legjobb céllövője.
Kis idő múlva monsieur Flaubert odabiccentett D'Arnot-

nak, és mindketten elindultak, hogy a párbajozó feleket a helyükre rendeljék.
- Készen állnak, uraim? - kérdezte monsieur Flaubert.
- Készen - felelte de Coude.
Tarzan bólintott. Monsieur Flaubert megadta ; jelet, majd D'Arnot-val együtt pár lépést hátrált, hogy kikerüljön a lövések útjából. Eközben a két küzdő fél lassú léptekkel távolodott egymástól. Hat! Hét! Nyolc! Könnyek gyűltek D'Arnot szemébe, ahogy Tarzanra pillantott. Kilenc! Még egy lépés, aztán a szerencsétlen hadnagy megadta a szörnyű jelet, amely számára legjobb barátja elvesztésével volt egyenlő.
A jelre de Coude gyorsan megfordult és lőtt.' Tarzan kissé megrezzent. Pisztolyát még mindig leeresztett kezében lóbálta. De Coude tétová-

rótt, mintha azt várta volna, hogy ellenfele a. földre rogyjon. A gróf eléggé gyakorlott céllövő volt, hogy tudja: lövése célt ért. Tarzan még mindig nem mozdult, hogy felemelje pisztolyát. De Coude újra lőtt, de a majomember viselkedésétől, tökéletes közömbösségétől, a hatalmas testének minden porcikáját uraló hanyag könynyedségétől és különös, nyugodt cigarettázgatá-sától - Franciaország legjobb céllövője zavarba jött. Tarzan ezúttal nem rezzent meg, ám de Coude újra csak tudta, hogy talált.
Hirtelen az a magyarázat jutott az eszébe, hogy ellenfele talán azért vállalja hidegvérűen a rettenetes kockázatot, és nem lő, mert arra számít, hogy de Coude három lövése közül egyik sem ejt rajta súlyos sebet; aztán pedig eljön az ő ideje, és akkor megfontoltan, tiszta fejjel és hidegvérűen lelövi de Coude-ot."
Beleborzongott a gondolatba, ördögi, sátáni terv! Miféle teremtmény ez, hogy ilyen önelégülten képes ott állni, két golyóval a testében, és várni a harmadikat? Így hát de Coude ezúttal gondosan célzott, de az idegei felmondták a szolgálatot, és most egyértelműen célt tévesztett. Tarzan most sem emelte fel a pisztolyát, a fegyvert tartó kezét továbbra is teste mellett lógatta.
A két férfi egy pillanatig farkasszemet nézett egymással. Tarzan arcára végtelen csalódottság ült ki. De Coude arcára a rohamosan növekvő félelem - sőt, rémület... Nem bírta tovább.

- Az isten szerelmére! Monsieur - lőjön! - kiabálta.
De Tarzan nem emelte fel a pisztolyát. Ehelyett elindult de Coude felé, majd amikor D'Ar-not és Flaubert - szándékát félreértve - kettejük közé akart rohanni, bal kezét felemelve jelezte, hogy maradjanak a helyükön.
- Ne féljenek - szólt oda nekik -, nem fogom bántani.
Felettébb szokatlan közjáték volt ez, de a két úr megállt. Tarzan egészen közel lépett de Coude-hoz.
- Bizonyára valami baj van a pisztolyával, monsieur - mondta. - Vagy ön nagyon feldúlt. Tessék, az enyém, monsieur, próbálja meg újra - azzal Tarzan - markolattal előre - az elképedt de Coude felé nyújtotta pisztolyát.
- Mon Dieu, monsieur! - kiáltott fel a gróf. - Maga megőrült?
- Nem, barátom - felelte a majomember -, de én rászolgáltam a halálra. Ez az egyedüli módja annak, hogy levezekeljem a bűnt, amelyet egy becsületes asszony ellen elkövettem. Fogja a pisztolyomat, és tegye, amire kértem.
- Hisz az gyilkosság volna - válaszolta de Coude. - Hanem mondja csak, mit követett el ön a feleségemmel szemben? ö megesküdött,

_hogy...
- Nem arra gondolok - mondta gyorsan Tarzan. - ön látta, mi volt az a bűnös dolog, ami kettőnk között történt. De ez is elegendő volt ahhoz, hogy foltot ejtsen a nevén, és hogy
91

feldúlja annak a férfinak a boldogságát, aki semmi rosszat nem érdemelt tőlem. Egyedül én vagyok a hibás, és azt reméltem, ezért ma reggel meghalok. Csalódott vagyok, hogy nem olyan csodálatos céllövő, monsieur, mint amilyennek a híre alapján hittem.
- Azt mondja, hogy egyedül ön a hibás? -? kérdezte de Coude hevesen.
- Egyedül én, monsieur. Az ön felesége egy tiszta lelkű asszony. Csakis önt szereti. Amit látott, arról egyedül én tehetek. Igaz, abban, hogy odakerültem az ön házába, sem de Coude grófné nem hibás, sem én. Itt van egy írás, amely ezt ékesszólóan bizonyítja - azzal Tar-zan előhúzta a zsebéből a Rokov kezével íródott és aláírt vallomást. De Coude átvette és elolvasta. D'Arnot és monsieur Flaubert időközben közelebb húzódott hozzájuk. Érdeklődéssel figyelték e különös párbaj különös végét. Senki nem szólalt meg, amíg de Coude nem végzett az olvasással, és fel nem nézett Tarzanra. Akkor a gróf azt mondta:
- Ön nagyon bátor és lovagias úriember. Istennek legyen hála, hogy nem öltem meg.
De Coude francia volt, és mint minden francia, temperamentumos ember. Most hirtelen kitárta a karjait Tarzan felé, és megölelte. Aztán monsieur Flaubert is megölelte D'Arnot-t. Csak az orvost nem ölelte meg senki. így aztán lehet, hogy sértődöttsége ösztökélte a közbeavatkozásra, s arra, hogy mindenáron be akarja kötözni Tarzan sebeit.
92
- Ezt az urat legalább egy lövés eltalálta - londta. - De lehet, hogy három.
- Kettő - mondta Tarzan. - Az egyik a bal vállamon, aztán a másik is a bal oldalamon - mindkettő hússeb, azt hiszem. - De az orvos ragaszkodott ahhoz, hogy lefektesse Tarzant a fűre, és addig tett-vett, míg a sebeket meg nem tisztította, és el nem állította a vérzést.
A párbaj eredményei közé tartozott az is, hogy valamennyien D'Arnot autójában utaztak vissza Párizsba, mint a legjobb barátok. De Coude annyira megkönnyebbült felesége hűségének e kettős bizonyítékától, hogy egyáltalán nem neheztelt többé Tarzanra. Igaz, hogy ez utóbbi sokkal többet vállalt magára a bűnből, mint amennyi valóban őt terhelte, de ha csalt is egy kicsit, mentségére legyen mondva, hogy egy asszony kedvéért és úriember módjára csalt.
A majomember jó pár napig az ágyat őrizte. ő ugyan ostobaságnak és fölösleges dolognak vélte ezt, de az orvos és D'Arnot annyira a szívére vette a dolgot, hogy a kedvükért beadta a derekát, bár nevethetnékje támadt, ha csak rágondolt is.
- Ez egy tréfa - mondta D'Arnot-nak. - Ágyba bújni egy karcolás miatt! Vagy talán amikor Bolgani, a gorillakirály csaknem széttépett, pedig még csak kisfiú voltam, akkor jó kis puha ágyamba bújtam? Nem, legfeljebb a dzsungel rothadó aljnövényzetére fekhettem le. Egy jótékony bokor mögé rejtőzve napokig és hetekig feküdtem, és csak Kala volt ott, hogy
93

ápoljon - a szegény, hűséges Kala, aki távol tartotta a rovarokat a sebeimtől és elkergette a közelből a ragadozó állatokat.
Ha vizet kértem, a saját szájában hozott - más módját ennek nem ismerte. Nem volt steril géz, és fertőtlenített kötszer, semmi nem volt; a mi kedves doktorunkat az őrületbe kergették volna az ottani állapotok. Mégis felgyógyultam. Felépültem azért, hogy ágyba fekhessek majd egy apró horzsolás miatt, amelyet a dzsungel lakói szinte észre sem vennének, hacsak nem az orruk hegyén éktelenkedne.
Ám az idő gyorsan telt. Tarzan jóformán észre sem vette, s máris felkelhetett. De Coude számos alkalommal meglátogatta, és amikor megtudta, hogy Tarzan valamilyen fajta elfoglaltságra vágyik, megígérte, hogy utánanéz, mit tehetne az érdekében.
Az első napon, mikor Tarzan elhagyhatta a lakást, üzenetet kapott de Coude-tól, hogy keresse fel délután a hivatalában.
De Coude már várta, igen szívélyesen üdvözölte, és szívből gratulált felépüléséhez. A párbajt vagy annak okát egyikük sem hozta szóba ama reggel óta, amikor a lovagiasság szabályai szerint rendezték az ügyet.
- Azt hiszem, hogy igazán önnek való elfoglaltságot találtam, kedves monsieur Tarzan -? mondta a gróf. - Bizalmi állás ez, nagy felelősséggel jár, emellett kiváló fizikai képességeket és bátorságot követel. Nem hiszem, hogy bárki is alkalmasabb lehetne erre a feladatra, mint
94
6n, kedves monsieur Tarzan. Utazgatnia kell majd, és a későbbiekben esetleg sokkal maga-Óabb beosztásba is kerülhet - netán diplomáciai pályán.
Először, kis időre különleges ügynökként fog tevékenykedni a hadügyminisztérium szolgálatában. Jöjjön, bemutatom az úrnak, aki a felettese lesz. Tőle részletesebben is megtudhatja, melyek lesznek a teendői, s aztán majd ennek alapján eldöntheti, hogy elfogadja-e az állást vagy sem.
De Coude személyesen kísérte át Tarzant Rochere tábornokhoz, annak a kormányhivatalnak a vezetőjéhez, amelyhez Tarzan tartozni fog, ha elfogadja az állást. A gróf elragadtatva beszélt a tábornoknak a majomember számtalan kiváló tulajdonságáról, amelyek alkalmassá te-ezik a jövendőbeli szolgálat ellátására, majd távozott.
Fél órával később Tarzan élete első hivatali kinevezésével a zsebében hagyta el az épületet.' A rákövetkező napon újra meg kellett jelennie további utasításokért, igaz, Rochere tábornok világosan értésére adta, készüljön fel, hogy meghatározatlan időre el kell hagynia Párizst, esetleg mindjárt másnap.
Tarzan boldog lelkesedéssel a szívében sietett haza, hogy megvigye a jó hírt D'Arnot-nak. Végre neki is hasznát veszik valahol a világban. Pénzt fog keresni, és ami a legnagyszerűbb az egészben: utazni fog, világot látni.
Alig várta, hogy megérkezzék D'Arnot nap-;
05

palijába, és kirukkolhasson az örömhírrel. D'Ar-not nem volt különösebben boldog.
- Lám csak, ennyire lelkesedsz a gondolatért, hogy elhagyd Párizst, és esetleg hónapokig nem látjuk egymást. Tarzan, te hálátlan kutya vagy - mondta nevetve.
- Dehogy, Paul. Csak olyan vagyok, mint a gyerek. Van egy új játékom, amelyiknek nagyon örülök.
Így esett aztán, hogy a következő napon Tarzan elutazott Párizsból Marseilles, majd Oran felé.

7.

A Szidi Áissza-i táncosnő

Tarzan első megbízatása nem ígérkezett sem különösebben érdekesnek, sem valami nagyon fontosnak. Feladata egy bizonyos szpáhi hadnaggyal volt összefüggésben, akiről a kormánynak oka volt feltételezni, hogy meg nem engedhető kapcsolatot tart fenn egy európai nagyhatalommal. Ez a bizonyos Gernois hadnagy, aki akkor éppen Szidi-bel-Abbeszben állomásozott, nem sokkal korábban bekerült a vezérkarba, ahol szokásos katonai információk birtokába jutott.-A kormány azt gyanította, hogy ezeket az
96
információkat a nagyhatalom a tiszt 'segítségével meg akarja szerezni.
A hadnaggyal szemben táplált gyanú egy rossz hírű párizsi asszony féltékeny indulatában mondott megjegyzésén alapult. A vezérkarok azonban mindenütt oly óvatosan őrzik titkaikat, és az árulás olyan főbenjáró vétségnek számít, hogy nem mehetnek el szó nélkül még egy erre utaló elejtett megjegyzés mellett sem. Így került hát Tarzan Algériába amerikai vadászként és utazóként azzal a megbízással, hogy tartsa rajta a szemét Gernois hadnagyon.
Boldog örömmel várta, hogy viszontláthassa a szívének oly kedves afrikai földrészt, de annak északi része annyira különbözött hazájától, a trópusi dzsungeltői, hogy a hazaérkezés örömébőiből legfeljebb annyit érzett, akárha Párizsba tért volna vissza. Oránban egy napot azzal töltött, hogy bebarangolta az arab negyed szűk, kanyargós utcácskáit, és gyönyörködött a különös, szokatlan látványban. Másnap már Szidi-bel-Abbeszben volt, ahol bemutatta ajánlóleveleit mind a polgári, mind a katonai hatóságoknak - ezek az ajánlólevelek persze nem fedték fel küldetésének valódi természetét.
Tarzan tudott annyit angolul, hogy arabok és franciák társaságában amerikaiként szerepelhessen, és ennél többre nem is volt szüksége. Ha egy angollal találkozott, franciául kezdett beszélni, nehogy lelepleződjék, de angolul beszélt azokkal a külföldiekkel, akik értették ezt a nyelvet, de nem annyira, hogy észrevehessék
97

kisebb kiejtésbeli és hangsúlyozási hiányosságait.
Sok francia tiszttel ismerkedett itt össze, akik hamarosan megkedvelték. Találkozott Gernois-val is, aki negyven körüli, szófukar, gyomorbe-teg külsejű férfi volt, és szinte egyáltalán nem érintkezett társaival.
Egy hónapig semmi érdemleges nem történt. GernoLs láthatóan nem fogadott látogatókat, és ha alkalmanként belátogatott a városba, akkor sem találkozott senkivel, akiben akár a legmerészebb fantáziával egy idegen hatalom titkos ügynökét lehetett volna gyanítani. Tarzan már kezdett abban reménykedni, hogy a híresztelés végül is alaptalannak bizonyul, amikor Ger-nois-t hirtelen Bou Szaadába, messze délre, a Kis-Szaharába vezényelték.
Egy század szpáhinak kellett három tiszt parancsnoksága alatt egy már régebben ott állomásozó század segítségére sietnie. Szerencsére az egyik tiszt, Gerard kapitány időközben nagyon összebarátkozott Tarzannal, így aztán, amikor a majomember felvetette, mennyire örülne, ha vele tarthatna Bou Szaadába, ahol jó vadászlehetőségeket remél, ez a leghalványabb gyanút sem keltette.
Bouirában a különítményt kivagonírozták, az út hátralevő részét nyeregben kellett megtenniük. Tarzan a bouirai piacon éppen egy hátaslóra alkudozott, amikor tekintete

egy európai ruhába öltözött férfin akadt meg. Az illető a helybéli kávéház bejáratából figyelte őt, de amikor
93

Tarzan észrevette, megfordult és bement a kicsi, alacsony mennyezetű házikóba. Tarzannak egy "pillanatra ismerősnek tűnt a fickó, de hamarosan elfeledkezett róla.
Az Aumaléig tartó menetelés igen kimerítő volt Tarzan számára, akinek lovaglótudománya mind ez ideig egy párizsi lovasiskolában vett órákra korlátozódott. Amikor megérkeztek, alig várta már, hogy lepihenhessen egy kényelmes ágyra a Hotel Grossat-ban, míg a tisztek és a közkatonák a helyőrségen szállásolták el magukat.
Tarzant másnap jókor reggel felkeltették, mégis, mire befejezte a reggelijét, a szpáhi század már útnak indult. Miközben sietősen fogyasztotta reggelijét, tekintete az étteremtől a bárig vezető folyosóra tévedt.
Legnagyobb meglepetésére azt látta, hogy Ger-nois beszélget ott ugyanazzal az idegennel, akire előző nap figyelt fel a bouirai kávéházban. Nem lehetett tévedés a dologban, mert ismét csak feltűnt neki, hogy furcsán ismerős az illető testtartása és alakja, jóllehet a férfi háttal állt neki.
Miközben feszülten figyelte a két férfit, Ger-nois hirtelen felnézett, és elkapta Tarzan pillantását. Éppen az idegen mondott valamit halkan suttogva, de a francia tiszt azonnal félbeszakította, aztán mindketten megfordultak, és eltűntek Tarzan szeme elől.
Ez volt az első gyanús esemény Gernois-val kapcsolatban, Tarzan mégis bizonyos volt ab-
99

ban, hogy a két férfi csak azért távozott, mert Gernois észrevette őt; gyanakvását méginkább megerősítette az a furcsán makacs érzése, hogy az idegent ismeri valahonnan.
Egy perccel később Tarzan belépett a bárba, de addigra a két férfi már távozott, és az utcán sem bukkant utóbb a nyomukra, bár valami ürüggyel a legkülönfélébb üzletekbe kukkantott be, mielőtt elindult a menetoszlop után, amely most már tekintélyes előnyre tett szert. Csak valamivel dél után érte őket utol Szidi Aisszában, ahol a katonák egyórás pihenőt tartottak. Gernois ott volt a csapattal, de az idegennek nyoma veszett.
Szidi Aisszában éppen vásár volt, és a sivatagból érkező számtalan tevekaraván, meg a piactéren összegyűlt arabok lármás tömege láttán ellenállhatatlan vágy támadt Tarzanban, hogy itt maradjon egy napig és közelebbről megismerje a sivatag fiait. Így történt, hogy a szpáhi század délután nélküle indult tovább Bou Szaada felé. A sötétedésig hátra levő órákat a piactéren sétálgatva töltötte egy ifjú arab, bizonyos Abdul társaságában, akit a fogadós ajánlott neki mint megbízható szolgát és tolmácsot. Tarzan vásárolt egy jobb hátaslovat, mint amire Bouirában tett szert, és szóba elegyedvén az állat gazdájával, egy méltóságteljes külsejű arabbal, megtudta, hogy Kadour ben Szadennek hívják, és egy Djelfától messze délre élő sivatagi törzs sejkje. Abdul közvetítésével Tarzan meghívta újdonsült ismerősét vacsorára. Ahogy
100
hármasban keresztülvágtak a piactéren nyüzs-gő árusok, tevék, szamarak és lovak bábeli hangzavart csapó tömegén, Abdul megrángaíta Tarzan kabátujját.
- Nézze, uram, ott mögöttünk - azzal megfordult, és rámutatott valakire, aki éppen eltűnt egy teve mögött, mire Tarzan hátranézett. - Egész délután követ bennünket - tette hozzá Abdul.
->

- Egy sötétkék burnuszos és fehér turbános arabot láttam egy pillanatra - felelte Tarzan. - Ö az, akire gondolsz?
- Igen. Gyanúsnak találtam, mert nem idevalósi, és úgy látszik, semmi más dolga nincs, mint hogy minket kövessen. Ez nem vall areb emberre, mert az arab becsületes fajta. Meg azért is figyeltem, mert arcának alsó részét állandóan eltakarja, csak a szeme látszik. Biztosan rossz ember, máskülönben azzal töltené az idejét, hogy a maga dolgát intézze. -
- Akkor rossz nyomon jár, Abdul - válaszolta Tarzan -, mert itt senkinek nem lehet semmi baja velem. Először járok az országotokban, senki nem ismerhet. Az illető nyilván hamarosan rá fog jönni, hogy tévedett, és felhagy azzal, hogy minket kövessen.
- Hacsak nem azt forgatja a fejében, hogy kirabolja önt.
- Akkor viszont nincs más dolgunk, mint hogy megvárjuk, mikor próbál meg kezet emelni ránk - nevetett Tarzan -, és garantálhatom, hogy el fog menni a kedve rablástól, különö-
101

sen most, hogy felkészültünk rá - azzal mindörökre elfelejtette volna a dolgot, ha néhány óra elteltével egy felettébb váratlan esemény újra eszébe nem juttatja. Jóízűen elfogyasztott vacsorája után Kadour ben Szaden búcsúzkodni készült vendéglátójától. Ünnepélyesen biztosította barátságáról Tar-zant, és meghívta, hogy látogassa meg távoli, vad hazájában, ahol még mindig annyi az antilop, a szarvas, a vaddisznó, a párduc és az oroszlán, hogy egy szenvedélyes vadász feltétlenül kísértésbe esik.
Távozás után a majomember, Abdul kíséretében, újra Szidi Aissza utcáin sétálgatott, és figyelmét hamarosan a számos arab kávéház egyikének ajtaján kiszüremlő vad hangzavar vonta magára. Nyolc óra elmúlt már, javában folyt a tánc, amikor Tarzan belépett. A helyiség zsúfolásig tele volt arabokkal. Valamennyien dohányoztak és sűrű, forró kávéjukat kortyolgatták.
Tarzan és Abdul a terem közepe táján talált magának helyet, bár a rettenetes zaj miatt, amelyet a zenészek csaptak sípjaikkal és dobjaikkal, a csendet kedvelő majomember jobban örült volna, ha tőlük távolabb telepedhet le. Egy igen csinos ouled-nail táncolt éppen, aki Tarzan európai ruháját észrevéve és bőkezű jutalmat remélve, selyemkendőjét a férfi vállára dobta, s valóban egy frankot kapott viszonzásul.
Amikor helyét egy másik táncosnő foglalta el, az éles szemű Abdul észrevette, hogy az ouled-
102

nail két arabbal beszélget a helyiség távolabbi részében, annak az oldalajtónak a közelében, amely egy belső udvarra nyílik, s amely belső udvar körül, az emeleten, a kávézóban táncoló lányok szobái helyezkednek el.
Eleinte semmi különöset nem látott a dologban, de kisvártatva észrevette a szeme sarkából, hogy az egyik férfi feléjük int a fejével, majd a lány megfordul, és lopva Tarzanra pillant. Aztán a két arab kiment az ajtón, és eltűnt az udvar sötétjében.
Amikor újra az előbbi lány került sorra, tánc közben egyfolytában Tarzan körül forgolódott, egyedül neki szánván csábos mosolyát. A sivatag sötét bőrű, fekete szemű fiai közül sokan méregették mogorva, dühös pillantásokkal a magas termetű európait, de arra sem a mosolyok, sem a barátságtalan tekintetek nem voltak semmiféle látható hatással. A lány ismét csak a vállára

dobta a kendőjét, és a jutalma ismét csak egy egyfrankos volt. Miközben a pénzdarabot népének szokása szerint homlokára ragasztotta, mélyen meghajtotta magát Tarzan előtt, és gyorsan pár szót súgott a fülébe.
- Kinn az udvaron van két ember - hadarta tört franciasággal -, akik bántani akarják, monsieur. Először megígértem nekik, hogy kicsalom oda, de ön kedves volt hozzám, ezért nem tudom megtenni. Menjen el gyorsan, mielőtt rájönnek, hogy cserben hagytam őket.
Tarzan köszönetet mondott a lánynak, biztosítva, hogy nagyon fog vigyázni magára. Az be-

fejezte a táncát, majd a kis ajtón át kiment az udvarra. Tarzan viszont a biztatás ellenére sem hagyta el a kávéházat.
Fél órán keresztül semmi rendkívüli nem történt, aztán egy durva külsejű arab lépett be az utcáról a kávéházba. Tarzan közelében állt meg, és szándékosan sértő megjegyzéseket tett az európaira, de minthogy ezt a saját nyelvén tette, Tarzannak fogalma sem volt, mit beszél, míg Abdul magára nem vállalta, hogy felvilágosítja.
- Ez a fickó bajt akar - figyelmeztette Abdul. - Nincs egyedül. Szó, ami szó, ha összeütközésre kerülne sor, itt csaknem mindenki ön ellen volna. Jobb volna csöndben elvonulni, uram.
- Kérdezd meg a fickótól, mit akar - rendelkezett Tarzan.
- Azt mondja, hogy a keresztény kutya megsértette az ouled-nailt, aki az övé. Bajt akar," monsieur.
- Mondd meg neki, hogy én nem sértettem meg az ouled-nailt, sem az övét, sem másét, és Óhogy menjen innen, és hagyjon engem békén; Nincs semmi elintéznivalóm vele, és neki sem lehet velem.
- Azt mondja - válaszolta Abdul, miután, Tarzan üzenetét lefordította -, hogy nemcsak ön hitvány kutya, hanem kutyák voltak a szülei is, a nagyanyja pedig hiéna. És ön ezen kívül még hazug is.
A közelben ülők figyelmét mind jobban tel-

keltette a hangos szóváltás, és a gúnyos nevetésből, amely a szitkok áradatát kísérte, nem volt nehéz kitalálni: melyik félhez húz a jelenlevők többségének szíve.
Tarzan nem szerette, ha kinevetik, az sem volt ínyére, ha olyan kifejezésekkel illetik, mint ez az arab, mégsem mutatta a haragnak semmi jelét, amikor felállt a székéről. Csendes mosoly játszadozott az ajkán, ám a következő pillanatban egy hatalmas ököl villant meg és sújtott a harcias tekintetű arab arcába, és ezt az öklöt a majomember rettenetes izmai irányították.
Abban a pillanatban, hogy a fickó elterült, az Utcáról vagy féltucat dühödt sivataglakó rontott a terembe, aki szemmel láthatóan a kávéház előtt várakozott, mintegy a végszóra várva. - Öljétek meg a hitetlent! Vesszen a keresztény kutya! - ordították, és egyenesen Tarzan felé rohantak.
A jelen levő fiatalabb arabok közül is többen felugrottak, hogy a fegyvertelen fehér férfi támadóihoz csatlakózzanak. Tarzant és Abdult a rohamozok serege hátraszorította a terem vége felé. A fiatal arab hűséges maradt urához, és meztelen késsel a kezében küzdött az oldalán.
A majomember hatalmas ütésekkel terítette le mindazokat, akik rettenetes öklei közelébe merészkedtek. Némán, szótlanul küzdött, ajkán csendes mosoly játszadozott,

ugyanúgy, mint amikor felkelt, hogy elnémítsa a gyalázkodó arabot. Szinte képtelenségnek látszott, hogy ő
106

vagy Abdul élve megmenekülhessenek a köröskörül fenyegetően villogó kardok és kések elől, de éppen a támadók túlságosan nagy száma bizonyos védelmet is jelentett. Az ordítozó, szitkozódó arabók annyira egymáshoz szorultak körülöttük, hogy gátolták egymást a fegyverhasználatban, lőni pedig végképp nem mertek, nehogy saját embereik közül sebesítsenek meg valakit. Végül Tarzannak sikerült elkapnia az egyik legdühödtebb támadóját. Gyors mozdulattal kicsavarta kezéből a kést, aztán a lefegyverzetí fickót pajzsként előretartva lassan hátrálni kezdett Abdullal együtt a kis oldalajtó felé, amely a belső udvarra nyílott. A küszöbön egy pillanatra megállt, a kapálódzó arabot a feje fölé emelte, és egy katapult erejével vágta tülekedő társai képébe.
Aztán Tarzan és Abdul kilépett az udvar félhomályába. A rémült ouled-nailok mind ott kuporogtak a lépcsők tetején, amelyek kinek-kinek a szobájába vezettek. A belső udvart csupán gyertyák bágyadt fénye világította meg, ezeket a lányok ragasztották szobáik küszöbére lecsöpögtetett faggyúval, hogy az udvarra betévedők számára láthatóvá tegyék bájaikat.
Alighogy Tarzan és Abdul kilépett a teremből, revolver dörrent a hátuk mögött az egyik lépcsőfeljáró árnyékából, és amikor megfordultak, hogy felvegyék a harcot az új ellenséggel, két burnuszba burkolózó alak rohant feléjük; menet közben tüzelve. Tarzan előrerontot^1
107

hogy a két új támadóra vesse magát. Az elöl haladó egy másodperccel később már lefegyverezve, törött csuklóval jajgatott az udvar mocskos kövén. A másiknak már nem volt ideje elsütni revolverét: Abdul kése abban a pillanatban fúródott a szívébe, amikor fegyverét a hűséges arab homlokához emelte.
A felbőszült horda most kirohant a kávéházból a szökevények üldözésére. Az egyik ouled-nail kiáltására minden gyertya kialudt, így most már csak a kávéházból kiszűrődő gyenge fény világította meg az udvart, de a nyitót ajtóban álló emberek elálltak a világosságot. Tarzan felkapta annak az arabnak a kardját, aki Abdul késétől múlt ki, és most már így várta a többiek rohamait, akik a sötétben keresgélték őket.
Hirtelen egy könnyű kéz érintette meg hátulról a vállát, és egy női hang suttogását hallotta: - Gyorsan, monsieur, erre. Jöjjön utánam.
- Gyere, Abdul - szólt oda halkan Tarzan a fiatalembernek -, rosszabb helyre már nem kerülhetünk, mint ahol vagyunk.
A nő megfordult, és felvezette őket a keskeny lépcsőn, amely lakásának ajtajánál végződött. Tarzan szorosan mellette lépkedett. Látta, hogy arany és ezüst karikák ékítik meztelen karját, hogy hajdíszéből aranypénz-füzérek csüngnek alá, látta ruhájának szemkáprázta tó színeit. Tudta, hogy ouled-nail, és ösztönösen rájött, hogy ugyanaz, aki korábban suttogva figyelmeztette.
\
Amikor felértek a lépcső tetejére, hallották, hogy a dühödt tömeg vadul keresi őket odalenn az udvaron.
- Nemsokára itt is keresni fogják - suttogta a lány. - Nem szabad, hogy megtalálják, mert bár az ön ereje sok férfiéval felér, végül mégiscsak megölnék. Siessen, a szobám túlsó ablakából leugorhat az utcára. Mire rájönnek, hogy nincs itt az udvaron, már biztonságban

lehet a szállodában.
Ám alighogy kimondta ezt, néhány férfi máris nekivágott a lépcsőnek, amelynek a tetején álltak. Diadalmas ordítás hallatszott a tömegből; felfedezték őket. Az üldözők rohanni kezdtek felfelé a lépcsőn. Az élen haladó gyors ugrásokkal igyekezett előre, de felérve hirtelen az idegen kardjával találta szemközt magát. Erre nem számított, hiszen az üldözött idáig fegyvertelen volt. Hatalmas ordítással zuhant vissza a fickó, a nyomában tülekedőket kuglibábu módjára döntve le lábukról. Az öreg, roskatag lépcső nem bírta a hirtelen túlterhelést és rázkódást. Re-csegve-ropogva szakadt le a rozzant szerkezet a rajta lévő arabokkal együtt, míg Tarzan, Abdul és a lány odafenn maradt az ajtó előtti lépcsőpihenő ingatag deszkáin.
- Jöjjön! - kiáltotta az ouled-nail. - Á szomszédos lépcsőn fognak feljönni, és az enyémmel szomszédos szobán át akarják majd elcsípni. Egy perc vesztegetni való időnk sincs.'
Alighogy beléptek a szobába, Abdul meghal--
108
109

lotta és lefordította Tarzannak, hogy odalenn többeknek azt kiabálják, siessenek az utcára, és vágják el arrafelé is a menekülés útját.
- Mindnyájan elvesztünk most már -; mondta a lány egyszerűen.
- Mindannyian? - kérdezte Tarzan.
- Igen, monsieur - felelte. - Engem is meg fognak ölni. Talán nem segítettem önnek?
Ez egycsapásra más színben tüntette fel a dolgot Tarzan szemében. Idáig jószerivel inkább élvezte az összecsapás izgalmát, a veszélyt. Egy percig nem feltételezte, hogy akár Abdult, akár a lányt valami baj érheti, hacsak nem véletlen folytán, ő maga pedig mindig csak annyira vonult vissza, hogy elkerülje a közvetlen életveszélyt. Esze ágában sem volt elmenekülni mindaddig, míg azt nem látja, hogy reménytelenül elveszett, ha marad.
Ha egyedül lenne, egyszerűen belevetné magát az összepréselődött tömegbe, és küzdene, mint Numa, az oroszlán. Csapásaival azután egyhamar olyan rémületet keltene az arabok között, hogy könnyedén egérutat nyerne. így viszont két barátja megmentésére kell gondolnia. Odasietett az ablakhoz, ahonnan beláthatta az utcát. Egy perc múlva már ellenségeik gyülekeznek odalenn. Azt is hallotta, hogyan dübörög felfelé a tömeg a szomszéd lakásba vezető lépcsőn - a következő pillanatban itt lesznek már a mellette levő ajtónál. Egyik lábát feltette az ablakpárkányra és kihajolt, de nem lefelé
110
zett. Karnyújtásnyira felette húzódott az alacsony épület teteje. Szólt a lánynak. Az odament, és a férfi mellé állt. Tarzan erős karjával átölelte és a vállára emelte.
- Várj itt, míg visszajövök érted odaföntről ?- szólt oda Abdulnak. - Addig is tolj a SZCH bából minden mozdíthatót az ajtó elé, az is feltartóztatja őket, amíg kell. - Aztán vállán a lánnyal fellépett a keskeny ablak párkányára. Ó- Kapaszkodjék meg jól - figyelmeztette. A következő pillanatban egy majom ügyességével és könnyedségével máris odafönn termett a tetőn. Letéve a lányt, messze kihajolt a tető szélén túlra, és halkan szólította Abdult. A fiú az ablakhoz rohant.
- A kezedet - súgta Tarzan. Odalenn az üldözők az ajtót döngették. Hirtelen reccsenés-sel beszakították, és ugyanabban a pillanatban Abdul azt érezte, hogy egy pihe

könnyedségével felemelkedik, és máris odafenn van a tetőn. Még éppen jókor, mert ahogy a fickók betörtek a szobába, amelyből Tarzanék épp az imént E-lantak el, vagy egy tucatnyi arab tűnt fel az utcasarkon, és rohanvást érkezett a lány ablaka alá.
111

8

A sivatagi csata

Ahogy a három szökevény odafenn lapult a tetőn az ouled-nail lakása fölött, a szobából felhallatszott hozzájuk az arabok dühödt szitkozó-dása. Abdul időről időre lefordította Tarzannak a szavakat.
- Most azokat szidj ák, ott lenn az utcán - mondta Abdul -, amiért engedték, hogy olyan könnyen megszökjünk. Az utcán levők meg azt mondják, hogy arra nem mentünk, hogy még mindig a házban vagyunk, és ezek itt fenn azért akarják elhitetni, hogy megszöktünk, mert gyávák megtámadni minket. Figyelje meg, pillanatokon belül egymásnak esnek, ha így folytatják.
Az épületben levők hamarosan felhagytak a kereséssel, és visszatértek a kávéházba. Pipázva, beszélgetve néhányan még ott maradtak az utcán.
Tarzan odafordult a lányhoz, és megköszönte önfeláldozó segítségét, amelyet neki, a vadidegennek nyújtott.
- ön megtetszett nekem - mondta a lány egyszerűen. - Nem olyan volt, mint a többiek, akik idejárnak a kávéházba. Nem beszélt velem gorombán - és ahogyan pénzt adott, az sem volt sértő.
- Mi lesz magával ezután? - kérdezte a férfi.
- A kávéházba nem mehet vissza. Egyáltalán, biztonságos itt maradnia Szidi Aisszában?
- Holnapra elfelejtik az egészet - felelte a lány. - De nagyon örülnék, ha lehetséges volna, hogy soha ne kelljen visszamennem se ebbe a kávéházba, se másikba. Nem azért voltam itt, mert így kívántam: fogoly voltam.
- Fogoly! - kiáltott fel hitetlenkedve Tarzan.
- Talán inkább rabszolgát kellene mondanom - felelte a lány. - Egy éjjel martalócok elraboltak az apám douarjából. Idehoztak, és eladtak annak az arabnak, akié ez a kávéház. Csaknem két éve már, hogy utoljára láttam az enyéimet. Messze délen laknak. Soha nem jönnek Szidi Aisszába.
- Szeretne visszamenni a családjához? - kérdezte Tarzan. - Akkor megígérhetem, hogy legalábbis Bou Szaadáig biztonságosan elkísérem. Ott a parancsnokkal biztosan el tudjuk intézni, hogy a hátralévő utat valahogyan megtegye.
- Óh, monsieur - kiáltott a lány -, hogyan háláljam meg? Talán nem is gondolja komolyan, hogy hajlandó ennyi mindent megtenni egy szegény kis ouled-nailért. Az apám hatalmas sejk, ő méltóképpen meg tudná jutalmazni nagylelkűségéért, és bizonnyal meg is teszi. Kadour ben Szaden a neve.
- Kadour ben Szaden! - kiáltott meglepetten Tarzan. - De hiszen Kadour ben Szaden itt
112
113

van Szidi Aisszában. Egy pár órája csak, hogy velem vacsorázott.
- Az apám itt van Szidi Aisszában? - kiál-* tott a lány.

- Allahnak legyen hála, hiszen akkor valóban megmenekültem.
- Pszt! - figyelmeztette őket Abdul. - Hallgassák csak!
Lentről az éjszaka csöndjében jól kivehető beszédhangok hallatszottak. Tarzan nem értette, miről folyik a szó, de Abdul és a lány lefordította neki.
- Most elmennek - mondta az utóbbi. - Magára fáj a foguk, monsieur. Egyikük azt mondta, hogy az idegen, aki pénzt ajánlott az ön meggyilkolásáért, Ahmed din Soulef házában fekszik törött csuklóval, de még nagyobb jutalmat ígért annak, aki meglesi önt a Bou Szaada-i úton és megöli.
- Ö az, aki állandóan követte önt a piacon, monsieur - kiáltott fel Abdul. - Én később is láttam őt a kávéházban egy másik férfival, és miután beszéltek ezzel a lánnyal, együtt mentek ki az udvarra. Ök voltak azok, akik megtámadtak minket és ránk lőttek, amikor kimentünk a kávéházból. Miért akarják ezek megölni önt, monsieur?
- Nem tudom - felelte Tarzan, majd kis szünet után azt mondta: - Hacsak... - De nem fejezte be a mondatot, mert hirtelen támadt gondolata, jóllehet a rejtély egyetlen logikus megoldása volt, mégis teljesen valószínűtlennek látszott.
114
Az utcán álldogáló férfiak kisvártatva elmentek. A belső udvar és a kávéház is elnéptele-dett. Tarzan óvatosan leereszkedett a lány ablakának párkányára. A szoba üres volt. Akkor visszament a tetőre, és először leengedte Abdult, majd a lányt is a lent várakozó arab karjaiba. A nem túl magasan levő ablakból Abdul könnyedén lejutott az utcára, Tarzan pedig karjaiba kapta a lányt, és úgy ugrott le vele, mint valamikor régen az őserdőben, ha valamit vinnie kellett. A lány ijedtében felkiáltott, ám Tarzan hihetetlenül puhán landolt, és biztonságosan létette őt a földre.
A lány egy pillanatra megkapaszkodott benne.
- Milyen erős és ügyes ön, monsieur - kiáltott fel. - El Adrea, a fekete oroszlán sem különb önnél.
- Szeretnék találkozni egyszer ezzel az El Adreával - mondta a férfi. - Sokat hallottam már felőle.
- Ha eljön apám douarjára, látni fogja -Ó mondta a lány. - A tőlünk északra elterülő egyik hegynyúlványon tanyázik, éjszakánként lejár a barlangjából, és apám douarját fosztogatja. Hatalmas mancsának egyetlen csapásával képes összezúzni a bika koponyáját, és jaj annak a megkésett vándornak, akit éjszaka még úton ér El Adrea.
Minden különösebb baj nélkül eljutottak a szállodába. Az álmos tulajdonos hevesen tiltakozott az ellen, hogy még reggel előtt megkeres-
115

tesse Kadour ben Szadent, de egy arany hatására mindjárt más színben kezdte látni a dolgot, így aztán pár pillanattal később egy szolgáló elindult, hogy végigjárja a kisebb helybéli fogadókat, amelyekről feltehető volt, hogy bennük egy sivatagi sejk méltó társaságra lel. Tarzan azért tartotta szükségesnek, hogy a lány apját még az éjszaka folyamán megkeressék, mert attól félt, esetleg kora hajnalban útnak indul hazafelé, és később már csak hűlt helyét találják. Talán fél órát kellett várniuk, míg a küldönc Visszatért - Kadour ben Szadennel. A büszke arcú idős sejk kérdő tekintettel lépett a helyiségbe.
- Az úr kegyeskedett engem ... - kezdte, de aztán pillantása a lányra esett. Kitárt karokkal rohant feléje, hogy magához ölelje. - Leányom! - kiáltotta. - Allah

kegyes hozzám! - és könnyek homályosították el a sokat megélt férfiú kemény tekintetét.
Amikor elmesélték neki lánya elrablásának és végül megmenekülésének történetét, Kadour ben Szaden Tarzan felé nyújtotta a kezét.
- Minden, ami Kadour ben Szadené, az az öné is, barátom, amiképpen az élete is - mondta. Tarzan tudta, hogy ezek nem üres szavak.
Ügy határoztak, hogy - gyakorlatilag pihenés nélkül - hajnalban nyeregbe szállnak és megpróbálják egy nap alatt megtenni az utat Bou Szaadáig. A férfiak számára ez viszonylag köny-nyű dolognak látszott, de a lány bizonyosan kimerítő utazásnak nézett elébe.
Mégis ő volt az, aki a legtürelmetlenebbül sürgette az indulást, mert már alig várta, hogy viszontláthassa családját, barátait, akiktől két éve elválasztották.
Amikor felébresztették, Tarzannak úgy tűnt, hogy le sem hunyta a szemét. Egy óra múlva már úton is voltak Bou Szaada felé. Néhány mérföldön keresztül jó úton lovagoltak, és szépen is haladtak, de aztán az út hirtelen beért a sivatagba, amelynek homokjában a lovak majd minden lépésnél csüdig merültek el. Tarzan, Abdulon, a sejken és lányán kívül még a sejk törzséből való négy vad pusztalakó is velük volt, ők alkották a Bou Szaadába tartó társaságot. Hét puskás lévén együtt, napközben nemigen kellett támadástól tartaniuk, és úgy látszott, ha minden rendben lesz, az éj beállta előtt elérik Bou Szaadát.
Élénk szél kezdett fújni, és felkavarta a sivatag futóhomokját. Tarzan ajkai hamarosan kiszáradtak, kicserepesedtek. Ami keveset a környező tájból látott, az egyáltalán nem volt vonzó - roppant kiterjedésű vad vidék, hullámzó, kietlen kis homokbuckákkal, amelyeken itt-ott valami kis csenevész bozót éktelenkedett. Mesz-sze délen a szaharai Atlasz hegyláncának elmosódott körvonalai rajzolódtak ki. Mennyire más táj ez, gondolta Tarzan, mint gyermekkorának káprázatos Afrikája!
Abdul, aki egész úton éberen figyelt, gyakran tekingetett hátra - szinte többször is, mint előre. Ahányszor csak felértek egy-egy homokbuc-
116
117

ka tetejére, megállította a lovát, majd megfordulva a legnagyobb gondossággal végigfürkészte a mögöttük elterülő vidéket. Vizsgálódása végül sikerrel járt.
- Nézzék! - kiáltotta. - Hat lovas jön mögöttünk.
- Semmi kétség, a tegnap esti barátai, mon-sieur - jegyezte meg szárazon Kadour ben Szaden Tarzan felé fordulva.
- Semmi kétség - ismételte a majomember. - Sajnálom, hogy a jelenlétem veszélyezteti utazásuk biztonságát. A legközelebbi faluban lemaradok, és kérdőre vonom ezeket az urakat, önök addig továbbmehetnek. Nekem nem szükséges ma estére Bou Szaadában lennem, és még kevésbé szükséges, hogy megzar várjam békés utazásukat.
- Ha ön megáll, mi is megállunk - mondti Kadour ben Szaden. - Amíg nem jut biztonságba barátai körében, vagy amíg az ellenségei fel nem hagynak az üldözésével, addig önnel maradunk. Erről nem is érdemes többet beszélni.
Tarzan csak bólintott. Kevés szavú ember volt, és talán ez volt az oka annak, többek között, hogy Kadour ben Szaden megkedvelte, mert ha van valami, amit az arab ember utál, az a fecsegő férfi.
A nap hátralevő részében Abdul állandóan szemmel tartotta a mögöttük jövő lovasokat. Azok mindvégig körülbelül ugyanolyan távolságra maradtak tőlük. Akkor sem jöttek

köze-
118
lebb, amikor a társaság alkalmanként megállt, vagy délben hosszabb pihenőt tartott,
- Várják, hogy besötétedjék! - mondta Kadour ben Szádén.
És a sötétség leszállt, mielőtt elérték volna Bou Szaadát.
Mielőtt a fenyegető külsejű, fehér burnuszba burkolózó alakok végképp beleolvadtak volna a félhomályba, Abdul még egy utolsó pillantást vetett rájuk, és megállapította, hogy nagy iramban közelednek. Ezt suttogva mondta el Tarzan-nak, mert a lányt nem akarta megijeszteni, A majomember kissé lemaradt vele.
- Te továbblovagolsz a többiekkel, Abdul - mondta Tarzan. - Ezt az ügyet nekem kell elintéznem. A legközelebbi alkalmas helyen bevárom ezeket a fickókat, és elbeszélgetek velük.
- Akkor Abdul is bevárja őket - felelte a fiatal arab, és úgy látszott, semmilyen fenyegetés vagy parancs nem tántoríthatja el szándékától.
- Rendben van hát -r- mondta Tarzan. - Ez a hely éppen megfelelő, jobbat nem is kívánhatnánk. Itt a dombtetőn, a sziklák mögött rejtve leszünk, és ha az urak feltűnnek, majd hallatunk magunkról.
Megállították lovaikat, és leszálltak a nyeregből. A többiek, akik előttük lovagoltak, már eltűntek a sötétben. Messze túl Bou Szaada fényei látszottak. Tarzan elővette a puskáját a tokjából, és kinyitotta revolvertáskáját. Megparancsolta Abdulnak, hogy a lovakkal vonuljon
119

hátra a sziklák mögé, hogy azok védve legyent az ellenség golyóitól, ha lövöldözésre kerül sor. A fiatal arab úgy tett, mintha kívánság szerint cselekedne, de miután biztonságosan kikötötte a két állatot egy alacsony bokorhoz, hason csúszva visszakúszott, néhány lépésnyire Tarzan mögé.
A majomember az út közepén állt felegyenesedve és várt. Nem is kellett sokáig várnia. Hirtelen vágtató lovak zaja hallatszott a sötétben, és a következő pillanatban már látszottak is az éjszaka fekete hátteréből előbukkanó világos színű mozgó foltok.
- Állj, vagy lövünk! - kiáltotta Tarzan.
A fehér alakok hirtelen megálltak, és egy pillanatig csend volt. Aztán suttogó tanakodás ?hangja hallatszott, majd a fantomlovasok mint a kísértetek szétszóródtak a négy égtáj felé. A sivatag újra elcsendesedett, de ez a csend baljóslatú csend volt, rosszat sejtetett.
Abdul féltérdre ereszkedett. Tarzan a dzsungelben kifinomult hallásával fülelt bele a sötétségbe, és kisvártatva a homokban csendesen lépkedő lovak zaját hallotta keletről, nyugatról, északról és délről is. Bekerítették őket. Aztán lövés dördült éppen abból az irányból, amerre nézett, és a golyó a feje fölött fütyült el, ő pedig az ellenség felvillanó puskája felé célzott, és lőtt.
A néma pusztaság csendjét pillanatok alatt mindenfelől puskaropog ás szaggatott zaja verte fel. Abdul és Tarzan csak a lövések felvillanó
120

fénye felé lőhetett - az ellenséget nem látták. Hamarosan világossá vált, hogy a támadók körülvették őket, és -

felismerve, milyen kis számú a velük szemben álló ellenség - mind közelebb és közelebb húzódtak. Egyikük túlságosan is közel merészkedett, nem számított arra, hogy Tarzan szeme a legsötétebb dzsungelbeli éjszakához is hozzászokott, amelynél pedig csak a sír sötétje nagyobb -, és a következő pillanatban fájdalmas ordítás jelezte, hogy valaki kibukott a nyeregből.
- Kezdenek kiegyenlítődni az erőviszonyok, Abdul - nevetett halkan Tarzan.
Ám az ellenség még mindig igen nagy túlerőben volt, és amikor egy adott jelre a megmaradt öt lovas szélvészként rájuk rontott, úgy látszott, hogy a csata hamarosan gyászos véget ér. Tarzan és Abdul a sziklák védelmébe húzódott, hogy az ellenség csak szemből támadhasson. Vágtató paták vad dobogása hallatszott, lövések záporoztak mindkét oldalról, aztán az arabok visszavonultak, hogy megismételjék az előbbi manővert; de most már csak négyen voltak kettő ellen.
Néhány pillanatig semmi zaj nem hallatszott a köröskörül mindent beborító feketeségből. Tarzan nem tudta, hogy az arabok, megelégelvén veszteségeiket, feladták-e a küzdelmet, vagy kicsit odébb várnak rájuk az út mentén, hogy amikor folytatják útjukat Bou Szaada felé, lesben állva lecsaphassanak rájuk. De nem kellett sokáig kétségek között maradnia, mert máris
122
hallatszott - ezúttal egyetlen irányból - az új roham zaja. Ám alig dörrent az első lövés, tucatnyi puska szólalt meg az arabok háta mögött. A Bou Szaada-i út felől hallatszó vad kiáltozás és számos ló patájának dobogása jelezte, hogy új csapat avatkozott be a küzdelembe.
Az arabok nem várták meg, míg kiderül, kik a jövevények. Búcsúzóul még sortüzet zúdítottak Tarzan és Abdul állásaira, majd eltűntek a Szidi Aisszába vezető úton. Egy pillanattal később lóhalálában megérkezett Kadour ben Sza-den az embereivel.
Az öreg sejk nagyon megkönnyebbült, amikor látta, hogy sem Tarzan, sem Abdulon nem esett egy karcolás sem. Még a lovaik sem sebesültek meg. Megkeresték a két arabot, akit Tarzan lövései terítettek le, de aztán látva, hogy mindkettő meghalt, otthagyták őket.
- Miért nem szólt, hogy szándékában áll bevárni ezeket a fickókat? - kérdezte a sejk nehezelő hangon. Ó- Valamennyit elintézhettük volna, ha mind a heten megállunk, és szembefordulunk velük.
- Így egyáltalán nem lett volna értelme, hogy megálljunk - felelte Tarzan -, hiszen ha egyszerűen továbblovagolunk Bou Szaada felé, ezek hamarosan a nyakunkon lettek volna, és mindezt megtehettük volna úgy is. Abdul és én azért álltunk meg kérdőre vonni az urakat, hogy ne terheljünk másokat az én rendezetlen ügyemmel. Hiszen itt van az ön lánya is - nem vehettem a lelkemre, hogy fölöslegesen ki-
123

tegyem őt a leselkedő veszélynek, amelyet a hat fegyveres jelentett.
Kadour ben Szaden vállat vont. Nem volt ínyére, ha megfosztották a harc lehetőségétől.
A Bou Szaada közvetlen közelében lezajlott kis ütközet a helyszínre csalt egy század katonát. Tarzarí és a többiek éppen a v-.ros határában találkoztak velük. A parancsnok megállította őket, hogy megtudja, mi volt a lövöldözés oka.
- Egy maroknyi martalóc - felelte Kadour ben Szaden. - Megtámadták két lemaradó emberünket, de amikor

visszafordultunk, a fickók hamar eltűntek. Két halottjuk van. Tőlünk senki sem sebesült meg.
Ennyi, úgy látszott, megnyugtatta a tisztet. Feljegyezte valamennyiük nevét, majd továbbindította embereit a csetepaté színhelyére, hogy azonosítás céljából, ha lehetséges, elhozzák a halottakat.
Két nappal később Kadour ben Szaden lányával és kísérőivel együtt a Bou Szaadától délre fekvő hegyszoroson keresztül útnak indult a távoli vadonban levő otthona felé. A sejk hívta Tarzant, hogy tartson vele, és lánya is hosszasan kérlelte; de Tarzannak az utóbbi néhány nap eseményei következtében oly sok tennivalója ígérkezett, hogy nemigen gondolhatott a legrövidebb távolmaradásra sem. Mindezt nem mondhatta el, de szavát adta, hogy később, ha módjában lesz, ellátogat hozzájuk, és barátai-
124
nak egyelőre be kellett érniük ezzel az ígérettel.
Az utóbbi két nap-alatt Tarzan gyakorlatilag minden idejét Kadour ben Szadennel és a lányával töltötte. Nagyon érdekelte őt a zord és méltóságteljes harcosok népe, amelyhez tartoztak, és most felhasználta a barátságuk nyújtotta lehetőséget, hogy amennyire csak lehet, megismerje életüket, szokásaikat. Sőt, a barna szemű lány kellemes útmutatásával még nyelvük legalapvetőbb szavait is elkezdte tanulgatni. Nagyon sajnálta, hogy elmennek, és a szoros bejáratánál, ameddig elkísérte őket, mindaddig nézett lován ülve a távolodó kis csapat után, míg csak végleg el nem tűntek a szeme elől.
Ezek voltak ám a kedvére való emberek! Veszélyekkel és viszontagságokkal teli szilaj, vad életük sokkal jobban tetszett a félvad majomembernek, mint amit a nagyvárosok elpuhult civilizációjából megismert. Ez az élet még vonzóbb volt, mint a dzsungel, hiszen itt emberek társaságában lehetett - emberek között, akiket tisztelt és becsült, és mégis a vad természet ölén, amelyet annyira szeretett. Egyre inkább azt fontolgatta magában, hogy ha teljesítette küldetését, leköszön állásáról, és elvonul a világtól, hogy élete hátralevő idejét Kadour ben Szaden törzsével élje le.
Aztán megfordította a lovát, és lassan visszalovagolt Bou Szaadába.
Tarzan itt a Hotel du Petit Saharában szállt meg. A szálloda utcai frontján volt egy bár,
125

étterem, meg a konyhák. Mindkét étterem közvetlenül a bárból nyílott, és az egyiket a helyőrség tisztjei számára tartották fenn. Aki a bárban állt, ha akart, mindkét étterembe bepillanthatott.
Ide tért be Tarzan, miután jó utat kívánt Ka-dour ben Szadennek és társainak. Még mindig kora reggel volt. A sejk hajnalban indult, hogy messzire juthasson aznap, és így esett, hogy mikor Tarzan jókor reggel belépett a bárba, még mindig voltak reggeliző vendégek az asztaloknál.
Ahogy szórakozott pillantása betévedt a tiszti étkezdébe, olyasmit látott meg, ami nagyon is felkeltette az érdeklődését. Gernois hadnagy ült ott, és míg Tarzan figyelte, egyszercsak egy fehér ruhás arab közeledett hozzá, majd lehajolva pár szót súgott a fülébe. Ezután egy másik ajtón keresztül távozott az épületből.
Ez önmagában még nem lett volna különös, csakhogy amikor a férfi megállt, hogy szót váltson a tiszttel, burnusza véletlenül szétnyílt, és Tarzan észrevette, hogy a bal karja fel van kötve.

126

9.

El Adrea

Ugyanazon a napon, amelyen Kadour ben Szaden elindult délnek, a postakocsi északról levelet hozott Tarzannak D'Arnot-tól, amelyet Szidi-bel-Abbeszből küldtek utána. A levél régi sebet szakított fel Tarzan lelkében, amelyről jobban szeretett volna elfeledkezni; mégsem bánta, hogy D'Arnot írt, mert a levél témái közül az egyik mindig érdekelte. . A levél így szólt:
Kedves Jean!
Azóta, hogy utoljára írtam neked, hivatalos ügyben odaát jártam Londonban. Épp csak három napig voltam ott. Mindjárt az első nap - teljesen váratlanul - egy régi barátoddal találkoztam össze a Henrietta Streeten. Sohasem találnád el, ki volt az. Nem más, mint Mr. Sámuel T. Philander. Látom a hitetlenkedő arcodat, de így igaz, ahogy mondom. És ez még nem minden. Ragaszkodott hozzá, hogy elmenjek vele a szállodába, ahol találkoztam a többiekkel is - Archimedes Q. Porter professzorral, Miss Porter-rel és azzal az irdatlan nagy darab fekete asszonnyal, Miss Porter komornájával, Esmeral-dával - emlékszel. Egyszercsak Clayton is megérkezett. Az esküvőig nincs már sok hátra,
127

szinte semmi, mert azt hiszem, az értesítést mindennap várhatjuk. Clayton apjának halála miatt csendes kis ünnepség lesz - csak a közvetlen hozzátartozók részvételével.
Míg kettesben voltam Mr. Philanderrel, a kis öreg nagyon a bizalmába fogadott. Azt mondta, hogy Miss Porter már három különböző alkalommal halasztotta el az esküvőt. Bevallotta, hogy az az érzése, a lány nem vágyik különösebben arra, hogy Claytonnal valaha is házasságot kössön; de ezúttal, úgy látszik, mégiscsak meglesz a dolog.
Természetesen Ó valamennyien érdeklődtek irántad, de én tiszteletben tartottam valódi származásod dolgával kapcsolatos kívánságodat, és csak jelenlegi ügyeidről beszéltem nekik.
Miss Portért nagyon érdekelte minden, amit rólad mondani tudtam, sokat kérdezősködött. Attól tartok, nem viselkedtem valami lovagia-san, amikor lelkesen ecsetelgettem neki azt az óhajodat és szándékodat, hogy esetleg visszatérj szülőföldedre, a dzsungelbe. Később megbántam, amit tettem, mert úgy látszott, hogy Miss Porternek különösen gyötrő felidézni azokat a rettenetes veszélyeket, amelyek közé te xnssza akarsz térni. Később azt mondta: ,,És mégis. Nem is tudom ... Van boldogtalanabb sors is, mint amit a kegyetlen és rettenetes dzsungel kínál monsieur Tarzan számára. Az ő lelkiismerete tiszta lesz. És a dzsungel lakója mindennap élvezheti a csend és a nyugalom pillanatait, és gyönyörködhet a csodálatos lát-

ványban. Talán furcsának {találja, hogy én mondom ezt, akinek annyi rettenetes élményben volt része abban az ijesztő vadonban, de néha vágyovi arra, hogy visszatérhessek, mert úgy érzem, hogy életem legboldogabb pillanatait ott töltöttem."
Kimondhatatlan szomorúság látszott az arcán, míg ezt mondta, s nekem akaratlanul is az volí az érzésem, hogy tudja:, ismerem a titkát; s most az én közvetítésemmel

egy szívéből fakadó utolsó gyöngéd üzenetet akar elküldeni neked. Ez a szív még mindig őrzi emlékedet, ha a tulajdonosa másé is.
Clayton idegesnek és zavartnak látszott, amíg rólad volt szó. Aggódó és gondterhelt volt az arca. De azért kedves szavakkal érdeklődött irántad. Nem tudom, nem gyanítja-e, mi az igazság veled kapcsolatban.
Tennington is ott volt, Claytonnal együtt érkezett. Nagyon jó barátok, hisz tudod. Megint valamilyen véget nem érő útra készült éppen a yachtján, és az egész társaságot arra akarta rávenni, hogy tartsanak vele. Megpróbált elcsábítani engem is. Arra gondolt, hogy ezúttal Afrikát hajózná körül. Megmondtam neki, hogy egy szép napon még az óceán fenekére jut ő is, meg a barátai is, hanem hajlandó belátni, hogy kedvenc játékszere sem óceánjáró, sem pedig hadihajó.
Tegnapelőtt tértem vissza Párizsba, és tegnap találkoztam a lóversenyen de Coude gróffal és
123
129

a grófnéval. Ők is érdeklődtek utánad. De Cou-de, úgy látszik, tényleg o szívébe zárt téged. A legcsekélyebb rosszindulatot nem tapasztal' tam nála irányodban. Olga gyönyörű volt, mint mindig, de egy kicsit tartózkodóbb. Ügy gondolom, hogy a veled való kapcsolata jó lecke volt a számára, amely élete végéig hasznára fog válni. Szerencséje volt neki és de Coude-nak is, hogy a sors veled hozta össze, és nem valaki mással, aki visszaélt volna a helyzettel.
Attól tartok, ha valóban tetted volna a szépet Olgának, mindketten reménytelenül elvesztek. Olga megkért, közöljem veled, hogy Nyikolaj távozott Franciaországból. Húszezer jrankot adott neki, hogy menjen el, és ne is jöjjön visz-sza. Nagyon örül, hogy sikerült megszabadulnia tőle, mielőtt még megpróbálhatta volna valóra váltani fenyegetőzését, hogy az első adandó alkalommal megöl téged. Azt mondta, gyűlölné még a gondolatát is, hogy a bátyja vére a te kezeden száradjon, mert nagyon a szívébe zárt, és ezt őszintén megmondta ott a gróf előtt is. Ügy látszott, soha egy percre sem jutott az eszébe, hogy a közted és Nyikolaj közötti összecsapásnak másmilyen kimenetele is lehetne. Ebben a gróf is egyetértett véle. ö még azt is hozzátette, hogy egy egész regiment Rokov kellene ahhoz, hogy elbánjanak veled. Nagyon nagyra tartja a bátorságodat.
Visszavezényeltek a hajómra. Két nap múlva "kifutunk le Havre-ból titkos paranccsal. Ha a
130
hajóra címzed a leveled, esetleg megkaphatom! Mihelyt alkalom kínálkozik, újra írni fogok.
Igaz barátod: Paul D'Arnot
Attól tartok, tűnődött félhangosan Tarzan, hogy Olga kidobott az ablakon húszezer frankot.
Üjra meg újra elolvasta D'Arnot levelének azt a részét, amelyben beszámol a Jane Porterrel folytatott beszélgetéséről. Szomorkás örömmel töltötték el a sorok, de legalább ez az öröme megvolt.
A következő három hét meglehetősen eseménytelenül telt el. Tarzan számos alkalommal látta a rejtélyes arabot, és egyszer megint ész-_ re vette, hogy néhány szót vált Gernois hadnaggyal; de akárhogy próbált is a nyomában maradni vagy kémkedni utána, nem sikerült felfednie rejtekhelyét, amelyet pedig annyira szeretett volna megismerni.
Az amúgy sem különösebben szívélyes Gernois az Aumale-i szálloda éttermében történt epizód óta még tartózkodóbb

volt Tarzannal szemben. Ritka találkozásaik alkalmával magatartása egyértelműen visszautasító volt.
Hogy a külvilág számára hihető legyen a szerep, amit játszik, Tarzan gyakran járt ki vadászni Bou Szaada környékére. Egész napokat töl- tött el a hegyek lábánál látszólag gazellák után kutatva, de amikor nagynéha sikerült annyira a gyönyörű kis állatok közelébe férkőznie, hogy
131

leteríthette volna valamelyiket, mindig futni hagyta őket, még a tokjából sem vette ki a puskáját. A majomember semmi élvezetet nem talált volna isten eme legártalmatlanabb és legvédtelenebb teremtményeinek lemészárlásában pusztán a gyilkolás örömért.
Valójában Tarzan soha nem ölt örömmel, nem is ismerte a gyilkolás örömét. A becsületes harcot szerette, a győzelem mámorát. Meg a táplálékért folyó kitartó és sikeres vadászatot, amelyben a maga ravaszságát és ügyességét összemérhette valaki más ravaszságával és ügyességével; de az élelemmel bőségesen ellátott városból kivonulni a szabadba, és lelőni egy szelíd tekintetű, kedves kis gazellát, ez kegyetlenebb tett volt a szemében, mint valamelyik embertársának tudatos és hidegvérű legyilkolása. Tarzan egyiket sem szerette, ezért csak egyedül vadászgatott, nehogy valaki rájöjjön, látszat az egész.
Egyszer aztán, talán éppen mert egyedül volt, jkis híján rajtaveszett. Éppen egy szurdokon lovagolt lassan végig, amikor a háta mögött egészen közelről lövés dörrent, és a golyó a fején lévő parafasisakot fúrta keresztül. Bár azonnal megfordult, és gyorsan visszavágtatott a szurdok bejáratáig, ellenségnek nyomát sem találta, teremtett lelket sem látott, míg be nem ért Bou Szaadába.
Bizony, morfondírozott magában az esetről, Olga valóban az ablakon dobta ki azt a bizonyos húszezer frankot.
132

Aznap este egy kisebb társasággal együtt Ge-rard kapitány látta vendégül vacsorára.
- Nem sikerült valami jól a vadászat, ugye? - kérdezte a tiszt.
- Nem - felelte Tarzan. - Nagyon bizalmatlanok errefelé az állatok, meg én nem is nagyon szeretek madarakra vagy antilopokra vadászni. Azt hiszem, délebbre kellene vonulnom, hátha szerencsém lesz, és algériai oroszlánnal találkozom.
- Nagyszerű! - kiáltott fel a kapitány. - Holnap továbbmenetelünk Djelfa felé. Legalább
-odáig lesz társasága. Gernois hadnagyot és engem száz emberrel együtt délre vezényeltek egy bizonyos körzet átfésülésére, amelyben a rablók sok bajt okoznak. Hátha szerencsénk lesz, és együtt vadászhatunk oroszlánra - mit szól hozzá?
Tarzan végtelenül megörült az ajánlatnak, és örömét nem is habozott kifejezésre juttatni; ám a kapitány alighanem nagyon meglepődött volna, ha megtudja Tarzan örömének igazi okát. Gernois szemben ült a majomemberrel, ö, úgy tűnt, nem lelkesedik annyira a kapitány ötletéért.
- Meglátja, az oroszlánvadászat izgalmasabb, mint gazellákra lövöldözni - jegyezte meg Gerard kapitány -, és sokkal veszélyesebb.
- A gazellákra való lövöldözésnek is megvannak a maga veszélyei - felelte Tarzan. - Különösen, ha az ember egyedül van. Én ma ezt tapasztaltam. Meg azt is, hogy

bár a gazella
133

a legfélénkebb az állatok között, de néha nem a leggyávább.
Elhallgatott, s csak futólag pihent meg tekintete egy pillanatra Gernois-n, mert nem kívánta tudatni vele, hogy gyanúsítja vagy figyeli, akármit gondol is a másik. Arra számított azonban, hogy megjegyzése esetleg olyan hatást vált ki, amely igazolhatja: a hadnagynak köze volt a nemrég történt dolgokhoz, vagy tudomása volt róluk. És valóban: Tarzan szeme láttára Gernois arcát a gallérjától a feje búbjáig enyhe pirosság öntötte el. Ennyi elég is volt neki, gyorsan másra terelte a szót.
Amikor a menetoszlop másnap reggel elindult délnek Bou Szaadából, egy féltucat arab csatlakozott a menet végéhez.
- Ezek nem a különítményhez tartoznak - felelte Gerard Tarzan érdeklődésére. - Csak a társaság miatt tartanak velünk az úton.
Tarzan algériai tartózkodása alatt elég jól megismerte az arab jellemet ahhoz, hogy tudja, sántít ez a magyarázat, hiszen az arab sohasem örül túlságosan idegenek, különösen francia katonák társaságának. Így aztán gyanakodni kezdett, és elhatározta, rajta tartja a szemét a kis csoporton, amely mintegy negyedmérföldnyire lemaradva követte a menetoszlopot. Ám azok soha, még a pihenők alatt sem jöttek elég közel ahhoz, hogy alaposabban szemügyre vehesse őket.
Hosszú ideje meggyőződése volt, hogy bérgyilkosok járnak a nyomában, és afelől sem igen
134

voltak kétségei, hogy Rokov áll a készülő merénylet hátterében. Hogy bosszúból-e, amiért korábban oly sokszor keresztülhúzta az orosz számítását és megalázta, vagy pedig valamilyen formában a Gernois-üggyel kapcsolatos küldetéséhez van köze, azt nem tudta volna megmondani. Ha az utóbbi az igaz, és ez látszott valószínűbbnek, mióta bebizonyosodott, hogy Gernois gyanakszik rá, akkor két igen veszedelmes ellenséggel kell megküzdenie, hiszen Algéria ember nem járta vidékein - s most éppen arrafelé tartottak - bőséges alkalom kínálkozik a csendes és gyanút nem keltő gyilkosságra.
Két napi djelfai táborozás után a csapat délnyugatnak vonult, mert az a hír érkezett, hogy a rablók azokat a törzseket fosztogatják, amelyeknek douarjai a hegyek lábánál fekszenek.
A kis arab csoport, amelyik Bou Szaadától idáig kísérte őket, hirtelen eltűnt még azon az éjszakán, amelyen a katonák megkapták a parancsot, hogy másnapra készüljenek fel a Djel-fából való továbbvonulásra. Tarzan találomra kérdezősködött az emberektől, de egyikük sem tudta megmondani, hogy miért távoztak, vagy hogy merrefelé indultak el. Nem tetszett neki a dolog, már csak azért sem, mert látta, amint Gernois egyikükkel beszélget mintegy fél órával azután, hogy Gerard kapitány kiadta az új hadmozdulattal kapcsolatos utasításait. Csak Gernois és Tarzan ismerte a tervezett útirányt. A katonák csupán annyit tudtak, hogy fel kell készülniük a táborbontásra másnap reggel. Tar-
135

zan azt fontolgatta, hogy vajon Gernois felfedte-e úticéljukat az arabok előtt.
Késő délután tábort vertek egy kis oázis mellett. Ebben

az oázisban volt annak a sejknek a douarja, akinek nyájait elrabolták, pásztorait pedig megölték. Az arabok előbújtak kecskebőr sátraikból, körülvették a katonákat, és a saját nyelvükön kérdezgették őket, hiszen a katonák maguk is helybéliek voltak. Tarzan, aki ekkorra Abdul segítségével némi felszínes nyelvismeretre tett szert, a sejk körül álldogáló egyik fiatalabb férfitől tudakozódott, míg a sejk maga Ge-rard kapitánynak szentelte figyelmét.
Nem, mondta, nem látta, hogy hat lovas jött volna erre Djelfa felől. Vannak itt más oázisok is a környéken - talán ezek közül mehettek valamelyikbe. Aztán meg itt vannak a rablók is odafönn a hegyekben - ezek gyakran lovagolnak föl kisebb csoportokban észak felé, Bou Szaadába, sőt még Aumelába és Bouirába is. ~ Könnyen lehet, hogy Tarzan néhány rablót látott, akik éppen visszatérőben voltak a bandához valamelyik városból, ahová kiruccantak kicsit szórakozni.
Másnap kora reggel Gerard kapitány kettéosztotta a csapatot, és az egyik felét Gernois hadnagy parancsnoksága alá helyezte, a másikat pedig maga^ vezette. Az volt a feladatuk, hogy a síkság felől, ellentétes irányból fésüljék át a hegységet.
- És ön melyik különítménnyel' tart, monsieur Tarzan? - kérdezte a kapitány. - Vagy

esetleg nem is kíván martalócökrá vadászni,' monsieur?
- Öh, dehogynem, ezer örömmel - sietett Tarzan a válasszal. Éppen azon töprengett, milyen ürüggyel csatlakozhatna Gernois-hoz. A kínos helyzet nem tartott sokáig, de a megoldás nagyon is váratlan helyről jött. Maga Gernoia szólalt meg. Ó -
? .
- Amennyiben a kapitány űr ez egyszer le tudna mondani monsieur Tarzan társaságáról, én igazán megtiszteltetésnek venném, ha ma velem tartana - mondta igen-igen szívélyesen." Tarzan tulajdonképpen még egy kicsit túlzottnak is találta a szívélyességét, amely meglepte s egyszersmind kedvére is volt, mindenesetre sietett elragadtatását kifejezni a dolgok ilyetén elrendeződése miatt..
így történt aztán, Ó hogy Gernois hadnagy és Tarzan egymás mellett lovagolva indult útnak a kis szpáhi csapat élén. Gernois szívélyessége rövid életűnek bizonyult. Mihelyt látótávolságon túlra kerültek Gerard kapitánytól és embereitől, visszazökkent szokásos zárkózott modorába. Ahogy haladtak előre, a terep mind nehezebbé vált. A talaj folyamatosan emelkedett a hegyek felé, majd egy szűk kanyonon keresztül, nem sokkal dél előtt, bejutottak a hegység belsejébe. Egy kis patakocska partján Gernois déli pihenőt rendelt el. A katonák elkészítették és elfogyasztották szerény ebédjüket, és megtöltötték kulacsaikat.
Egyórás pihenés után továbbmentek a kar

nyonban, és kisvártatva egy kis völgybe jutottak, amelyből számos sziklás hasadék nyílott. Itt kis időre megálltak, míg Gernois a völgy közepéről tüzetesen végigfürkészte a környező magaslatokat.
- Itt kisebb csapatokra oszlunk - mondta ;-, és minden egyes hasadékot végigkutat néhány ember. - Azzal elkezdte beosztani az egyes rajokat, és utasításokat adott a parancsnokul kinevezett altiszteknek. Amikor végzett, odafordult Tarzanhoz. - Az úr pedig szíveskedjék itt várni, míg vissza nem jövünk.

Tarzan megpróbált ellenkezni, de a tiszt a szavába vágott. - Lehet, hogy valamelyik rajnak harcba kell majd bocsátkoznia - mondta -, és a katonákat a küzdelem során csak zavarná egy kívülálló polgári egyén jelenléte.
- De hát kedves hadnagy úr - tiltakozott Tarzan -, én a legnagyobb készséggel hajlandó vagyok alárendelni magam az ön vagy bármelyik őrmestere és káplárja parancsainak, harcolni a többi katonával együtt. Hiszen ezért vagyok itt.
- Bárcsak elhihetném - vágott vissza Gernois, meg sem próbálva leplezni gúnyos mosolyát. Majd szárazon odavetette: - ön engedelmeskedni tartozik a parancsaimnak, az pedig úgy szól, hogy itt marad, míg vissza nem térünk. Végeztem - azzal elfordult, és megsarkantyúzta a lovát, emberei élére rúgtatott. Egy pillanattal később Tarzan már egyedül is maradt a kietlen hegyek között.
133

A nap melegen sütött, ezért egy közeli fa árnyékába húzódott, ahol kipányvázta a lovát, majd leült a földre, és rágyújtott. Magában átkozta Gernois-t, amiért így rászedte. Hitvány kis bosszú, gondolta Tarzan, de aztán hirtelen az jutott az eszébe, hogy a hadnagynak bizonyára esze ágában sem volt egy ilyen fajta jelentéktelen kis üggyel magára haragítani őt. Valami súlyosabb dolognak kell lennie a cselekedete mögött. Amikor gondolataiban idáig jutott, Tarzan felkelt, és kivette puskáját a tokból. Ellenőrizte, hogy meg van-e töltve, és megnyugvással látta, hogy a tár tele van. Aztán a revolverét vizsgálta meg. Miután az elővigyázatosság követelményeit így teljesítette, végigpásztázta szemével a környező magaslatokat és a hasadékok nyílását - minden eshetőségre felkészült.
A nap mind lejjebb bukott az égbolton, de a visszatérő szpáhiknak nyomuk sem veit. A völgy lassan árnyékba borult. Büszkesége ezt diktálta Tarzannak, hogy ne vonuljon be a táborba mindaddig, amíg a saját különítményének nem adott elegendő időt a visszatérésre. Az éjszaka közeledtével nagyobb biztonságban érezte magát egy esetleges támadással szemben, minthogy otthonosan mozgott a sötétben. Tudta, hogy bármennyire óvatosan közeledik is feléje valaki, éber és érzékeny hallását nem játszhat-ja ki. Bízott a szemében is, hiszen jól látott a sötétben. Kitűnő szaglására is számíthatott: a széllel szemben jövő ellenség közeledtét már messziről megérezte volna.
139

így aztán nemigen tartott igazi veszélytől, és a biztonság érzése szépen álomba ringatta; a fának vetve hátát, elaludt.
Jó pár órát alhatott, mert amikor lovának rémült horkantására és ágaskodására felriadt, a hold már magasan állt a kis völgy fölött.' És a hold fényében ott állt, talán ha tíz lépésre tőle az, aki lovának páni félelmét okozta.
Méltóságteljesen, fenségesen, kinyújtott kecses farkával csapkodva és tüzes szemét zsákmányára szegezve állt ott Numa El Adrea, a fekete oroszlán. Örömteli bizsergés futott végig Tarzan idegein. Mintha sok évi távollét után újra találkozott volna régi barátjával. Egy pillanatig mozdulatlanul ült ott, és élvezte a sivatag királyának pompás látványát.
Numa azonban összehúzta magát, ugrásra készült. Tarzan nagyon lassú mozdulatokkal a vállához emelte a puskáját. Még soha életében nem ölt meg nagyobb állatot puskával.

Eddig még mindig a lándzsájára, mérgezett Nyilaira, kötelére, késére vagy puszta kezére volt utalva.' A lelke mélyén azt kívánta, bárcsak itt volnának a nyilai meg a kése - akkor biztosabb volna magában.
Numa most lelapult a földre, Tarzan csak a fejét látta. Jobban szerette volna, ha kissé oldalról tüzelhet rá, mert jól tudta, milyen borzalmas pusztítást képes az oroszlán véghezvinni, ha két vagy akár csak egy perccel is túléli a lövést. A ló a rémülettől reszketve állt Tarzan háta mögött. A majomember óvatosan lépett egyet
140
oldalra - Numa csak a szemével követte. Aztán megint lépett egyet, majd újra egyet. Numa nem mozdult. Most már célba vehette a szeme és a füle közötti holtbiztos pontot.
Ujja ráfeszült a ravaszra, de a lövés pillanatában Numa már ugrott is. A megrémült ló egy végső, kétségbeesett erőfeszítéssel eltépte a pányvát, és száguldva nekiindult a kanyonnak a sivatag felé.
Közönséges halandó nem" menekedhetett volna a rettenetes karmoktól, Numa annyira közelről ugrott, de Tarzan nem volt mindennapi ember. Izmai az életbenmaradásért folyó kegyetlen harcban edződtek már kicsi gyerek korától kezdve, és megtanult a gondolatnál is sebesebben cselekedni. Akármilyen gyors volt is El Adrea, Tarzan, a dzsungel fia gyorsabb volt nála. A félelmetes fenevad ahelyett, hogy a lágy emberhúsba vájta volna karmait, a fának ugrott neki, Tarzan pedig pár lépésnyire jobbról újabb golyót eresztett belé, amely leterítette a mancsával csapkodó és ordító oroszlánt.
Tarzan még két lövést adott le gyors egymás-. utánban, aztán El Adrea nem mozdult, nem ordított többé. Aki, pedig ekkor odalépett hozzá, az nem monsieur Tarzan volt, hanem Tarzan, a dzsungel fia. Ö volt az, aki lábát diadalmasan legyőzött ellensége nyakára tette, és arcát a telihold felé fordítva, hatalmas hangját kieresztve Itörzsének hátborzongató és rettenetes diadalor- Ó dítását hallatta - ölt a hímmajom. És a vadállatok a hegyekben megálltak vadászútjukon,
141

és megremegtek az új és rettenetes hang hallatán, és lent, a sivatagban a zordon vidék népe előbújt kecskebőr sátraiból és a hegyek felé figyelt azt találgatván, miféle új rémséges vésze-? delem fenyegeti nyájait. ~
Fél mérföldnyire attól a völgytől, amelyben Tarzan a legyőzött oroszlán teteme fölött állt, vagy húsz fehérruhás, fenyegetően villogó puskákkal felfegyverkezett alak torpant meg a hang hallatára, és nézett egymásra kérdő szemekkel. De minthogy a hang nem ismétlődött,' kisvártatva csendben, lopva folytatták útjukat a völgy felé.
Tarzan most már biztos volt abban, hogy Ger-noisnak nincs szándékában visszajönni érte, de még mindig rejtély volt számára, mi lehetett a tiszt szándéka azzal, hogy magára hagyja őt, és nem akadályozza meg a visszatérését a táborba. Ló nélkül maradván, úgy határozott, hogy őrültség volna továbbra is kint maradnia a hegyek között, ezért útnak indult a sivatag felé.
Alighogy eltűnt a kanyon torkában, máris megjelentek az első fehér ruhás alakok a völgy túlsó végén. A sziklatömb mögött meghúzódva gyorsan végigpásztázták pillantásaikkal a kiszélesedő völgykatlant, majd meggyőződvén róla, hogy senki nincs ott, átvágtak rajta. Amikor megkerülték a fát, a tövében rábukkantak El Adrea tetemére. Fojtott kiáltásokkal sereglettek köré. De egy pillanattal később

már siettek is tovább a kanyon felé, amelyben Tarzan vala-
142
mivel előttük haladt a sivatag irányában. Óvatosan és csendben lépkedtek a sziklák árnyékában, ahogy általában a követők szoktak.

10

Az árnyak völgyében

Tarzan, amint az afrikai hold ragyogó fényében lefelé ereszkedett a vad kanyonban, hirtelen meghallotta lelkében a dzsungel hívó szavát. Az egyedüllét és a szabadság vad érzése felszabadult életörömmel töltötte el a szívét. Ismét Tarzan volt, a dzsungel fia, aki éberen figyelő érzékszerveivel ugrásra készen állt bármilyen ellenséggel szemben - s aki ugyanakkor erejének tudatában büszkén, felvetett fejjel lépkedett.
A hegyek éjszakai zajai szokatlanok voltak, mégis olyanok, mint egy félig elfeledett szerelmes emlék. Némelyikre ösztönösen ráismert - hát persze, ez a hang olyan ismerős: Sita, a leo-párd horkant a távolban; de mégsem, ahogy ?a hang elhal a levegőben, valahogy furcsán vég-\ződik. Mindenesetre csakis a párduc lehet.
- Kisvártatva újabb zaj -* puha, surranó nesz
- vált ki az éjszaka hangjai közül. Semmilyen más emberi fül nem hallhatta volna meg, csak a majomemberé. Egyetlen állat nyelvére sem
143

tudta lefordítani, aztán végül rájött, hogy a zajt több meztelen emberi láb lépte okozza. Mögötte voltak, és csendesen közelítettek felé. Valakik tehát a nyomában voltak.
Egy szemvillanás alatt rájött, miért hagyta őt Gernois magára abban a kis völgyben; csakhogy nem vált be a számítása - emberei később érkeztek. A léptek egyre közelebbről hallatszottak. Tarzan megállt és puskáját készenlétben tartva szembefordult a nyomában haladókkal. Hirtelen egy fehér burnusz villant meg a sötétben. Tarzan franciául odakiáltott, hogy mit akarnak tőle. A válasz puskalövés felvillanó fénye volt, és mire a hang is odaért, Tarzan, a dzsungel fia arccal előre a földre bukott.
Az arabok nem rohantak oda hozzá azonnal; vártak, míg bizonyossá válik, hogy áldozatuk nem kel fel többé. Aztán elősiették rejtekhelyükről, és fölébe hajoltak. Hamarosan megállapították, hogy Tarzan nem halt meg. Egyikük a földön fekvő férfi tarkójához emelte puskája csövét, hogy végezzen vele, de egy másik félrelökte. - Nagyobb lesz a jutalom, ha élve visz-szük magunkkal - magyarázta. összekötözték kezét-lábát, majd négyen a vállukra vették. Aztán a csapat folytatta útját a sivatag felé. A hegyek közül kiérve délnek fordultak, és napkelte táján elértek arra a helyre, ahol két ember őrizete mellett lovaikat hagyták.
Innen kezdve gyorsabban haladtak. Tarzant, aki visszanyerte az eszméletét, egy vezetékló
144
hátára kötözték, amelyet szemmel láthatóan erre a célra hoztak magukkal. A golyó csupán kisebb sérülést okozott, a halántékát súrolva szakította fel a bőrt. A vérzés megszűnt, de a megalvadt vércsomók bemocskolták arcát és ruháját. Egy szót sem szólt azóta, hogy az arabok kezére jutott, és azok sem szóltak hozzá, eltekintve néhány odavetett parancstól, amikor lóra tették.

Hat órán keresztüMovagoltak gyors iramban a tűzforró sivatagban, elkerülve az útjukba eső oázisokat. Déltájt egy körülbelül húsz sátorból álló douarhoz érkeztek. Itt megálltak, és miközben az egyik arab eloldozta az alfafűből sodrott kötelet, amellyel Tarzant a lóhoz kötözték, férfiak, nők és gyerekek tarka tömege sereglett köréjük. A törzs számos tagjának, különösen az asszonyoknak szemmel láthatóan nagy gyönyörűségére szolgált, hogy szitkok özönét zúdíthatják a fogolyra, sőt néhányan megdobálták kővel, botokkal ütlegelték, amíg meg nem jelent egy öreg sejk, és elkergette őket.
- Ali-ben-Ahmed azt mondta nekem - kezdte az öreg -, hogy ez az ember egyedül volt a hegyek között, és elpusztította El Adreát. Nem tudom, mi dolga van vele az idegennek, aki ellene küldött minket, és nem érdekel, hogy mit csinál ezzel az emberrel, miután átadtuk neki; de a fogoly bátor férfi, és amíg a mi kezünkben van, illő tisztelettel fogunk bánni vele, mert tiszteletet érdemel az, aki éjszaka egyedül vadászik a hatalmas fejű királyra, és elpusztítja.
145

Tarzan már korábban is hallotta, milyen tiszteletben tartják az arabok az oroszlánölőket, és örült, hogy a véletlen ilyen szerencsésen a kezére játszott, megszabadítván őt a törzs tagjainak dühétől. Nem sokkal ezután a douar túlsó végén Jevő kecskebőr sátorba vitték. Enni adtak neki, majd miután biztonságosan megkötözték, egy szőnyegre fektetve magára hagyták.
Látta az őrt börtöne bejárata előtt, de amikor megpróbálta letépni magáról erős kötelékét, megállapította, hogy fogvatartóinak elővigyázatossága fölösleges volt: még az ő hatalmas izmai sem képesek megbirkózni a sokszorosan rátekert kötelekkel.
Nem sokkal sötétedés előtt több férfit hallott közeledni, majd hamarosan be is léptek a sátrába. Mindannyian arab ruhát viseltek, de egyikük kisvártatva kivált a többiek közül, odalépett Tarzanhoz, és amikor bő burnuszának leplét félrehúzva szabaddá tette arcának eddig elrejtett alsó felét, a majomember Nyikolaj Ro-kov gonosz arcának vonásait pillantotta meg. Gúnyos mosoly játszott a szakáll övezte ajkakon.
- Ah, monsieur Tarzan - mondta -, menynyire örülök. De hát miért nem kel fel és üdvözli a vendégét? - Majd dühödten ráförmedt: - Kelj fel, kutya! - Azzal csizmás lábával nagyot rúgott Tarzan oldalába.. - Nesze neked, nesze, nesze, nesze - folytatta Tarzan fejét és testét rugdosva. - Minden sértésért megkapod a magadét.
A majomember nem felelt, és miután felismerte támadóját, többé pillantásra sem méltatta Rokovot. A sejk, aki némán, összehúzott szemöldökkel szemlélte az orosz gyáva bosszúját, végre megelégelte a dolgot.
- Hagyja abba! - mondta parancsoló hangon. - ölje meg, ha akarja, de nem tűröm, hogy az én jelenlétemben egy bátor férfival ilyen méltatlanul bánjanak. Kedvem volna el-oldozni a kötelékeit, hogy lássam, meddig rugdossa akkor.
Ez a fenyegetés egycsapásra véget vetett Ro-kov kegyetlenkedésének, mert a gazember nagyon jól tudta, mire számíthat, ha Tarzan acélos kezei közé kerül.
- Rendben van - felelte az arabnak -> mindjárt megölöm.
- De csak a douarom határain túl - mondta a sejk. - Innen csak élve távozhat. Hogy mit csinál vele a sivatagban, az nem rám tartozik, de nem engedem, hogy a törzsem kezéhez egy francia vére tapadjon más valakinek a

piszkos ügye miatt. Katonák jönnének ide, sok embert megölnének, felgyújtanák sátrainkat és elhajtanák a nyájainkat.
- Ahogy akarja - morogta Rokov -, mindjárt kiviszem a sivatagba, a douaron túlra, és végzek vele.
- Egy napi járásra kell elvinnie az én földemtől - mondta a sejk határozottan -, és a gyerekeim közül néhányan majd elkísérik, nehogy megszegje a parancsomat - mert akkor két halott francia lesz a sivatagban.
147
146

Rokov vállat vont. - Akkor viszont várnom kell holnapig - ma már sötét van.
- Ahogy akarja - mondta a sejk. - De legkésőbb egy órával napkelte után távoznia kell a douaromból. Nemigen szenvedhetem a hitetleneket, és azt végképp nem, aki gyáva.
Rokov szívesen visszavágott volna, de fékezte magát, mert megérezte: az öreg arab szinte csak ürügyet keres arra, hogy ellene fordulhasson. Együtt hagyták el a sátrat. Mielőtt kiléptek volna a szabadba, Rokov nem tudta megállni, hogy vissza ne forduljon, és gúnyosan oda ne vesse búcsúzóul Tarzannak:
- Aludjon jól, monsieur, és ne felejtsen'el imádkozni, mert holriap, amikor meghal, olyan kínokban lesz része, hogy káromolni fogja istent, és nem lesz ideje fohászkodni hozzá.
Senkinek sem jutott eszébe dél óta, hogy enni vagy inni vigyen Tarzannak, ezért nagyon szenvedett a szomjúságtól. Azon gondolkodott, hogy megpróbál vizet kérni az őrtől, de miután két-három alkalommal kiszólt, és semmilyen választ nem kapbtt, felhagyott a kísérletezéssel.
Oroszlánorditás hallatszott a távoli hegyek felől. Mennyivel nagyobb biztonságban van az ember, tűnődött magában Tarzan, a vadállatok körében, mint az emberek társaságában. A dzsungelben eltöltött évek alatt sohasem fordult elő, hogy ennyire elszántan üldözték volna, mint most az alatt a néhány hónap alatt, amelyet a civilizált emberek között töltött. Még soha nem volt ennyire közel a halálhoz.
148
Újra hallatszott az oroszlán ordítása. Most valamivel közelebbről. Tarzan ellenállhatatlan vágyat érzett, hogy a saját fajának vad üvöltésével válaszoljon. Saját fajának? Kis híján elfeledte, hogy ember és nem majom. Rángatni kezdte a kötelékeit. Istenem, ha valahogyan hozzájuk férkőzhetne erős fogaival. Vad dühroham öntötte el, amiért ismét nem sikerült kiszabadítania magát.
Numa ordítása most már szinte egyfolytában hallatszott. Világos volt, hogy vadászni jött le a sivatagba, ordítása éhes oroszlánra vallott. Tarzan irigyelte szabadságáért, őt nem fogják megkötözni és lemészárolni, mint egy birkát. Ez a tudat gyötörte a majomembert. Nem félt a haláltól. A legyőzöttség megalázó érzése gyötörte a halál előtt, az, hogy még csak esélye sem lesz megküzdeni az életéért.
Éjfél felé járhat az idő - gondolta Tarzan; Még jó néhány órája van a halálig. Hátha mégiscsak megtalálja a módját, hpgy Rokovot magával víhesse arra a hosszú, végső utazásra. A sivatag vad királyának hangját most már egészen közelről hallotta. Lehet, hogy a douarban, az akolba zárt állatok között keresi a prédáját?
Hosszú ideig csend uralkodott mindenütt, aztán lopakodva haladó test neszezése ütötte meg Tarzan fülét. A zaj a háta mögül, a sátornak a hegyek felé eső oldaláról hallatszott. A nesze-zés egyre közeledett. Tarzan erősen

fülelt, hogy hallja, mikor jut túl a sátrán.' Kis ideig csend volt odakünn, rémületes" csend, és Tarzan kissé
149
v

csodálkozott is, hogy nem hallja az állat .lélegzését, mert biztosra vette, hogy az kúszott oda egészen szorosan a sátor hátsó falához.
Most! Újra megmozdult! Még közelebb kúszik! Tarzan a zaj irányába fordította a fejét. Szuroksötét volt a sátorban. A sátor hátsó fala lassan felemelkedik, a félhomályban csak ahy-nyi látszik, hogy egy fekete test feje és válla emeli. Mögötte halványan felsejlik a sivatagi csillagfényes éjszaka.
Tarzan szája szomorú mosolyra húzódott. Lám csak, legalább Rokov nem éri el a célját. Hogy fog őrjöngeni! Könyörületes hozzá a sors, hogy így hal meg, s nem Rokov kezétől.
A sátor fala most visszahull, és újra sötétbe borul minden - bármi is az, ami ott van, benn van a sátorban, vele együtt. Hallja, hogy egyre közelebb kúszik - már itt is van mellette. Lehunyja a szemét, és várja, hogy lesújtsanak a rettenetes karmok. És akkor egyszer csak azt érzi, hogy a sötétségben egy puha kéz tapogatózik félrefordított arca felé, majd alig höllha-tóan egy női hang a nevét suttogta a fülébe.
- Igen, én vagyok az - súgta vissza. - De az isten szerelmére, te ki vagy?
- Az ouled-nail Szidi Aisszából - hallatszott a válasz. Közben Tarzan már érezte is, hegy a lány a kötelékei körül foglalatoskodik. Időnként egy kés hideg acélját érezte a bőrén. Néhány pillanattal később szabad volt.
?- Jöjjön! - suttogta a lány.
Tarzan könyökén és térdén kúszva jutott ki
150

a sátorból a lány nyomában ugyanott, ahol az imént az bejött. Továbbra is a földhöz lapulva haladtak előre, majd a lány megállt a kis bokornál. Megvárta, míg Tarzan mellé ér. A férfi egy pillanatra ránézett, s csak azután szólalt meg.
- Nem értem - mondta. - Hogy kerül ide? Honnan tudta, hogy abban a sátorban tartanak fogva? Hogyan lehetséges, hogy éppen ön az, aki megmenti az életemet?
A lány elmosolyodott. - Hosszú utat tettem meg ma éjjel - mondta -, és hosszú út áll még előttünk, mire elmondhatjuk, hogy túl vagyunk a veszélyen. Jöjjön, menet közben -majd mindent elmondok.
Együtt keltek fel a földről, és vágtak neki a sivatagnak a hegyek irányában.
- Nem voltam egészen biztos benne, hogy eljutok önhöz - szólalt meg végül a lány. - El Adrea erre kalandozik ma éjjel, és miután kikötöttem a lovakat, és gyalog jöttem tovább, azt hiszem, szimatot fogott, és követni kezdett .- rettenetesen féltem.
- Micsoda bátor lány - mondta a férfi. - Ekkora kockázatot vállalni egy idegenért, egy külföldiért, egy hitetlenért!
A lány büszkén kihúzta magát.
- Kadour ben Szaden sejk lánya vagyok - válaszolta. - Nem volnék méltó lánya apámnak, ha nem tettem volna kockára akár az életemet is azért a férfiért, aki megmentette az enyémet, amikor pedig azt hitte, hogy csak egy közönséges ouled-nail vagyok.
151

- Akkor is nagyon bátor lány - erősködött Tarzan. - De hát honnan tudta, hogy engem itt tartanak fogva?
- Ahmed-din-Taieb, aki apai ágról unokatestvérem, látogatóban volt annál a törzsnél, amelyik önt elfogta. Éppen a douarban volt, amikor odahozták. Amikor hazaért, mesélni kezdett nekünk egy hatalmas termetű franciáról, akit Aíi-ben-Ahmed ejtett foglyul egy másik francia számára, aki meg akarja ölni. Elmondása után rájöttem, hogy csak önről lehet szó: Az apám távol volt. Megpróbáltam rábeszélni néhány férfit, hogy jöjjenek, és mentsék meg, de nem voltak hajlandók, mondván: - Hadd öljék egymást a hitetlenek, ha akarják. Ez nem a mi dolgunk, és ha odamegyünk, és megzavarjuk - Ali-ben-Ahmed terveit, akkor a magunk fajtájával gyűlik meg a bajunk.
így aztán, amikor besötétedett, egyedül vágtam útnak lóháton, egy vezetéklóval az ön számára. Nem messze innen kötöttem ki őket. Reggelre apám douarjának védelmében leszünk.' Ö maga is visszaér addigra - aztán csak jöjjenek, és próbálják meg magukkal vinni Kadour ben Szaden barátját.
Néhány percig csendben lépkedtek.
- A lovaknak most már itt kellene lenniük a közelben - mondta a lány. - Furcsa, hogy nem látom őket. ,
Majd egy pillanat múlva megállt, és döbbenten felkiáltott:
152
- Eltűntek! Pedig ez az a hely, ahol kikötöttem őket.
Tarzan lehajolt, és megvizsgálta a talajt. Észrevette, hogy egy nagyobb bokrot gyökerestől kitépett valaki a földből. Aztán még valamit talált. Kényszeredett mosollyal az arcán felegyenesedett, és a lány felé fordult.
- El Adrea járt erre. De a jelekből ítélve úgy látom, hogy a zsákmányai elmenekültek. Ha kis előnnyel indultak, a nyílt síkságon biztonságban vannak tőle.
Nem volt más hátra, mint hogy gyalog induljanak tovább. Ütjük most egy kisebb hegynyül-ványon vezetett végig, de a lány úgy ismerte a terepet, mint a tenyerét. Könnyed, ruganyos léptekkel haladtak. Tarzan kevéssel lemaradt, hogy a lány diktálhassa a tempót, és kevésbé fáradjon el. Menet közben beszélgettek, időnként megálltak, hogy hallgatózzanak, nem üldözik-e őket.
Időközben gyönyörű holdfényes éjszaka lett. Csípős, friss volt a levegő. Mögöttük a végtelen sivatag, amelyben csak itt-ott sötétlett egy-egy oázis. A kis termékeny földdarab, amelyet nemrég hagytak maguk mögött, datolyapálmáival és a körben álló kecskebőr sátrakkal, élesen kivált a sárga homok hátteréből - mint egy álombéli paradicsomi sziget egy álombéli tenger közepén. Előttük a zord és néma hegyek nyúltak a magasba. Tarzan érezte, hogyan lüktet a vér az ereiben. Micsoda élet! Ránézett a mellette haladó lányra - no lám, a sivatag lánya és a
153

dzsungel fia egymás oldalán lépked a halott tájban. Elmosolyodot a gondolatra. Azt kívánta, bárcsak volna egy húga, olyan, mint ez a lány. Micsoda remek pajtása lehetne!
Beértek a hegyek közé, és most már lassabban haladtak, mert az ösvény meredeken emelkedett, és nagyon sziklás volt.
Néhány percig némán lépkedtek. A lány azt mérlegelte magában, hogy eljuthatnak-e apja douarjába, mielőtt az

üldözők utolérik őket. Tar-zan azt kívánta, bárcsak mindörökké tartana ez a gyalogút. Ha ez a lány férfi volna, talán a világ végéig is elmehetnének így. Olyan barátra vágyott, aki ugyanúgy szereti a vad életet, mint ő. Megtanulta élvezni az emberek társaságát, de szerencsétlenségére a legtöbb férfi, akivel megismerkedett, jobban szerette a makulátlan fehérneműt és a klubját, mint a természetes meztelenséget a dzsungelban. Tarzannak nehéz volt ezt megértenie, mégis be kellett látnia, hogy így van.
Éppen egy óriási sziklatömböt kerültek meg, amikor hirtelen földbe gyökerezett a lábuk. Mert előttük, pontosan az út közepén, Numa El Ad-rea, a fekete oroszlán állt. ZÖM szemei gonoszul villogtak, fogát vicsorgatta, és farkával dühösen csapkodta barnásfekete szőrrel borított testét. Aztán felordított - az éhes és dühös oroszlán félelmetes, hátborzongató orditásával.
- A kését - szólt Tarzan a lányhoz, feléje nyújtván a kezét, majd érezte, hogy a fegyver markolata nyitott tenyerébe csúszik. Amikor uj-
154
jai rákulcsolódtak 'a kés nyelére, maga mögé tolta a lányt. - Menjen vissza a sivatag felé, amilyen gyorsan csak tud. Ha kiáltok, tudni fogja, hogy minden rendben van, és visszajöhet.
- Nincs semmi értelme - felelte a lány lemondóan. - Mindennek vége.
- Tegye, amit mondok - parancsolt rá Tarzan. - Gyorsan! Mindjárt támadni fog. - A lány néhány lépést hátrált, aztán megállt és felkészült a rettenetes látványra, amelynek, tudta, hamarosan szemtanúja lesz.
Az oroszlán lassan közeledett Tarzan felé, fejét leszegve, mint egy támadásra induló bika, kinyújtott farka meg-megremegett a belső izgalomtól.
A majomember kissé összehúzta magát, ugrásra készen állt ott, a hold fénye megcsillant a kezében tartott hosszú arab késen. Mögötte a lány mozdulatlanná dermedve, mint egy kőszo-bor. A feszült figyelemtől kissé előredőlt, ajkai szétnyíltak, szeme kerekre tágult. Egyetlen gondolata a csodálat volt ez iránt a bátor férfi iránt, aki egy szál hitvány késsel a kezében szembe mer szállni a sivatag nagy fejű királyával. Az ő népének fiai a földre borulva imádkoztak volna, és ellenállás nélkül beletörődtek volna abba, hogy a rettenetes fogak között lelik halálukat. Az eredmény persze így is, úgy is ugyanaz lesz ?-- efelől nem volt kétsége; mégis beleborzon-gott a látványba, ahogy szemét az előtte álló heroikus alakon nyugtatta. A hatalmas test
155

meg sem rezdült - tartása éppoly fenyegető és kihívó volt, mint magáé El Adreáé.
Az oroszlán most már egészen közel volt hozzá - mindössze néhány lépésre -, lelapult, aztán fülsiketítő orditással felugrott.
_____11_____

11.

John Caldwell, London

Amikor Numa El Adrea széttárt mancsaival és vicsorgó fogakkal Tarzanra vetette magát, arra számított, hogy ez a gyámoltalan ember ugyanolyan könnyű prédája lesz, mint az a többi, akikkel ez idáig elbánt. Számára az ember ügyetlen, lassú mozgású, védtelen teremtmény volt, aki

nemigen érdemel tiszteletet.
Ám ezúttal azt kellett tapasztalnia, hogy ugyanolyan ügyes és gyors ellenféllel áll szemben, mint ő maga. Amikor hatalmas teste levágódott oda, ahol az ember az imént állt, az már nem volt ott.
A feszülten figyelő lányt ámulat töltötte el a könnyedség láttán, ahogyan a férfi elsiklott a hatalmas karmok elől. Majd - Allah irgalmazz -, még mielőtt a fenevad megfordulhatott volna, villámsebesen El Adrea hátán termett, és megkapaszkodott a sörényében. Az oroszlán hátsó lábaira állva felágaskodott, mint a ló - de
156

Tarzan tudta, hogy mi fog történni, és felkészült rá. Egyik hatalmas karjával átölelte az oroszlán fekete sörénnyel borított nyakát, a másikkal pedig egyszer, kétszer, tucatszor vágta bele az éles kést az állat barnásfekete testébe a bal lapockája mögött.
Numa őrjöngve ugrált ide-oda - dühében és fájdalmában vérfagyasztóan ordított -, de már nem volt képes lerázni, fogaival vagy karmaival elérni a hátán kapaszkodó óriást az alatt a rövid idő alatt, amely a sivatag nagy fejű királyának életéből még hátra volt. Végleg kimúlt már, amikor Tarzan eleresztette a nyakát, és felegyenesedett. Aztán a sivatag lánya olyasminek volt a szemtanúja, ami még jobban megrémítette, mint az oroszlán közelsége. A férfi áldozata tetemére tette a lábát, és arcát a telihold felé fordítva olyan félelmetes hangon üvöltött fel, amilyet a lány még soha életében nem hallott. Ijedt kiáltással húzódott hátrább - azt hitte, hogy a férfi beleőrült a rettenetes küzdelem izgalmaiba. Amikor a szörnyű ordítás egyre halkuló visszhangja végleg elhalt a távolban, a férfi visszafordult a lány felé.
Arcát pillanatokon belül kedves mosoly derítette fel, megnyugtató jeléül annak, hogy semmi baja, mire a lány is megkönnyebbülten lélegzett fel, és visszamosolygott rá.
- Miféle ember ön? - kérdezte. - Hihetetlen dolog, amit véghezvitt. Még most sem tudom elhinni, hogy valaki teljesen egyedül, mindössze egy szál késsel, felfegyverkezve, úgyszól-
158
ván a puszta kezével ki merjen állni El Adrea ellen, és legyőzze, legyőzze anélkül, hogy neki akár csak a haja szála is meggörbülne. És ez az ordítás is - ez nem emberi lénytől származott. Miért csinálta ezt?
Tarzan elpirult. - Azért - mondta -, mert néha megfeledkezem arról, hogy civilizált ember vagyok. Ha ölök, úgy látszik, vissza kel] vedlenem valaki mássá. - Nem próbált tovább magyarázkodni, mert az volt az érzése, hogy a nők rendszerint irtózattal néznek rá, ha megtudják, mennyire benne lakozik még az egykori vadállat.
Folytatták útjukat. A nap már egy órája fenn járt az égen, amikor a hegység túloldalán újra dértek a sivatagba. Egy kis patakocska partján rábukkantak a lány lovaira. A megrémült állatok hazafelé menekültek, de aztán, hogy félel-letes üldözőjük nem mutatkozott többé, megálltak legelni.
Némi kis nehézség árán Tarzannak és a lánynak sikerült megfogni őket, majd nyeregbe szálltak, és úgy folytatták útjukat a sivatagban, Kadour ben Szaden sejk douarja felé.
Üldözőiknek nyoma sem látszott, így aztán kilenc óra tájt biztonságosan megérkeztek céljukhoz. A sejk alig valamivel korábban ért haza. Majd eszét vesztette lánya eltűnése miatti aggodalmában, mert azt hitte, újra a rablók kezébe került, ötven- embere már éppen lován ülve

várakozott, hogy keresésére induljanak, amikor a ?két szökevény belovagolt a douarba.
159

A sejk nagyon megörült, amikor látta, hogy lánya épségben tért meg, és ugyanilyen hálás volt Tarzannak, amiért az éjszaka veszélyei közepette biztonságban hazahozta: boldogságát csak fokozta, hogy a lánya jókor érkezett annak az embernek a kiszabadítására, aki egykor megmentette őt.
Kadour ben Szaden elhalmozta a majomembert nagyrabecsülése és barátsága minden elképzelhető jelével. Amikor a lány elmesélte El Adrea megölésének történetét, Tarzant egyszeriben ámuló tekintetű arabok tömege vette körül - tette a legbiztosabb módja volt bámulatuk és tiszteletük kivívásának.
Az öreg sejk ragaszkodott hozzá, hogy Tarzan hosszabb ideig maradjon nála vendégségben. Értésére adta, hogy törzsének tagjává kívánja fogadni, és a majomember egy ideig hajlott is rá, hogy elfogadja a felajánlott lehetőséget, és mindörökre itt páradjon ezek között a vad, harcias emberek között, akikkel láthatóan olyan jól megértik egymást. A lány iránt érzett baráti és testvéri érzelmei is amellett szóltak, hogy igenlő választ adjon. Hiszen ha férfi volna, töprengett magában, egy percig sem habozna. Végre lenne egy igazán kedvére való barátja, akivel akkor mehetne lovagolni és vadászni, amikor csak akar. De így, hogy egy lány az, aki idekötné, a megrögzött hagyományok lépten-nyomon megkötnék kezü-kei-lábukat, hiszen a sivatag vad nomádjai sokkal jobban ragaszkodnak szokásaikhoz, mint
160
civilizáltabb társaik. Nemsokára a lány férjhez megy majd az egyik sötétarcú harcoshoz, és ez egyben barátságuk végét is jelenti. Ezért végül úgy döntött, hogy szívesen marad egy hétig, de nem fogadja el a sejk ajánlatát.
Amikor útra kelt, Kadour ben Szaden és ötven fehér burnuszos harcos elkísérte egészen Bou Szaadáig. Mialatt az indulás reggelén lóra szálltak Kadour ben Szaden douarjában, a lány elköszönt Tarzantól.
- Imádkoztam, hogy itt maradjon - mondta, miután a férfi leugrott a nyeregből, hogy búcsúzóul megszorítsa a kezét -, és most imádkozni fogok, hogy visszajöjjön.
Tétova vágyakozás ült gyönyörű szemében, és szája sarka szomorú mosolyra görbült. Tarzan meghatódott.
- Ki tudja? - mondta, azzal elfordult és a távolodó arabok után vágtatott.
Bou Szaada előtt igjenhozzádot intett Kadour ben Szadennek és embereinek, mert bizonyos okok miatt a lehető legnagyobb titokban akart visszatérni a városba, és amikor elmagyarázta a sejknek, hogy miért, az egyetértőén bólintott. Ugy beszélték meg, hogy az arabok előre mennek Bou Szaadába, de nem szólnak, hogy ő is velük van. Később Tarzan majd egyedül utánuk indul, és egyenesen egy félreeső kis fogadóba siet.
Minthogy ily módon sötétedés Után ért a városba, ismerősei közül senki nem láthatta meg, és sikerült eljutnia á fogadóig anélkül, hogy
161

visszatéréséről tudomást szereztek volna. Kadour ben Szaden vendégül látta vacsorára, majd Tarzan kerülő utakon korábbi szállodájába ment. A hátsó bejáratot választotta, és kérte, hogy küldjék oda a tulajdonost, aki nagyon meglepődött, hogy életben látja.
Igen, érkezett posta az úr számára, mindjárt érte megy.

Nem, nem fogja említeni senkinek, hogy az úr visszajött. Kisvártatva néhány levelet lobogtatott a kezében. Az egyik felettesének a parancsa volt, hogy átmenetileg függessze fel jelenlegi tevékenységét, és a legelső hajóval siessen Fokvárosba. A további utasításokat egy másik ügynöktől fogja megkapni, akinek a nevét és címét közölte a levélben. Ennyi volt az egész - rövid, de velős. Tarzan intézkedett, hogy másnap kora reggel elhagyhassa Bou Szaadát. Aztán a helyőrséghez indult, hogy felkeresse Gerard kapitányt, aki, mint a szállodatulajdonos elmondta, előző nap érkezett vissza csapatával.
A tisztet a lakásán találta. Nagyon meglepődött és örült, hogy Tarzant életben és jó egészségben látja.
- Amikor Gernois hadnagy visszatért, és jelentette, hogy nem találta azon a helyen, ahol ön be akarta várni, míg végeznek a terep átfé-sülésével, nagyon megijedtem. Napokon keresztül kutattunk ön után a hegyekben. Aztán az a hír érkezett, hogy egy oroszlán megölte és felfalta. Bizonyítékként odahozták a puskáját. Eltűnése után két nappal a lova is visszaérkezett
162

a táborba. Nem lehettek kétségeink. Gernois hadnagyot nagyon lesújtotta a dolog, mindenért magát okolta. Ragaszkodott hozzá, hogy ő maga indulhasson a felkutatására, ö akadt rá arra az arabra, akinél a puskája volt. Nagyon fog örülni, ha megtudja, hogy nem esett baja.
- Bizonyára - mondta Tarzan nem túl lelkes mosollyal az arcán.
- Most lent van a városban, különben érte küldenek - folytatta Gerald kapitány. - De mihelyt hazajön, szólok neki.
Tarzan meghagyta a tisztet abban a hitében, hogy annak idején egyszerűen eltévedt, és hosz-szas kóborlás után végül Kadour ben Szaden douarjába tévedt be, aki visszakísérte Bou Szaa-dába. Az első adandó alkalommal elköszönt a derék tiszttől, és visszasietett a városba. A fogadóban Kadour ben Szaden érdekes dolgokról tájékoztatta. Például egy fekete szakállú fehér emberről, aki állandóan arabnak öltözve járkál. Egy időben törött csuklóját ápolgatta. Azután távol volt Bou Szaadától, de most visszatért. Tarzan megtudta azt is, hol rejtőzik. Azonnal odaindult.
Pokolbéli sötétség honolt a szűk, bűzös sikátorokban, amelyeken végigbotorkálva célja felé tartott. A házban egy rozoga lépcsőn kellett felmennie, amelynek végén egy bezárt ajtót és egy apró, üvegezetlen ablakot látott. Az ablakot egészen fenn az alacsony eresz alatt vágták a vályogból készült ház falába. Tarzan éppen hogy elérte a párkányát. Lassan húzódzkodott
163

fel, míg végre belátott a szobába. Odabent világos volt, és egy asztal mellett ült Rokov és Ger-nois. Gernois beszélt.
- Rokov - mondta -, maga az ördög cimborája. Addig-addig zsarolt, míg ronggyá vált becsületem cafatjait is elveszítettem. Belehajszolt egy gyilkosságba, hiszen Tarzan halála is az én lelkemen. szárad. Ha nem tudnám, hogy ez a másik ördögfattya, ez a Paulvics is ismeri a titkomat, ma éjszaka itt a saját kezemmel fojtanám meg.
Rokov nevetett. - Dehogy fojt meg, dehogy fojt meg. drága hadnagy úr - mondta. - Hiszen az éri kedves Alekszejem abban a pillanatban, amint meghallja, hogy gyilkosság áldozatául estem, azonnal elküldi a hadügyminiszternek az

összes bizonyítékot az ügyre vonatkozóan, amelyet maga olyan nagyon vágyik titokban tartani, ezenkívül még az én megölésemmel is vádolni fogja. Ugyan már, viselkedjék okosan. Én a legjobb barátja vagyok. Hát nem úgy óvom a becsületét, mint a sajátomat?
Gernois gúnyosan elmosolyodott, majd cifrát káromkodott.
- Csak még utoljára ez a csekély kis összeg - folytatta Rokov -, meg az a pár papír, amiről szó volt, és becsületszavamat adom, hogy soha többé nem kérek egyetlen fillért és semmilyen további információt sem magától.
- A legjobbkor - morogta Gernois. - Hiszen amit kér, azzal az utolsó fillért is kiszedi a zsebemből, és megfoszt az egyetlen valamire-

való katonai titoktól, ami még a birtokomban van. Ügy volna rendjén, hogy maga fizessen nekem az információkért, nem pedig, hogy erre is, meg a pénzre is igényt tart.
- Én azzal fizetek, hogy nem járatom a számat - vágott vissza Rokov. - De most már essünk túl rajta. Hajlandó vagy nem hajlandó? Három perc gondolkodási időt adok. Ha nem teljesíti, amit kérek, még ma éjjel elküldök egy levelet a parancsnokának, amely magát is Dreyfus kapitány sorsára juttatja - azzal a különbséggel, hogy ő nem szolgált rá.
Gernois egy percig lehorgasztott fejjel ült a helyén. Végül felnézett, és két papírlapot vett elő a zubbonyából.
- Itt van - mondta csüggedten. - Előkészítettem, mert tudtam, hogy nincs más megoldás. - Azzal az orosz felé nyújtotta a papírokat.
Rokov kegyetlen arcán kapzsi öröm látszott. Megragadta a papírlapokat.
-; Jól van, Gernois - mondta. - Nem fogom többet háborgatni - míg nem sikerül valamennyi pénzre vagy értékesebb információra szert tennie - vigyorgott.
- Soha többé nem lesz rá alkalma, maga aljas disznó! - sziszegte Gernois. - Legközelebb megölöm. Ma éjszaka egyszer már nagyon közel voltam hozzá. Mielőtt idejöttem, egy óra hosszat ültem az asztalomnál, előttem ez a két papír - mellettük pedig a megtöltött revolverem. Azt próbáltam eldönteni, melyiket hozzam magammal. Legközelebb könnyebb dolgom lesz, mert

a döntésen már túl leszek. Egy hajszálon múlt az élete ma éjszaka, Rokov: ne kísértse a sorsot még egyszer.
Aztán Gernois felállt, hogy távozzék. Tarzan-nak alig volt ideje, hogy leereszkedjen az ablakból, és a nyíló ajtóval ellentétes oldalon behúzódjék az árnyékba. Még így is alig-alig remélhette, hogy nem fedezik fel. Az ajtó előtti lépcsőpihenő nagyon kicsi volt, és bár egészen nekilapult a falnak, azért legfeljebb ha egy. jó arasznyira volt az ajtókeret szélétől. Szinte a következő pillanatban már nyílt is az ajtó, és Gernois lépett ki rajta. Rokov mögötte. Egyikük sem szólt egy szót sem. Gernois talán három lépcsőfokot lépett lefelé, aztán megállt, és félig megfordult, mintha vissza akarna menni. Tarzan tudta, hogy ez esetben menthetetlenül felfedezik. Rokov még mindig a küszöbön állt, talán egy arasznyira tőle, de más irányba nézett, Gernois után. Aztán a tiszt láthatóan meggondolta magát, és újra elindult lefelé a lépcsőn. Tarzan hallotta, amint Rokov megköny-nyebbülten felsóhajtott. A következő pillanatban visszament a szobába, és becsukta az ajtót.
Tarzan megvárta, míg Gernois biztosan hallótávolságon

kívül kerül, aztán kinyitotta az ajtót, belépett a szobába, és még mielőtt Rokov felugorhatott volna a székéből, ahol a Gernois-tól kapott papírokat tanulmányozta, máris mellette termett. Amikor felnézett a papírokból és pillantása a majomember arcára esett, halálra sápadt.
166
<- ön! - mondta levegő után kapkodva.'
- Én - felelte Tarzan.
- Mit akar? - suttogta Rokov, megrémülve a majomember tekintetétől. - Azért jött, hogy megöljön? Nem meri megtenni. A guillotine alá fog kerülni! Nem meri megtenni!
- De meg merem ölni, Rokov - felelte Tarzan -, mert senki sem tudja, hogy maga itt van, vagy hogy én itt vagyok, és Paulvics azt fogja mondani, hogy Gernois volt. Hallottam, hogy ezt mondta neki. De ezzel én nem törődöm, Rokov. Nem érdekel, hogy kitudódik-e, ki volt a tettes: magát megölni számomra akkora élvezet, hogy bőségesen kárpótol mindenféle büntetésért, amit kiszabhatnak rám. Maga a leghitványabb gyáva korcs, akiről csak hallottam. Pusztulnia kell. Rettenetes kedvet érzek, hogy megöljem. - Azzal Tarzan még közelebb ment a másikhoz.
Rokov idegei pattanásig feszültek. Rémült si-kítással a szomszéd szoba felé próbált menekülni, de épp hogy csak felugrott, a majomember máris rávetette magát. Acélos ujjak ragadták meg a torkát - mire a gyáva fickó úgy elkezdett visítani, mint a disznó, akit ölnek, míg Tarzan bele nem fojtotta a szuszt. Aztán továbbra is a torkát szorongatva lábra rángatta a gazembert. A nyomorult hiába kapálózott. Tarzannak, a dzsungel fiának rettenetes markában szánalmas rongybábunak tűnt csupán.
Tarzan végül lelökte a székre, s mielőtt még attól kellett volna tartania, hogy a fickó meghal,
167

elengedte a torkát. Megvárta, míg fuldokló köhögése alábbhagy, aztán újra ő szólalt meg.
- Most némi ízelítőt kapott a halál kínjaiból - mondta. - Nem ölöm meg - ezúttal. Megkímélem az életét, de csupán egy kedves asz-szony kedvéért, akit az a balszerencse ért, hogy ugyanattól az anyától született, aki magát is a világra hozta. De ez az utolsó alkalom, hogy őmiatta életben hagyom. Ha valaha is megtudom, hogy újra zaklatta őt vagy a férjét - pláne, ha ellenem merészel fordulni -, vagy meghallom, hogy visszatért Franciaországba vagy bármelyik francia fennhatóság alatt álló területre, az első dolgom lesz, hogy kézrekerítem, és befejezem, amit most itt elkezdtem. - Azzal az asztalhoz ment, amelyen még mindig ott hevert a két papírlap. Kézbe vette, s hallotta, hogy Ro-kov rémülten felszisszen.
Tarzan szemügyre vette a csekket is, meg a másik papírt Ls. Megdöbbent, amikor látta, hogy ez utóbbi milyen fontos információkat tartalmaz. Rokov részben már elolvasta, de Tarzan tudta, hogy képtelenség fejben tartani azokat a fontosabb tényeket és számadatokat, amelyek az iratot igazán értékessé tehetnék Franciaország ellenségei számára.
- Ez nagyon fogja érdekelni a vezérkari főnököt - mondta, majd mindkét papírt a zsebébe csúsztatta.
Rokov morgott valamit, de hangosan káromkodni nem mert.
v
Másnap reggel Tarzan lóháton elindult észak-
168

ra, Bouira, majd Algír felé. Amikor ellovagolt a szálloda előtt. Gernpis hadnagy éppen kinn állt a bejárat előtt, s ahogy megpillantotta, olyan fe-(hér lett, mint a fal. Tarzan nem örült a találkozásnak, de már nem kerülhette el. Elhaladtában üdvözölte a tisztet. Gernois gépiesen visszatisz-telgett, de elkerekedett, ijedt szemei, amelyek a rémületen kívül semmi mást nem fejeztek ki, sokáig kísérték pillantásukkal a tovalovaglót.-Olyan volt az egész, mintha egy halott bámult volna egy kísértet után.
Szidi Aisszában Tarzan összetalálkozott egy francia tiszttel, akivel korábbi ottjártakor ismerkedett meg.
- Korán indult el Bou Szaadából? - kérdezte a tiszt. - Akkor biztosan nem hallotta, mi történt szegény Gernois-val.
- Ö volt az utolsó, akivel találkoztam, amikor eljöttem a városból -«- felelte Tarzan. -; Miért, mi van vele?
- Meghalt. Golyót eresztett a fejébe ma reggel nyolc óra felé.
Két nappal később Tarzan megérkezett Algírba. Kiderült, hogy várnia kell még két napig, mert csak akkor indul hajó Fokvárosba. Arra használta fel az időt, hogy részletes jelentést írt küldetésének eredményéről. A Rokovtól elvett titkos iratot nem mellékelte, mert nem merte kiadni a kezéből, míg nem kapott felhatalmazást, hogy átadhatja egy másik ügynöknek, vagy személyesen viheti magával Párizsba.
A'mikor Tarzan a számára rettentően unal-
169

másnak tetsző várakozás után végre hajóra szállt, két férfi figyelte érkezését a felső fedélzetről. Mindketten divatos ruhát viseltek, arcuk simára borotvált, ápolt. A magasabbik hirtelenszőke haja furcsán elütött szemöldökének feke-teségétől. A nap folyamán később összetalálkoztak Tarzannal a fedélzeten; de hátat fordítottak neki, mert egyikük nagy serényen a tengeren mutatott valamit a társának. Így Tarzan nemigen figyelhette meg arcvonásaikat - valójában persze ügyet sem vetett rájuk.
Főnökének utasításait követve Tarzan John Caldwell londoni lakosként váltotta meg hajójegyét. Nem értette, miért van erre szükség, s a dolog komoly fejtörést okozott neki. Azon töprengett, milyen szerepet kell majd eljátszania Fokvárosban.
Mindegy, gondolta, az a lényeg, hogy hála az égnek, megszabadultam Rokovtól. Kezdett már igazan bosszantani. Ha így folytatom, a végén még olyan civilizált leszek, hogy hamarosan idegeskedni is fogok. Ha valaki, akkor ő képes lenne felidegesíteni, mert sohasem harcol tisztességesen. Az ember soha nem tudhatja, milyen úton-módon próbál meg ártani. Mintha Numa, az oroszlán, rávette volna Tantort, az elefántot és Histahot, a kígyót, hogy együtt próbáljanak megölni engem. Akkor pedig soha nem tudhatnám, hogy ki és mikor támad rám legközelebb. De a vadállatok lovagiasabbak, mint az emberek - ők nem süllyednek olyan mélyre, hogy alattomosan szövetkezzenek valaki ellen.
170
Aznap este a vacsoránál Tarzan egy fiatal nő mellett ült, aki a kapitány balján foglal helyet. A hajó parancsnoka bemutatta őket egymásnak.
Miss Strong! Hol hallotta ezt a nevet? Nagyon ismerősen csengett. Végül a lány anyja adta kezébe a rejtély nyitját, amikor odafordult hozzá, és a keresztnevén szólította: Hazel.
Hazel Strong! Hát persze! Micsoda emlékeket idézett fel

ez a név! Ennek a lánynak íródott az a levél Jane Porter szépséges kezével, amely Tarzan számára a szeretett nőtől származó első híradás volt. Milyen élénken élt emlékezetében az az éjszaka, amikor ellopta a levelet rég elporladt atyja kunyhójának íróasztaláról, amelynél Jane Porter késő estig írt, míg ő kinn kuporgott a sötétben. Hogy megrémült volna, ha rájön, hogy Tarzan, a dzsungel fenevadja az ablaka alatt lapul, és figyeli minden mozdulatát
És most itt volt Hazel Strong - Jane Porter legjobb barátnője!

12

Hajók ha találkoznak

Forgassuk vissza néhány hónappal az idő kerekét, és kukkantsunk be ama bizonyos észak-wlsconsini vasútállomás szelj ár ta kis peronjára. Az erdőtüzek füstje alacsonyan .szállongva borítja be a környéket, és a kesernyés bűz.meg-
171

könnyezteti a hattagú kis társaságot, amely arra vár, hogy befusson a vonata, amely majd dél felé röpíti. Archimedes Q. Porter professzor, kezét hosszú kabátja lelógó szárnyai alatt összekulcsolva fel s alá járkál, miközben hűséges titkára, Mr. Sámuel T. Philander figyelő szemmel néz rá. Az előbbi szórakozottságában néhány perc alatt kétszer is elindult a vágányokon keresztül a közeli mocsár felé, csakhogy a fáradhatatlan Mr. Philander mindkétszer megmentette és vissza-ráncigálta.
Jane Porter, a professzor lánya kényszeredetten és kedvetlenül társalog William Cecil Clay-tonnal és Tarzannal, a dzsungel fiával. A kis váróteremben mindössze néhány pillanattal korábban szerelmi vallomás hangzott el, majd egy elhárító nyilatkozat, amely romba döntötte két ember boldogságát és életét. William Cecil Clay-ton, Greystoke lordja nem tartozott a boldogtalanok közé.
Miss Porter mögött az anyáskodó Esmeralda álldogált. Boldog volt - ő is -, hogy végre visszamehet a hőn szeretett Marylandbe. A füst fátylán-keresztül homályosan már látta is a közeledő mozdony lámpájának halvány fényét. A férfiak kezdték összeszedni a kézipoggyászt. Clayton hirtelen felkiáltott.
- A mindenit! Benn felejtettem a felöltőmet a váróteremben - azzal sietve érte indult.
- Isten önnel, Jane - mondta Tarzan kezét nyújtva. - Isten áldja!
172
- Isten önnel - felelte a lány elhaló hangon. - Próbáljon meg elfelejteni - de ne, mégse, nem tudnám elviselni a tudatot, hogy elfelejtett.
- Ettől nem kell tartania. Bárcsak adná az ég, hogy felejteni tudjak. Sokkal könnyebb lenne nekem, mint egész életemben örökké arra gondolni, hogy másként is lehetett volna. De ön boldog lesz legalább; ebben biztos vagyok - boldognak kell lennie. Szóljon majd a többieknek, úgy döntöttem, hogy az autómmal továbbmegyek New Yorkba - nem volnék most képes arra, hogy minden jót kívánjak Claytonnak. Meg akarom őt tartani jó emlékezetemben, de félő, hogy él még bennem az egykori vadállat,
" és nem tanácsos túlságosan sokáig együtt maradnom azzal a férfival, aki közém és számomra a világon legdrágább lény közé áll.

Amint Clayton a váróteremben lehajolt a ka-bátjáért, pillantása egy távirati blankettára esett, amely a szöveggel lefelé fordulva hevert a földön. Odahajolt és felvette, arra gondolván, hátha valami fontos üzenet, amelyet valaki véletlenül leejtett. Futólag rápillantott, aztán egyszeriben megfeledkezett a kabátjáról, a közeledő vonatról - mindenről az égvilágon annak a rettenetes kis sárga papírdarabnak a kivételével. Kétszer is elolvasta, mire teljesen felfogta az értelmét, s ennek az értelemnek reá nézve rettenetes, fenyegető súlyát.
Amikor lehajolt a céduláért, még angol főnemes volt, hatalmas birtokok büszke és gazdag
173

tulajdonosa - egy pillanattal azután, hogy elolvasta, már csupán egy névtelen, lyukas zsebű koldus. D'Arnot küldte a táviratot Tarzannak. és így hangzott:
'"Ujjlenyomatok alapján Greystoke vagy. Gratulálok D'Arnot."
- Megtántorodott, mint akit végzetes erejű ütés ér. Mindjárt ezután hallotta a többiek kiáltozását, hogy siessen - a vonat fékezett a kis peron előtt. Kába mozdulattal nyúlt a felöltőjéért. Majd ha felszálltak a vonatra, szól a többieknek a táviratról. Aztán kirohant a peronra, éppen, amikor a mozdony utolsó figyelmeztetésként kettőt füttyentett, majd nekilódult. A vagonokon hangos csattogással kísért rángás futott végig, és a vonat lassan mozgásba jött. A többiek már felszálltak, és egy puUmankocsi peronjáról kihajolva kiabáltak, hogy siessen. Jó öt percbe is beletelt, mire leültek a helyükre, és Clayton-nak addig fel sem tűnt, hogy Tarzan nincs kö-^ zöttük.
- Hol van Tarzan? - kérdezte Jane Porter-től. - Másik kocsiba szállt?
- Nem - felelte a lány -, az utolsó perc-; ben úgy határozott, hogy az autóján visszamegy New Yorkba. Többet vágyik megismerni Amerikából, mint amennyi a vonatablakból látszik:.' Hamarosan visszatér Franciaországba, hiszen tudja.
174
Clayton nem válaszolt. Keresgélte a szavakat, hogyan magyarázhatná meg, micsoda végzetes baj érte - mindkettejüket. Azt fontolgatta, milyen hatással lesz a lányra az, amit az imént tudott meg. Vajon még mindig férjhez akar-e menni hozzá -+r ha egyszerűen csak Mrs. Clayton lesz? Lelki szemei előtt egyre nőtt a rettenetes áldozat súlya, amelyet kettőjük közül az egyiknek meg kell hoznia. Aztán a következő kérdés: követelni fogja-e Tarzan, ami az övé? A majomember már korábban ismerte a távirat tartalmát, és mégis szenvtelenül tagadta, hogy tisztában lenne valódi származásával. Kala, a nőstény majom fiának vallotta magát! Lehet, hogy Jane Porter iránti szerelemből tette?
Semmilyen más logikus magyarázat nem kínálkozott. Aztán, ha ő szándékosan nem vett tudomást a táviratról, mint bizonyítékról, nem logikus-e azt feltételezni, hogy eszerint soha nem is kívánja érvényesíteni születési előjogait? S ha ez így van, milyen jogon nincs tekintettel eme kívánságára ő, William Cecil Clayton, milyen jogon akadályozza meg, hogy ez a különös ember feláldozza önmagát? Ha Tarzan, a dzsungel fia hajlandó volt ezt tenni, hogy megkímélje Jane Portért a boldogtalanságtól, miért kellene neki, akire a lány jövője van bízva, bármit is tennie, amivel kockáztatja menyasszonya érdekeit?
így győzködte magát, míg első nagylelkű felbuzdulása, hogy bevallja az igazságot, és lemond rangjáról és

birtokairól jogos tulajdonosuk javára, háttérbe nem szorult a nyakatekert
175

álokoskodások mögött, amelyeket az önérdek diktált. De az utazás hátralevő részében, és azután is jó néhány napig zavart volt és rosszkedvű. Újra meg újra az jutott az eszébe, hátha később Tarzan megbánja nagylelkűségét, és követelni fogja jogait.
Jó néhány nappal azután, hogy Baltimore-ba érkeztek, Clayton megemlítette Jane-nek, hogy jó volna, ha mihamarabb összeházasodnának.
- Hogy érti azt, hogy mihamarabb? - kérdezte az.
- Pár napon belül. Nemsokára vissza kell mennem Angliába - szeretném, ha mindjárt velem jönne, kedvesem.
- Ilyen hamar nem tudok mindenre felkészülni - felelte Jane. - Legalább egy hónapra van szükségem.
A lány örült, mert azt remélte, hogy akármi szólítja is vissza Claytont Angliába, az mindenképpen tovább késlelteti az esküvőt. Már tudta, hogy nem a szíve szerint választott, de az volt a szándéka, hogy szerepét hűségesen végigjátssza a szomorú végkifejletig - mégis úgy érezte, ahhoz joga van, hogy legalább átmenetileg haladékot kapjon. Clayton válasza azonban keresztülhúzta a számítását.
- Jól van, Jane - mondta. - Csalódott vagyok ugyan, de várok az utazással egy hónapot; aztán majd együtt mehetünk.
Ám amikor a hónap a vége felé közeledett, a lány újra talált valami ürügyet a halasztásra, míg végül Clayton csüggedten és kétségek kö-
176
zött kénytelen volt egyedül visszatérni Angliába.
Telt az idő, s a sűrű levélváltás ellenére Clayton semmivel sem került közelebb reményei beteljesüléséhez, így történt aztán, hogy közvetlenül Porter professzornak írt, és az ő közbenjárását kérte. Az öregúrnak mindig is kedvére való volt a parti. Szerette Claytont, és régi déli család sarjaként túlságosan is nagy fontosságot tulajdonított azoknak a társadalmi rangból származó előnyöknek, amelyek lányának szint®- semmit sem jelentettek.
Clayton azt szorgalmazta, hogy a professzor fogadja el a meghívását, legyen a vendége Londonban, és a meghívás a professzor egész kis családjára vonatkozott - Mr. Philanderre, Es-meraldára meg mindenkire. Azzal érvelt, hogy ha Jane egyszer már ott van, és az otthonhoz fűződő szálak már nem olyan erősek, nem fog félni többé attól a lépéstől, amelynek megtételétől annyira ódzkodik.
így aztán aznap este, amikor megkapta a levelet, Porter professzor bejelentette lányának, hogy a rákövetkező héten Londonba utaznak.
De hiába érkezett Jane Porter Londonba, ott sem volt engedékenyebb, mint Baltimore-ban. Ujabb és újabb kifogásokkal állt elő, és mikor aztán lord Tennington meghívta a társaságot, l' tartsanak vele, hajózzák körül Afrikát a yacht-ján, a lány kitörő lelkesedéssel fogadta az ötletet, de határozottan elzárkózott az elől, hogy férjhez menjen, míg vissza nem érnek London-
177

ba. Várható volt, hogy az utazás legalább egy évig eltart, mert azt tervezték, hogy az érdekesebb helyeken hosszabb időre megállnak, ezért Clayton gondolatban ezerszer elátkozta Ten-ningtont lehetetlen ötletéért.
Lord Tennington útiterve az volt, hogy a Földközi-

tengeren, majd a Vörös-tengeren áthajózva kijutnak az Indiai-óceánra, és azután Afrika keleti partjai mentén haladnak tovább - meg-megállva minden kikötőben, amely érdekes látnivalót kínál.
így történt, hogy egy szép napon két különböző nagyságú vízi jármű haladt át a Gibraltári-szoroson. A kelet felé tartó, csillogó-villogó, fehér kis yacht fedélzetén egy fiatal nő ült, aki szomorú szemmel bámulta a kezében forgatott, gyémántokkal kirakott kis medaliont.
Gondolatai messze, a trópusi dzsungel félhomályos, buja növényzetű birodalmában kalandoztak, és vágyai a csapongó gondolatok nyomában jártak. Azon töprengett, hogy vajon visszatért-e már otthonába, az őserdőbe az a férfi, aki egykor neki ajándékozta a valóságos értékénél is nagyobb becsben tartott csecsebecsét, nem is sejtve, mi mindent jelenthet az még egyszer a számára.
A nagyobb hajó, a nyugat felé haladó utasszállító óceánjáró fedélzetén pedig ott ült a férfi egy másik ifjú hölggyel, és szórakozottan azt találgatták, vajon kiket vihet magával az a kecses kis yacht, amely oly könnyedén siklik a sima tenger lágy hullámain.
178

Amikor a yacht elhaladt mellettük,- a férfi. folytatta az imént félbeszakadt beszélgetést.
- Igen - mondta -, nagyon szeretem Amerikát, ami természetesen azt jelenti, hogy szeretem az amerikaiakat, hiszen minden ország csak annyi, amennyivé a népe teszi. Ottjártamkor néhány elragadó emberrel ismerkedtem meg. Emlékszem egy családra az ön szülővárosából, Miss Strong, akiket különösen a szívembe zártam -> Porter professzorra és a lányára.
- Jane Porter! - kiáltott fel a lány. - Azt akarja mondani, hogy ismeri Jane Portért? Hiszen ő a legjobb barátnőm a világon. Már kis gyerekként is együtt játszottunk - emberemlékezet óta ismerjük egymást.
- Nono! - felelte a férfi mosolyogva. -i Azért ez az emberemlékezet túlzásnak tűnik, még ha csak egyiküket ismerném is.
- Akkor módosítom a kijelentésemet - válaszolta a lány nevetve. - Az emberemlékezet úgy értendő, hogy összeadja a kettőnk korát. De komolyra fordítva a szót, valóban úgy szeretjük egymást, mint a testvérek, és most, hogy úgy látszik, el fogom veszíteni, majd meghasad a szívem.
- El fogja veszíteni? - kiáltott fel Tarzan. - Miért? Hogy érti ezt? Ja igen, értem már. Arra gondol, hogy mivel férjhez ment, és Angliában lakik, ritkábban fognak találkozni, ha ugyan találkoznak.
- Igen - felelte a lány -, és a legszomo-rúbb a dologban az, hogy n^m ahhoz a férfihoz
180
megy férjhez, akit szeret, óh, de rettenetes ez. Csupán kötelességérzetből férjhez menni! Szerintem ez teljességgel helytelen, és ezt meg is mondtam neki. Annyira felháborított a dolog, hogy bár a szűk rokonságon kívül én lettem volna az egyedüli, akit szívesen látnak az esküvőn, megmondtam, hogy ne is hívjon meg, mert nem akarok szemtanúja lenni ennek a rémes komédiának. De Jane Porter ritka önfejű ember. Fejébe vette, hogy az egyetlen tisztességes eljárás az, amit ő cselekszik, és semmi a világon nem akadályozhatja meg abban, hogy férjhez, menjen lord Greystoke-hoz, legfeljebb maga Greys-toke vagy a halát.
- Sajnálom őt - mondta Tarzan.
- Én meg azt a férfit sajnálom, akit szeret - mondta a lány -, mert az is szereti. Sohasem láttam, de Jane elbeszélése alapján csodá-iatos embernek képzelem. Ügy

tudom, hogy az afrikai dzsungelben született, és vad emberszabású majmok között nőtt fel. Sohasem látott egyetlen fehér férfit vagy asszonyt sem mindaddig, amíg Porter professzorral és kis társaságával nem találkozott, akik éppen az ő kis kunyhójának a küszöbe előtt vergődtek partra hajójukról. Megvédte őket a különféle vadállatoktól, ?és az elképzelhető legcsodálatosabb hőstetteket Óhajtotta végre, és mindennek a tetejébe beleszeretett Jane-be, és az is belé, bár Jane ebben nem volt biztos mindaddig, míg el nem ígérke-
I ?zett lord Greystoke-nak.
- Nagyon különös - mormogta Tarzan, és
181

azon törte a fejét, hogy milyen ürüggyel tudná másra terelni a szót. Nagy örömmel hallgatta Hazel Strongot mindaddig, amíg Jane-ről beszélt, de amikor ő maga lett a beszélgetés tárgya, kínosan érezte magát, és feszengeni kezdett. Szerencsére nemsokára csatlakozott hozzájuk a lány anyja, és a társalgás ettől fogva általánosságokról folyt.
A következő néhány nap eseménytelenül telt. A tenger csendes volt, az-ég tiszta. A gőzhajó pillanatnyi szünet nélkül, egyenletesen hasította a hullámokat dél felé. Tarzan nem túl sok időt töltött Miss Strong és anyja társaságában. A két nő olvasással, beszélgetéssel töltötte óráit a fedélzeten, vagy felvételeket készített Miss Strong fényképezőgépével. Amikor a nap lement, sétálgattak.
Egy nap a fedélzetre érve Tarzan azt látta, hogy Miss Strong beszélgetésbe merül egy idegen férfival, akit ő korábban még soha nem látott. Ahogy közeledett feléjük, a férfi meghajolt a lány felé, és elfordult, hogy továbbsétáljon.
- Várjon, monsieur Thuran - mondta Miss Strong -, hadd mutassam be Mr. Caldwellnek. Útitársak vagyunk, ismerjük meg egymást.
A két férfi kezet rázott. Ahogy Tarzan monsieur Thuran szemébe nézett, egészen megdöbbent, annyira ismerősnek találta különös arckifejezését.
- Biztos vagyok benne, hogy volt szerencsém már megismerkedni önnel, monsieur -
182
mondta Tarzan -, csak nem emlékszem, mikor és milyen körülmények között. Az idegen úr zavartnak látszott.
- Nem tudom megmondani, monsieur - felelte. - Lehet, hogy így van. Nekem is volt már ilyen érzésem, amikor idegenekkel találkoztam.
- Monsieur Thuran éppen a hajózás titkaiba próbált beavatni - magyarázta a lány.
Tarzan nem sok figyelmet szentelt a kibontakozó beszélgetésnek, ehelyett megpróbált visz-szaemlékezni, hol találkozhatott már monsieur Thurannal. Hogy különös körülmények között esett meg a dolog, abban bizonyos volt. Pár pillanat múlva kisütött a nap, és a lány megkérte monsieur Thurant, hogy húzza hátrább a székét az árnyékba. Tarzan éppen a férfit figyelte, és feltűnt neki az az ügyetlen mozdulat, ahogyan a székét odébb tette - a bal csuklója béna volt. Kiindulópontnak ez elég is volt - az e kép nyomán elinduló gondolatsor végén már tudta is, amit akart.
Monsieur Thuran ürügyet próbált keresni az udvarias távozásra. A társalgásban kis szünet állt be a hurcolkodást követően, és a férfi megragadta a kedvező alkalmat. Mélyen meghajolt Miss Strong előtt, és Tarzan felé biccentve megfordult, hogy odébbáljon.

- Egy pillanat - mondta Tarzan. - Enge-delmet, Miss Strong, elkísérem az urat. Csak egy perc az egész.
Olybá tűnt, mintha Monsieur Thuran kényelmetlenül erezné magát. Amikor a lány már nem
183

láthatta őket, Tarzan megállt, és vasmarkával megragadta a másik vállát.
- Miben sántikál már megint, Rokov? -; kérdezte.
- Elhagyom Franciaországot, ahogyan megígértem - felelte amaz mogorván.
- Azt látom - mondta Tarzan. - De magát ismerve alig hiszem, hogy pusztán a véletlen folytán került ugyanarra a hajóra, amelyikre én. Ám ha ebbe a tévhitbe ringatnám is magam, az a tény, hogy elváltoztatta a külsejét, egycsapás-ra ki kellene hogy józanítson.
- Igazán nem értem - dörmögte Rokov vállat vonva -, hogy mit törődik ezzel. Angol zászló alatt hajózunk. Ugyanannyi jogom van a hajón tartózkodni, mint önnek, és minthogy álnéven szerepel itt, úgy gondolom, hogy talán még több is.
- Erről nem kívánok magával vitakozni., Rokov. Csak annyit akarok mondani, hogy ne sündörögjön Miss Strong körül - az egy jóravaló lány.
Rokov "elvörösödött.
- Ha mégis, hát lehajítom a hajóról - folytatta Tarzan.
- Ne felejtse, hogy csak az alkalomra várok. - Azzal sarkon fordult, és otthagyta a visszafojtott dühtől reszkető Rokovot.
Napokig nem látta viszont ezután, ám Rokov nem tétlenkedett. Kabinjába visszavonulva dúlt-fúlt, káromkodott dühében Paulviccsal együtt, és azzal fenyegetőzött, hogy rettenetes bosszút áll.
184
- Még ma éjszaka ledobnám a hajóról - rikácsolta -, ha biztos lehetnék benne hogy nem tartja magánál a papírokat. Nem kockáztathatom, hogy azokat is az óceánba hajítsam vele együtt. Ha nem volnál olyan ostoba és gyáva, Alexis, megtalálnád a módját, hogy bejuss a fülkéjébe, és átkutasd a holmiját.
Paulvics mosolygott. - Állítólag ön a mi kis kétszemélyes vállalkozásunk szellemi vezére, kedves Nyikolaj - felelte. - Miért nem találja ki ön, hogyan kutathatnánk át monsieur Cald-well kabinját?
Két óra múlva a sors kegyes volt hozzájuk, mert Paulvics, aki állandóan lesben állt, észrevette, hogy Tarzan elhagyja a kabinját, és nem zárja be az ajtót, öt perccel később Rokov elfoglalta őrhelyét, ahonnan riadót fújhatott, ha Tarzan visszatérne, Paulvics pedig gyakorlott mozdulatokkal átkutatta a majomember poggyászának tartalmát.
Már-már feladta a reménytelennek látszó keresgélést, amikor szeme egy kabáton akadt meg, amelyet Tarzan csak az imént vetett le. Egy pillanat, és máris egy hivatalos borítékot szorongatott a kezében. Gyors pillantást vetett a tartalmára, majd széles mosoly töltötte be az arcát.
Ügy hagyta maga mögött a kabint, hogy maga Tarzan sem mondhatta volna .meg, hozzányúltak-e itt bármihez, mióta elment - Paulvics nagy mestere volt választott szakmájának.
Amikor kabinjuk biztonságos rejtekére vissza-
185

vonulva átnyújtotta a paksamétát Rokovnak, a nagyobbra nőtt gazember csöngetett a pincérnek, és egy üveg pezsgőt rendelt.

- Ezt meg kell ünnepelnünk, kedves Alexis :- mondta.
- Szerencsénk volt, Nyikolaj - magyarázta Paulvics. - Nyilvánvaló, hogy állandóan magával hordta ezeket a papírokat - csak véletlenül elfelejtette őket áttenni a másik kabátjába, amikor pár perce ezt levetette. De nagy baj lesz, ha észreveszi, hogy eltűntek. Nagyon valószínű, hogy a maga kezét fogja sejteni a dologban. Mivel tudja, hogy a hajón van, azonnal önre fog gyanakodni.
- Néhány óra még, és teljesen mindegy lesz, kire gyanakszik - mondta Rokov gonoszul vigyorogva.
Miután Miss Strong aznap este a kabinjába tért, Tarzan még ott maradt a fedélzeten, és a korlátnak támaszkodva kibámult a nyílt tengerre. Estéről estére így álldogált ott, mióta a hajóút megkezdődött - néha egy teljes órán át. És azok, akik minden lépését nyomon követték, mióta Algírban felszállt a hajóra, tudtak erről a szokásáról. És a figyelő szemek aznap este is őt lesték. Kis idő elteltével az utolsó sétálgató utas is távozott a fedélzetről. Tiszta, de holdtalan éjszaka volt, a fedélzeten lévő tárgyak alig-alig voltak kivehetők.
i
A kormányállás árnyékából két alak lopakodott a háttal álló majomember felé. A hajónak
186
csapódó hullámok csobbanása, a hajócsavar zű-gása, a gépek dohogása elnyelte a csaknem nesztelenül közeledő két árny zaját.-Egészen a közelébe kerülvén, mélyen előrehajoltak, mint a fogást kereső birkózó. Egyikük kezével fel-le integetett, mintha számolna: egy, kettő, három! A két férfi egyszerre ugrott oda áldozatához. Kétoldalról megragadták a lábát, és még mielőtt Tarzan, a dzsungel fia villámgyorsan, ahogyan csak ő tudott, megfordulhatott volna, hogy védekezzék, már át is repült az alacsony korláton, bele az Atlanti-óceán vizébe.
Hazel Strong sötét kabinja ablakán át bámulta az éjszakai tengert. Hirtelen azt látta, hogy éppen előtte egy test zuhan le a fedélzetről. Olyan gyorsan tűnt el odalent a sötét vízben, hogy nem lehetett biztos benne, mi volt az - talán egy ember, nem tudta volna megmondani. Figyelt, .nem hallatszik-e odafentről kiáltás, az a bizonyos mindig ijesztő kiáltás, hogy "Ember a vízben!" - de nem hallott semmit. Minden .csendes volt odafent a hajón - és minden csendes volt alant a vízben is.
A lány végül megnyugtatta magát, hogy biztosan valami fölösleges lomot dobott a tengerbe a személyzet egyik tagja, és pár pillanattal később már el is helyezkedett ágyában.
187

13

A "Lady Alice" hajótörést szenved

Másnap a reggelinél Tarzan helye üresen maradt. Miss Strong furcsállta kissé a dolgot, mert Mr. Caldwell mindig ragaszkodott ahhoz, hogy vele és édesanyjával reggelizhessék. Amikor később fenn üldögélt a fedélzeten^ monsieur Thu-ran állt meg előtte egy percre, hogy néhány kedves szót váltson vele. Kitűnő hangulatban volt - nyájas modorával maga volt a megtestesült udvariasság. Mikor folytatta sétáját. Miss Strong eltűnődött rajta, hogy lám csak, -micsoda elbűvölő férfi ez a monsieur Thuran.
Kínkeservesen telt az idő aznap. A lánynak hiányoztak a Mr. Caldwell társaságában eltöltött nyugodt órák - volt

valami ebben az emberben, ami miatt megkedvelte már az első perctől kezdve; olyan szórakoztatóan tudott mesélni azokról a helyekről, ahol megfordult - népeikről és szokásaikról -, a vadállatokról; és érdekes volt az is, ahogyan meglepő módon minduntalan párhuzamot vont a vadon élő állatok és a civilizált emberek között; mindez azt mutatta, hogy igen jól ismeri az előbbieket, és éles szemmel - bár némileg kiábrándultán - figyeli az utóbbiakat. Ó ?? ?Ó
Amikor monsieur Thuran délután újra odament hozzá egy kicsit csevegni, örült, hogy vége szakad az örökös egyhangúságnak. Viszont
188
komolyan aggasztani kezdte Mr. Caldwell tartós távolmaradása; ezt valamilyen oknál fogva állandóan összefüggésbe hozta az elmúlt éjszaka során átélt ijedelmével, amikor az a sötét valami az ablaka előtt lezuhanva a tengerbe esett. Kis idő múlva szóba is hozta ezt monsieur Thuran előtt. Látta-e már ma Mr. Caldwellt?
Nem látta. De miért?
- Nem volt ott a reggelinél, ahogy szokott, és nem látom tegnap óta - magyarázta a lány.
Monsieur Thuran rendkívül készségesnek mutatkozott.
- Nekem sajnos nincs szerencsém közelebbről ismerhetni Mr. Caldwellt - mondta. - De nem lehetséges, hogy esetleg gyengélkedik, és a kabinjában maradt? Ebben nem volna semmi különös.
- - Nem - válaszolta a lány -, ebben valóban nem volna semmi különös, de valami megmagyarázhatatlan sejtés, afféle buta női előérzet azt súgja nekem, hogy Mr. Caldwell körül nincs minden rendben. Nagyon különös érzés ez Ó- mintha biztosan tudnám, hogy nincs már a hajón.
Monsieur Thuran kedvesen nevetett. - Könyörgöm, kedves Miss Strong - mondta -, hát hol a csudában lenne? Hiszen napok óta színét sem láttuk szárazföldnek!
- Persze, képtelenség, amit mondok. - Majd kis szünet után a lány azt mondta: - De nem is aggodalmaskodom tovább; azonnal kide-
189

rítem, hol van Mr. CaldweU -? azzal odaintetí egy arra haladó pincért.
Ez nehezebb lesz, mint hinnéd, aranyom, gondolta monsieur Thuran, de hangosan csak any-nyit mondott: - Hát persze.
- Kérem, keresse meg Mr. Caldwellt - mondta a lány a pincérnek -, és mondja meg neki: a barátait aggasztja, hogy olyan sokáig nem mutatkozik.
- Nagyon sokat jelent önnek Mr. Caldwell? ;- kérdezte óvatosan monsieur Thuran.
- Ügy gondolom, hogy remek ember - felelte a lány. - És a mama is nagyon a szívébe zárta. Az a fajta férfi, akivel az ember tökéletes biztonságban érzi magát - azt hiszem, mindenki önkéntelenül is bizalommal van iránta.
Egy perc múlva a pincér visszatért, és közölte, hogy Mr. Caldwell nincs a kabinjában. - Sehol sem találom, Miss Strong, és - egy pillanatig habozott - azt hallottam, hogy a fekhelyét sem használta az elmúlt éjszaka. Azt hiszem, a legjobb lenne jelentenem az ügyet a kapitánynak.
- De még mennyire - kiáltotta Miss Strong. - Én magam is elkísérem a kapitányhoz. Ez rettenetes. Biztos, hogy valami borzasztó dolog történt. Tudtam, hogy az előérzetem nem csaL
Egy rémült fiatal nő és egy izgatott pincér je-+ lent meg ezek után a kapitánynál néhány perc múlva. Az szótlanul végighallgatta őket, és amikor a pincér biztosította, hogy az eltűnt utast a hajónak minden olyan részében

kereste, ahol
190
csak az utasok megfordulhatnák, nyugtalanság ült ki az arcára.
- És ön, Miss Strong, biztos abban, hogy tegnap este látta, amint egy test a vízbe esett? - kérdezte.
- A legkisebb kételyem sincs efelől - válaszolta az. - Nem állíthatom, hogy egy emberi test volt - nem hallottam vészkiáltást. Lehetett volna, ahogyan annak "is hittem, valami fölösleges lom. De ha Mr. ealdwellt nem találjuk a hajón, akkor meggyőződésem, hogy ő volt az, akit tegnap az ablakom előtt vízbe esni láttam.
A kapitány azonnal elrendelte, hogy alaposan kutassák át a hajó minden zegét-zugát az orrától a faráig. Miss Strong a tiszt kabinjában maradva várta, hogy mi lesz a kerestetés eredménye. A kapitány sok mindent kérdezett tőle, de ő semmi mást nem tudott mondani az eltűnt férfiról, mint amit rövid ismeretségük alatt maga tapasztalt vele kapcsolatban a hajón. Csak most jött rá, valójában milyen keveset mesélt neki Mr. Caldwell magáról, a múltjáról. Nagyjából annyi volt az egész, amit tudott róla, hogy Afrikában született, Párizsban nevelkedett, és még ez a kevés kis információ is csak annak volt köszönhető, hogy egyszer szóvá tette a férfi előtt, miként lehetséges, hogy egy angol ennyire egyértelmű francia akcentussal beszél angolul.
- Tett említést valaha is bármiféle ellenségéről? - kérdezte a kapitány.
- Soha.
191

- Volt még más ismerőse is az utasok közül?
- Csak olyanok, mint én - néhány utas, akiket a körülmények vagy a véletlen folytán ismert meg.
- Izé, hogy is mondjam - véleménye szerint, Miss Strong, nem ivott Mr. Caldwell többet a kelleténél?
- Nincs tudomásom róla, hogy egyáltalán ivott volna - egészen biztosan nem ivott sem- " mit fél órával azelőtt, hogy láttam azt a testet a vízbe zuhanni - felelte -, mert addig vele voltam a fedélzeten.
- Nagyon különös - mondta a kapitány. -? Nem látszott olyan embernek, akinek ájulási rohamai vagy hasonló hirtelen rosszullétei lennének. És még ha beteges ember lett volna is, alig hihető, hogy egy roham alkalmával átbukjon a korláton, amelynek nekitámaszkodik - inkább bafelé kellett volna esnie, a fedélzetre. Ha nincs a hajón, Miss Strong, akkor átdobták a korláton - és annak a ténynek az alapján, hogy ön nem hallott vészkiáltást, arra kell következtetnem, hogy már halott volt, amikor a vízbe esett.
A lány megborzongott.
Az első tiszt egy óra múlva érkezett vissza, hogy jelentse a kutatás eredményét.
- Mr. Caldwell nincs a hajón, uram - mondta.
- Attól tartok, Mr. Brently - mondta a kapitány -, hogy nem egyszerű balesetről, hanem annál súlyosabb dologról van szó. Az a kívánságom, hogy személyesen és gondosan nézze át
192
Mr. Caldwell holmijait, hátha talál köztük valamilyen öngyilkossági vagy gyilkossági indítékra utaló nyomot - alaposan járjon a dolog végére.
- Igenis, kapitány úr! - felelte Mr. Brently, és távozott, hogy nekilásson a nyomozásnak.
Hazel Strongot nagyon lesújtotta a dolog. Két napig ki sem mozdult a kabinjából, és amikor aztán kimerészkedett a fedélzetre, sápadt és színtelen volt az arca, és nagy,

sötét karikák éktelenkedtek a szeme alatt. Ügy tűnt, hogy ébren és álmában mindig csak azt a sötét testet látja maga előtt, amely hirtelen hangtalanul belezuhant a hideg, kegyetlen tengerbe.
Nem sokkal azután, hogy a tragédiát követően először jelent meg a fedélzeten, monsieur Thu-ran csatlakozott hozzá a féltő aggodalom kifejezésével az arcán.
- Óh, de hát ez rettenetes, Miss Strong - mondta. - Azóta sem megy ki a fejemből a dolog.
- Nekem sem - felelte a lány bágyadtán. - Ügy érzem, hogy megmenthettük volna, ha azonnal riasztom a személyzetet.
- Nem tehet magának szemrehányást, kedves Miss Strong - bizonygatta monsieur Thu-ran. - Semmilyen hibát nem követett el. Az ön helyében mindenki más így cselekedett volna. Csak mert valami a hajóról a tengerbe esik, ki gondolna mindjárt arra, hogy egy ember volt? És a végeredményen az sem változtatott volna, ha riasztja a személyzetet. Kétkedéssel fogadták
193

volna, egy ideges hő lázálmának hitték volna, amit mond. De ha kitart is igaza mellett, mire a hajó megáll, és a mentőcsónakokat leeresztik, hogy több mérföldnyire visszaevezzenek a tragédia feltételezett színhelyére, mindez már késő lett volna. Egyszóval ne korholja magát. Többet tett szegény Mr. Caldwellért, mint bárki más közülünk - ön volt a.t egyetlen, akinek .feltűnt a távolléte, ön indíttatta el a kutatást.
A lány önkéntelenül hálás volt a férfi kedves szavaiért, amelyek lelket öntöttek bele. Gyakran kereste a társaságát ezután is - csaknem állandóan vele volt az utazás hátralevő ideje alatt -, és a lány nagyon megkedvelte. Monsieur Thuran megtudta, hogy a Baltimore-ba való gyönyörű Miss Strong nagy örökség várományosa, máris hatalmas saját vagyona van, és olyan jövőnek néz elébe, hogy a férfinak elakadt a lélegzete, ha csak rágondolt is, és mivel idejének nagy részét efféle gyönyörűséges ter-vezgetéssel töltötte, csoda, hogy egyáltalán még lélegzett.
Tarzan eltűnése után monsieur Thuran szándéka először az volt, hogy az első kikötőben, ahol megállnak, távozik a hajóról. Hiszen a ka-bátzsebében volt az, aminek a megszerzéséért annak idején felszállt erre a hajóra. Nem volt többé, ami itt tartsa. Mielőbb visszatér hát Európába, és felszáll az első Szentpétervárra Induló expresszre.
Am most egy másik ötlet fogant meg az agyában, amely eredeti szándékát egycsapásra hát-
194

térbe szorította. Azt az amerikai vagyont kár lenne veszni hagyni, vonzó tulajdonosáról nem is beszélve. Sapristü, micsoda szenzáció lesz ez a nő Szentpétervárott. És ő maga is, a felesége hozománya segítségével.
Pár milliócska dollárt elherdálván már, mon-6ieur Thuran rájött, hogy ez a foglalatosság nagyon is a kedvére való, ezért elhatározta, hogy leutazik egészen Fokvárosig, ahol egyszeriben sürgős teendői támadtak, amelyek kis ideig oda köthetik.
Miss Strong elmondta neki, hogy ők édesanyja bátyját látogatják meg ott, nem döntötték még el, hogy meddig maradnak, lehet, hogy hónapokig.
Nagyon örült, amikor meghallotta, hogy mon-eieur Thuran is a városban lesz.

- Remélem, hogy továbbra is megmarad a kapcsolatunk egymással - mondta. - Feltétlenül látogasson meg minket, mihelyt berendezkedtünk a szállásunkon.
Monsieur Thuran el volt ragadtatva a lehetőségtől, és nem is tétovázott, hogy ezt bevallja. Mrs. Strongra a férfi nem tett olyan kedvező benyomást, mint a lányára.
- Nem is tudom, hogy miért, de valahogyan bizalmatlan vagyok vele szemben - mondta Hazelnek egy nap, amikor a férfiról beszélgettek. - Minden szempontból kifogástalan úriembernek látszik, de van valami a szemében olyan különösen tud nézni néha egy-egy
196
natig nem is tudom megmondani, hogyan, de ha látom, olyan rossz sejtelmeim támadnak.
Lánya csak nevetett. - Bolondságokat beszélsz, drága anyukám.
- Én is azt hiszem, de azért sajnálom, hogy nem szegény Mr. Caldwell van velünk.
- Azt én is sajnálom - felelte a lánya. Monsieur Thuran gyakran látogatott el Hazel
Strong nagybácsiékájának fokvárosi otthonába.
Figyelmességének megnyilvánulásai nagyon is feltűnőek voltak, de olyan ügyesen tudta kiszámítani, hogy mindig pontosan megfeleljenek a lány kívánságainak, hogy az mindinkább rászorult a szolgálataira. El kellett kísérni valahová őt, az édesanyját vagy valamelyik unokatestvérét? Hirtelen valami kis baráti segítségre volt szükség? - A kedves és mindig kéznél levő monsieur Thuran azonnal rendelkezésükre állt. A nagybácsi és családja megszerette őt lankadatlan előzékenységéért és szolgálatkészségéért. Monsieur Thuran lassanként nélkülözhetetlenné vált. Végül, amikor elérkezettnek látta a pillanatot, megkérte a lány kezét. Miss Strong meglepődött, nem is tudta, mit mondjon.
- Sohasem gondoltam, hogy ilyenfajta érzelmeket táplál irántam - mondta neki. - Min-
. dig úgy tekintettem önre, mint nagyon kedves barátomra. Nem tudok most választ adni. Felejtse el, kérem, hogy feleségül kért. Maradjon min-len úgy, ahogyan eddig volt, és meg fogok pró-aálni mostantól kezdve más szemmel nézni önre. Lehet, hogy rájövök, hogy amit ön iránt
197

érzek, az több, mint barátság. Eddig egy percig sem éreztem úgy, hogy szeretem önt.
Ez a megoldás tökéletesen megfelelt monsieur Thurannak. Mélységesen sajnálta, hogy ilyen elhamarkodottan állt elő kérésével, de hát már' olyan régóta szereti a lányt, mondta, és olyan odaadóan, hogy azt hitte, ezt mindenkinek tudnia kell.
- Az első látásra beleszerettem önbe, Hazel Ó- mondta. - Szívesen várok, mert biztos vagyok benne, hogy az ilyen nagy és tiszta szerelem, mint az enyém, el fogja nyerni a jutalmát. Csak azt szeretném tudni, hogy nem szeret-« mást. Ugye, megmondja?
- Soha életemben nem voltam még szerelmes - felelte a lány, és a férfi ezzel be is érte. Aznap éjjel hazafelé menet képzeletben már vett is egy gőzgéppel felszerelt yachtot és mii-; liós villát építtetett a Fekete-tenger partján.
Másnap Hazel Strongnak élete legkelleme-; sebb meglepetésében volt része: egy ékszerüzletből kijövet szembetalálkozott Jane Porterrel.'
- Nicsak, Jane Porter! - kiáltott fel. - Hát te hogy kerülsz ide? Nem akarok hinni a sze-; memnek,
- Nahát, micsoda véletlen! - kiáltotta Jane,' ugyanúgy elképedve. - No de ilyet! És én még hosszú-hosszú órákon

át azt próbáltam meg elképzelni, hogyan mehet a sorod Baltimore-ban!
:- Azzal újra megölelte és össze-vissza csókolta barátnőjét.
A kölcsönös magyarázgatások végére Hazel 198 megtudta, hogy lord Tennington yachtja több mint egy hetes pihenőre futott be Fokváros kikötőjébe, és ez idő letelte után folytatja útját - ezúttal a nyugati partok mentén haladva északnak - vissza, Angliába. - Ahol - fejezte be beszámolóját Jane - férjhez fogok menni.
- Szóval, nem házasodtatok még össze? -Ó kérdezte Hazel.
- Még nem - felelte Jane, majd nem éppen lelkes hangon hozzátette: - Bárcsak egymillió mérföldre volna innen Anglia.
A yacht utasai és Hazel hozzátartozói kölcsönösen meglátogatták egymást. Több alkalommal is együtt vacsoráztak, és kirándulgattak a környéken, a látogatók szórakoztatására. Monsieur Thuran minden alkalommal szívesen látott vendég volt. Maga is meghívta vacsorára a társaság férfitagjait, és a vendégszeretet számtalan apró kis fogásával sikerült behízelegnie magát lord Tennington jóindulatába.
Monsieur Thuran korábban meghallott egy elejtett célzást, ami lord Tennington yachtjának váratlan feltűnésével függött össze, és azt akarta, hogy a megfelelő időben majd őt is számításba vegyék. Egyszer, amikor kettesben maradt az angollal, megragadta az alkalmat, és kerek perec megmondta neki, hogy mihelyt visszatérnek erikába, aeonnal bejelentik eljegyzésüket Miss Stronggal. - De egy szót se erről senkinek, kedves Tennington - egy szót se.
- Természetesen, hiszen értem én, kedves
199

bcfrátom -Ó válaszolta Tennington. - Viszont gratulálok - igazán remek kis nő, hallja-e? Másnap aztán bekövetkezett, amire Thuran számított. Lord Tennington ebédre látta vendégül a yachtján Mrs. Strongot, Hazelt és mon-sieur Thurant. Mrs. Strong arról kezdett el mesélni , milyen jól érzi magát Fokvárosban, és mennyire sajnálja, hogy egy levél miatt, amelyet éppen most kapott baltimore-i ügyvédeitől,' kénytelen megszakítani látogatását.
- Mikor indulnak? - kérdezte Tennington;
- Ügy gondolom, a jövő hét elején - felelte az asszony.
- Igazán? - kiáltott fel monsieur Thuran. Ó- Milyen szerencsém van. Kiderült, hogy nekem is azonnal haza kell mennem, és így legalább önökkel tarthatok, és a szolgálatukra lehetek.
- Ez kedves öntől, monsieur Thuran. Bizonyára nagyon megnyugtató lesz, ha az oltalma alá helyezhetjük magunkat - felelte Mrs. Strong, de a szíve mélyén azt kívánta, hogy bárcsak megszabadulnának már tőle. Hogy miért,' azt nem tudta volna megmondani.
- A mindenit - kiáltott fel lord Tennington a következő pillanatban. - Remek ötletem támadt, a mindenségit!
- Hogyne, Tennington, természetesen -> szólt közbe Clayton. - Ha a te ötleted, akkor biztosan remek, de mi az ördög az? Induljunk teljes gőzzel előre Kína felé a Déli-sarkon át?
;- Igazán, Clayton - mondta Tennington -j,
200
nem értem, hogy lehetsz ilyen otromba, csak mert nem neked jutott eszedbe ennek a kirándulásnak a gondolata ?- mióta úton vagyunk; állandóan kötekedsz.
- Nem, kérlek - folytatta -, ez valóban egy remek ötlet, és ha meghallod, egyet fogsz érteni. Arról van szó, hogy vigyük el magunkkal Mrs. és Miss Strongot és

Thurant is, ha jönni akar, Angliáig a yachton. Na, ugye, hogy bomba ötlet?
- Bocsáss meg, Tenny, öreg fiú - kiáltotta Clayton. - Ez valóban "bomba" ötlet - sohasem hittem volna, hogy képes vagy ilyet kitalálni. Biztos, hogy neked jutott eszedbe?
- És a jövő hétfőn már indulunk is, vagy bármikor, amikor önnek megfelel, Mrs. Strong ;- zárta le a kérdést a nagylelkű angol, mintha
aáris minden meg lenne beszélve, kivéve az in-iulás időpontját.
- Könyörgöm, lord Tennington, még alkalmat sem adott, hogy megköszönjük kedves ajánlatát, még kevésbé, hogy eldöntsük, elfogadhatjuk-e vagy sem - mondta Mrs. Strong.
- Óh, hát természetes, hogy velünk tartanak válaszolta Tennington. - Ugyanolyan jól
fogják érezni magukat, mint bármelyik utasszállító hajón, és ugyanolyan kényelemben is lesz részük; meg különben is, mindannyian azt akarjuk, hogy jöjjenek, és visszautasító választ
lem fogadunk el. így aztán megállapodtak, hogy a következő
létfőn útnak indulnak.
201

Két napja kinn jártak már a tengeren, amikor a lányok Hazel kabinjában ültek össze megnézni a fényképeket, amelyeket Miss Strong Fokvárosban dolgoztatott ki. Mióta elindult Amerikából, igyekezett élményeit ily módon megörökíte-; ni, és a lányok nagyon elmerültek a nézelődésben, Jane rengeteget kérdezősködött, Hazel pe~, dig megállás nélkül megjegyzéseket és magyarázatokat fűzött a különböző tájakhoz és embe-t rekhez.
- Ezen pedig - mondta hirtelen -, ezen a képen egy férfi van, akit te is ismersz. Szegény ember, már annyiszor akartalak kérdezni róla, de valahogy soha nem jutottam hozzá, amikor együtt voltunk. - A képet még mindig úgy tartotta a kezében, hogy Jane nem látta a rajta lévő férfi arcát. - John Caldwellnek hívták --folytatta. - Emlékszel rá? Azt mondta, hogy Amerikában találkoztatok, ö maga angol.
- Nem tudok visszaemlékezni ilyen nevű emberre - felelte Jane. - Hadd nézzem meg a képet.
- Szegény ember, a tengerbe veszett oda-úton Fokváros felé - mondta, és odaadta a fényképet Jane-nek.
s- A tengerbe ... De hát Hazel, Hazel.. ? ugye, nem igaz, hogy meghalt... hogy belefulladt a tengerbe. Hazel! Ugye, csak tréfálsz! - Azzal mielőtt még a meglepett Miss Strong elkaphatta volna, ájultán hanyatlott a padlóra. Hazel hamarosan eszméletre térítette, de Jane azután is sokáig csak nézett rá szótlanul.
202
?- Nem tudtam, Jane - szólalt meg végre Hazel kényszeredetten -, hogy Mr. Caldwell ennyire közeli ismerősöd volt, sem sejthettem, bogy a halálhíre ennyire megráz majd.
- John Caldwell? - kérdezte Miss Porter. *- Csak nem akarod azt mondani, Hazel, hogy nem tudod, ki volt ez a férfi?
- Dehogynem, Jane, miért? Nagyon is jól tudom, hogy ki volt - John Caldwellnek hívták, és Londonban lakott.
- Óh, Hazel, bárcsak hihetnék neked -Ó mondta a lány felnyögve fájdalmában. - Bárcsak hihetnék, de ez az arc annyira mélyen bevésődött az emlékezetembe és a szívembe, hogy felismerném bárhol a világon, ezer közül is. Ha mindenki összetévesztené is, én nem.
- Hogy érted ezt, Jané? - kiáltotta Hazel most már végképp megrémülve. - Kire gondolsz? Ki ez az ember?

- Én nem gondolom, Hazel, én íudom, hogy aki ezen a képen van, az Tarzan, a dzsungel fia.
- Jane!
- Biztos, hogy nem tévedek, öh, Hazel, biztosan meghalt? Nem lehet ez tévedés?
- Attól tartok, nem, drágáin - felelte Hazel zomorúan. - Bárcsak azt hihetnem, hogy te tévedsz, de most apránként egy csomó olyan dolog kezd az eszembe jutni, amelynek nem tulajdonítottam különösebb jelentőséget, míg azt hit* tem, hogy ő John Caldwell, Londonból. Azt mesélte, hogy Afrikában születet^ és Franciaor-. tzágban nevelkedett.
203

- Igen, ez nagyjából igaz is - morogta Jane Porter színtelen hangon.
- Az első tiszt, aki átkutatta a poggyászát, semmi olyasmit nem talált, ami arra utalt volna, hogy valóban John Caldwell, és hogy londoni lakos. Gyakorlatilag minden holmija Párizsban készült vagy ott vásárolták. Minden monogrammal ellátott ruhadarabjára vagy csak "T", vagy "J. C. T." volt ráhímezve. Azt hittük, hogy in-kognitóban utazik, kettős családnevének csak első tagját használva, és "J. C." John Caldwellt jelent.
- Tarzan, a dzsungel fia a Jean C. Tarzan nevet vette fel - mondta Jane ugyanazon a színtelen, monoton hangon.
- És most halott! Jaj, Hazel, ez borzalmas! Ott halt meg elhagyatva a kegyetlen óceán vizében! Nem tudom elhinni, hogy az a bátor szív nem dobog többé, hogy azok a hatalmas izmok mindörökre béna mozdulatlanságra vannak kárhoztatva. Hogy ő, aki maga volt a megtestesült élet, egészség és férfias erő, most mindenféle undorító, nyálkás lények prédájául ... - Nem tudta folytatni, fájdalmas nyögéssel kezébe temette az arcát, és zokogva leborult a földre.
Miss Porter napokig beteg volt, és Hazel meg a hűséges Esmeralda kivételével senkit nem kívánt látni. Amikor végül felment a fedélzetre, mindenkit megdöbbentett, milyen rettenetesen megváltozott. Hol volt már az a kedves, csupa élet, gyönyörű amerikai lány, aki mindenkit elbűvölt és magával ragadott a környezetében?
204
Nagyon csendes és szomorú kis lénnyé változott -- arcán bánatos mosoly ült, amelyet legfeljebb Hazel Strong tudott volna megmagyarázni.
A társaság tagjai mindent elkövettek, hogy felvidítsák, mulattassák, de mindhiába. Néha-, néha a tréfás kedélyű lord Tenningtonnak sikerült egy halvány mosolyt csalni az arcára, de többnyire csak tágra nyílt szemmel nézett maga elé a tengerbe.
Jane Porter betegsége csak a kezdete volt a yachtra zúduló szerencsétlenségek sorozatának.' Előbb az egyik hajógép romlott el, ami miatt két napig hányódtak a tengeren, míg sikerült ideiglenesen megjavítani. Aztán váratlanul heves szélroham tört rájuk, amely szinte minden mozdítható tárgyat a vízbe sodort a fedélzetről. Aztán két matróz összeverekedett a hajó orrában, aminek az lett az eredménye, hogy az egyik késszúrástól csúnyán megsebesült, a másikat pedig vasra kellett verni. Végül, mindennek a betetőzéseként egy éjszaka vízbe esett a kormányos és megfulladt, mielőtt még a segítségére siethettek' volna. A yacht vagy tíz órán át körözött a baleset színhelye körül, de semmi nyomát nem látták a szerencsétlennek azután, hogy a fedélzetről lezuhanva eltűnt a tengerben.
A legénység és az útitársaság minden tagja rosszkedvű és levert volt a bajok sorozata után. Mindannyian attól féltek, hogy valam* még rosszabb fog bekövetkezni,

különösen a tengerészek, "akiknek eszébe jutott, hányféle baljós és intő jelet vettek észre az utazás kezdeti szaka-
205

szában, amelyek szerintük mind egy rettenetes és ijesztő tragédia eljövetelére utaltak.
A vészmadaraknak nem kellett sokáig vár-: niuk. A kormányos vízbefulladását követő második éjszakán a kis yacht mindörökre odaveszett. Éjjel egy óra körül egyszercsak rettenetes ütés érte a hajót, amelytől az alvó tengerészek és vendégek szinte lerepültek hálóhelyeikről.' Hatalmas rángás futott végig a törékeny hajótesten; a yacht erősen a jobb oldalára dőlt; a gé--pek leálltak. A hajó egy pillanatra megemelkedve negyvenöt fokos szögben megdőlt, majd hangos roppanással visszazuhant a vízbe és felegyenesedett.
A férfiak egy szempillantás alatt a fedélzetra rohantak, és nyomukban ott igyekeztek a nők is. Bár az eget felhők borították, enyhe szél fújt, és a tenger alig hullámzott. A derengő sötétségben a hajó bal oldala előtt világosan kivehető volt, hogy a víz színén egy fekete tömegű test úszik.
- Elhagyott hajóroncs - hangzott a tömör magyarázat az ügyeletes hajóstiszt szájából.
Kisvártatva a hajómérnök rohant a fedélzetre a kapitányt keresve.
- Uram, a lemezdarab, amellyel ideiglenesen befoltoztuk a léket, levált - jelentette -, és a hajó bal oldala rohamosan telik meg vízzel.
A következő pillanatban egy matróz rohant fel a hajófenékből.
- Uram isten! - kiáltotta. - Az egész ror
206
badt hajófenék szétnyílt. Húsz percig sem maradhatunk a víz felszínén.
- Fogja be a száját! - mennydörgőit rá Tennington. - Hölgyeim, menjenek le, és ké-; azítsék össze a legszükségesebb holmijukat. Nem biztos, hogy olyan nagy a baj, de lehetséges, hogy át kell szállnunk a mentőcsónakokba. Jobb, ha felkészülünk. Induljunk, kérem, azonnal. Jerrold kapitány, kérem, küldjön le néhány hozzáértő embert, és állapítsák meg, mekkora pontosan a sérült rész. Addig is azt javaslom, lássák el a csónakokat élelemmel.
A hajótulajdonos higgadt, halk hangjától nagyrészt megnyugodtak a kedélyek, és egy perc múlva már mindenki végezte a kijelölt feladatát. Mire a hölgyek újra feljöttek a fedélzetre, nagyjából befejeződött a csónakok élelmiszerrel való ellátása is, és egy perccel később megjelent jelentéstételre az a tiszt is, aki az imént lement a hajófenékbe. Ám a véleményére már alig volt szükség ahhoz, hogy az egy csoportba összehúzódott férfiak és nők megbizonyosodjanak: a "Lady Alice" menthetetlenül elsüllyed.
- Nos? - kérdezte a kapitány a tiszt tétova-sága láttán.
- Nem szeretném megijeszteni a hölgyeket, uram - mondta amaz -, de véleményem szerint a hajó tíz percig sem marad a víz felszínén. Akkora a lyuk, hogy azon még egy hasas tehén is kiférne, uram.
207

öt perc múlva a "Lady Alice" orra rohamosan süllyedni kezdett. A fara felemelkedett a magasba, úgy hogy egyre nehezebbé vált talpon maradni a fedélzeten. A hajónak négy csónakja volt, most mindegyiket biztonságosan a

vízre eresztették utasaikkal együtt. Ahogy gyors evezőcsapásokkal távolodtak a léket kapott kis hajótól, Jane Porter visszafordult, hogy még egy utolsó pillantást vessen rá. A hajó szíve felől hangos csattanás, majd baljós morajlás és dübörgés hallatszott - a gőzgép elszabadult a helyéről, és előrezúdulva átszakította a rekeszfalakat és a bordazatot. A hajófar sebesen emelkedni kezdett - egy pillanatig úgy tűnt, mintha megállna a levegőben - az óceán vizéből kinyúló, égnek meredő oszlopként -, majd a yacht hirtelen orral előre elmerült a hullámokban.
Az egyik mentőcsónakban a bátor Tennington egy könnycseppet törölt ki a szeméből - nem azt siratta, hogy vagyont érő hajója mindörökre eltűnt a tenger fenekén, hanem egy kedves, szép barátja elvesztését könnyezte meg, akit szívből szeretett.
A hosszú éjszakának végre vége szakadt, és a trópusi nap perzselő sugarai árasztották el a hullámzó vizet. Jane Porternek sikerült egy órácskára elszunnyadnia - most arra ébredt, hogy a nap kegyetlen ereje égeti félrefordított arcát. Körülnézett. A csónakban három tengerész, Clayton és monsieur Thuran volt rajta kívül. Aztán a többi csónakot kereste a tekintetével, de
203
ameddig a szeme ellátott, semmi sem törte meg a hatalmas víztömeg ijesztő egyhangúságát - egyedül voltak az apró csónakban a végtelen Atlanti-óceánon.

14

Vissza a kezdetekhez

Amikor Tarzan a vízbe csapódott, ösztöne azt súgta, hogy először is minél távolabbra kell úsznia a hajótól, el a hajókerekek lapátjainak veszedelmes közelségéből. Tudta, kinek köszönheti, hogy ilyen veszélyes helyzetbe került, és ahogy ott feküdt a vízben, csupán könnyű kézmozdulatokkal tartva fenn magát, első érzése a bosszúság volt, amiért Rokov ilyen simán túljárt az eszén.
Kis ideig lebegett így a víz színén, bámulva az óceán járó távolodó és gyorsan halványuló fényeit anélkül, hogy akár csak eszébe is jutott volna segítségért kiáltani. Soha nem kiáltott segítségért egész életében, nem csoda hát, ha most sem tette. Mindig a saját erejére és ügyességére volt utalva, és azóta, hogy Kala meghalt, nem is lett volna, aki a bajban meghallja hívó szavát likőr végre mégis eszébe jutott, már késő volt.
Annak az esélye, hogy a hajó visszajöjjön és felszedje, egy a százezerhez, gondolta lagában Tarzan, és még kisebb a valószínűsége
209

annak, hogy kijusson a szárazföldre, ezért úgy határozott, hogy a két kis halvány esélyt összekapcsolva csak lassan kezd el úszni, de mégiscsak a szárazföld felé, hátha a hajó közelebb járt a parthoz, mint hitte. Hosszú és könnyed karcsapásokkal úszott, tudta, hogy sok-sok órába telik, mire hatalmas izmai fáradni kezdenek. Üszás közben - a csillagok állása szerint tájékozódva keletnek tartott :-, egyszercsak rájött, hogy a cipő a lábán hátráltatja, ezért gyorsan levetette. Majd a nadrágja következett, és mindjárt a kabátjából is kibújt volna, de a zsebében levő értékes papírok miatt meggondolta magát. A biztonság kedvéért belenyúlt a zsebébe, és ekkor megdöbbenve állapította meg, hogy az iratok eltűntek.

Egyszerre rájött, hogy nem pusztán a bosszú vezette Rokovot, amikor a vízbe hajította őt; a gazfickónak sikerült azon papírok birtokába jutnia, amelyeket Tarzan Bou Szaadában szedett el tőle. A majomember csöndesen elkáromkodta magát, aztán kabátját és ingét is az Atlantióceán mélyére eresztette. Hamarosan öltözékének hátralevő darabjait is levetette, és hogy most már semmi sem zavarta, könnyedén úszott tovább kelet felé.
A feje felett hunyorgó csillagok egyre halványabb fénye jelezte, hogy közel már a hajnal, amikor egy sötét, a vízből alig kiemelkedő nagy test elmosódó körvonalai rajzolódtak ki előtte. Pár erőteljes karcsapással máris ott termett, és megállapította, hogy az úszó tárgy egy felborult
210
hajó vízáztatta feneke. Tarzan felmászott rá, hogy legalább napkeltéig megpihenjen. Nem volt szándékában itt maradni, és tétlenül bevárni, míg az éhség és szomj úság végez vele. Ha már a halál a sorsa, úgy akart meghalni, hogy a végső percben elmondhassa, minden tőle telhetőt megtett, hogy megmentse életét.
A tenger csendes volt, a roncs lágyan himbálózott a víz hátán, és elringatta a fáradt úszót, aki már húsz órája nem aludt. Tarzan, a dzsungel fia összegömbölyödött a hajófenék nyálkáa deszkáin, és hamarosan elaludt.
A forrón tűző nap ébresztette fel kora délelőtt. Ébredezvén, az első, amit érzett, a szomj úság volt; s ahogy teljesen kitisztult a feje, szomjúságérzete már-már a gyötrelemig fokozódott. De a következő pillanatban már meg is feledkezett róla, akkora örömmel töltötte el két villámgyors felfedezés. Az egyik dolog, amit megpillantott, a hajóroncs egy különvált darabja volt, amely a törzs közelében úszkált, a tetején egy felfordult mentőcsónakkal; a másik pedig a keleti látóhatáron messze-távolban a tengerpart halványan kirajzolódó vonala.
Tarzan fejest ugrott a vízbe, és a roncsdarabot megkerülve odaúszott a mentőcsónakhoz. A hű-irös tengervíztől csaknem ugyanúgy felfrissült, íintha egy kortyot ihatott volna, és most már íjult erővel vonszolta oda a csónakot a hajó-arzshöz, majd jó néhány óriási erőfeszítést kí-iránó kísérlet után végre sikerült felrángatnia a súszós hajófenékre. Felfordította és megvizs-
211

gálta - a csónak ép volt, és egy perc múlva már vidáman úszott a roncs mellett a vízen. Aztán Tarzan a hajóroncs deszkái között evezőnek valót keresett, és nemsokára már sebesen haladt a távoli part felé.
Késő délután lett, mire olyan közel jutott a szárazföldhöz, hogy megfigyelhette a táj jellegzetességeit és a tengerpart vonulatát. Éppen előtte egy mélyen benyúló kis öböl bejárata látszott. Az észak felé elterülő erdős rész furcsán ismerősnek tetszett. Lehetséges volna, hogy a sors éppen szeretett otthona, az ő dzsungel] e határában vetette ki a partra? Amikor aztán csónakjának orra elérte az öböl bejáratát, Tarzan-nak a leghalványabb kételye sem maradt többé, mert a benyúló víztükör szárazföld felé eső partján, az őserdő árnyékában ott emelkedett a saját kunyhója, amelyet még születése előtt épített régen elhalt apja, John Clayton, Greystoke lordja.
Hatalmas izmainak minden erejét összeszedve Tarzan óriási evezőcsapásokkal röpítette előre kis csónakját. Alighogy partot ért a majomember, máris kiugrott a fövényre és szíve hevesen dobogott ujjongó örömében, amint csapongó

pillantása végigsiklott a jól ismert tájon: a kunyhón, a part vonulatán, a kis patakon, a buja nö-vényzetű dzsungelén, ezen a sötét, áthatolhatatlan őserdőn, a színpompás tollú madarakon, a hatalmas fákra felfutó kúszónövények füzérekben lógó szemkápráztató virágain. Tarzan, a dzsungel fia végre igazán hazaérke-
212
zett, s hogy ezt tudja meg az egészvilág; tátravetette fejét, és torkából törzsének ijesztő, vad harci ordítása tört elő. Egy pillanatig cs^nd uralkodott a dzsungelben, aztán halk és kísérteties hangon megérkezett a válasz: Itma az oroszlán mély bömbölése, majd a messzi távoltól felhangzott egy hím majom félelmetes orclítása,
Tarzan először a patakhoz ment, hogy szomját csillapítsa, aztán a kunyhója felé tartott Az ajtót csukva, a kampót beakasztva, találta, ugyanúgy, ahogyan D'Arnot-val itthagyták annak idején. Belépett. A kunyhóbelsejétjen minden érintetlen volt; az asztal, az ágy, a kjs bölcső, amelyet az apja készített, a polc, a faliszekrény mind, mind ugyanott állt, ahol hüszorJá-rom éve, és ahogyan ő itthagyta csaknem tót évvel ezelőtt.
Miután szeme betelt a látvánnyal, Tarán gyomra kezdte hangosan követelni a nr+ga jogait Ó- az egyre gyötrőbb éhség arraösztökélte, hogy elinduljon táplálékot keresni. Semmi ennivaló nem volt a kunyhóban, és fegyverei ser^ voltak; csupán egyik régi, fűből sodrott kötele íüggö'tt a falon. Több helyen szakadozott, töredezett volt, ezért régesrég félrerakta, másikat használt helyette. Bárcsak kése volna, gondolta TarzanDe hát lesz majd, ha minden igaz, és lesz lándzsája is, meg íja, nyila, mire a nap újra lemegy. Akö-tél segítségével szert tesz mindenre, és addig is táplálékot szerez vele. Gondosai feltekerte, ál-iára vetette, majd bezárva maga mögött ai ajtót, útnak indult
213

Óvatosan és nesztelenül tűnt el a kunyhó mö-' gött kezdődő dzsungelben - újra zsákmányt kereső vadállattá vedlett vissza. Egy ideig lent a földön haladt előre, de minthogy nem talált olyan-lábnyomot, amely elejthető állat közelség gére utalt volna, a iák ágain folytatta útját.' Amikor a szédítő magasságban először lendült át egyik fáról a másikra, hirtelen a régi, jóleső ér-> zés öntötte el. Egycsapásra megfeledkezett minden hiábavaló bánatáról és nyomasztó szívfájdalmáról. Végre igazán élt, élvezte a tökéletes szabadság mámorító örömét. Hát ki vágyna visz-sza a civilizált emberek fojtogató, bűzös városaiba, amikor a tágas, végtelen dzsungel közepén ilyen békében és szabadságbari élhet? Ö nem, annyi biztos.
Még mindig világos volt, amikor egy kis folyó partjára érkezett. Sekély gázló volt itt, és az erdő vadjai időtlen idők óta erre a helyre jártak inni. Éjszakánként biztosan a közelben lapult meg a dzsungel sűrű lombjai között Sabor vagy Numa egy-egy elejthető antilopra várva. Ide járt inni Horta, a vaddisznó, és ide érkezett most Tarzan is zsákmányt ejteni, hogy mardo-BÓ éhségét csillapíthassa. Egy alacsony ágra kuporodva a vadcsapás fölött helyezkedett el.' Egy órája várt már, lassanként besötétedett, amikor kissé távolabb a gázlótól, a legsűrűbb bozót felől párnás talpak lépteinek halk nesze ütötte meg a fülét, majd egy csendes, surrogó hang, ahogyan egy nagy test tör utat magának a magas fűben és a szövevényes liánok között.1
, 114
Senki más nem lett volna képes meghallani a halk neszezést, csak Tarzan, és a majomember azonmód tudta a

zaj forrását is - Numa, az oroszlán közeledett, ugyanazzal a szándékkal, mint ő. Tarzan elmosolyodott. Kisvártatva azt hallotta, hogy egy állat közeledik óvatosan a csapáson az ivóhely felé. Egy pillanat, és már elő is bukkant - Horta volt, a vaddisznó. ízletes húsra volt kilátás - Tarzan szájában összefutott a nyál. Csend honolt arrafelé, ahol Numa meglapult a magasN fűben -> baljós csend. Horta elhaladt Tarzan alatt - még egy pár lépés, és Numa egyetlen ugrással elérheti. Tarzan elképzelte, hogyan csillognak a jó öreg Numa szemei - már mélyet lélegzik, készülve a vérfagyasztó ordításra, amelytől áldozata megdermed majd egy rövid pillanatra, és ez a pillanat elég ahhoz, hogy rávesse magát, és rettenetes fogai csontot szaggatva belemélyedjenek zsákmánya húsába.
Ám míg Numa készülődött, az egyik közeli fa alacsony ágáról hirtelen egy vékony kötél Indult surrogva útjára a levegőben, s a következő pillanatban a hurok megszorult Horta nyakán.' Rémült röffentés, majd visítás hallatszott, és aztán Numa azt látta, hogy zsákmányát valami visszafelé vonszolja az ösvényen. Amikor végre ráugrott, Horta, a vaddisznó egyszercsak felemelkedett karmai elől a fölötte levő fa ágára, ahonnan a következő pillanatban egy csúfondá-rosan nevető arc tekintett rá. Most bömbölt csak Numa igazán. Dühösen, fe-

nyegetően járkált fel s alá a gúnyolódó majom-ember alatt. Majd megállt, hátsó lábaira állva nekiugrott a fának, amelyen ellensége kapaszkodott, és hatalmas karmait a fa törzsén kezdte élesíteni, óriási darabokat szaggatva le a kéregből, amely alól elővillant a fehér nyersfa.
Időközben Tarzan felhúzta a kapálódzó Hor-tát maga mellé a vastag ágra, és vaskapocsként szorító ujjai fejezték be, amit a kötélhurok elkezdett. A majomembernek nem volt kése, de a természet ellátta őt a megfelelő eszközzel, hogy kitéphesse táplálékát zsákmánya még reszkető testéből: villogó fogaival marcangolta a verés húst, míg odalent az őrjöngő oroszlánnak végig kellett néznie, hogy más fogyasztja el a már magáénak hitt vacsoráját. Egészen besötétedett, mire Tarzan jóllakott. Micsoda lakoma volt ez! Igazából sohasem tudott hozzászokni azokhoz a tönkretett húsokhoz, amelyeket a civilizált emberek társadalmában szolgáltak fel az asztalára, és a szíve mélyén, ahol mindig is megmaradt vadállatnak, állandóan a frissen ölt állat nyers húsára vágyott.' Véres kezét egy levélcsomóba törölte, vállára vetette zsákmánya maradékát, és közepes magasságú faágakon tovalendülve a kunyhója felé indult. Ugyanebben a pillanatban állt fel az asztaltól egy fényűző vacsora után a "Lady Alice", fedélzetén Jane Porter és William Cecil Clayton több ezer mérföldre keletre, kinn az Indiai-óceánon. -
Tarzant lenn a földön követte Numa, az orosz-

Ián, és amikor a majomember alkalmanként egy-egy pillantásra méltatta, tekintete mindig találkozott a sötétben fenyegetően megvillanó zöld szemekkel. Numa már nem ordított - ellenkezőleg, csöndben osont, árnyékként, mint egy nagy macska, a majomember érzékeny füle mégis felfogta minden léptének neszét.
Tarzan azt fontolgatta, hogy az oroszlán követi-e egészen a kunyhóig. Remélte, hogy nem, mert" ez azt jelentette volna, hogy az éjszakát egy fa szétterülő ágain összegömbölyödve kell eltöltenie, s ő szívesebben aludt

volna a saját lakóhelyének illatos fűágyán. Igaz, tudta azt is, melyik fa melyik ágán találja a legkényelmesebb fekhelyet, ha mégis idekinn kell éjszakáznia. Régebben százszor is előfordult, hogy valamelyik nagy dzsungelbeli macska hazáig kísérte, és arra kényszerítette, hogy ezen a fán keressen menedéket, míg ellensége meg nem gondolja magát, vagy a felkelő nap el nem űzi őt a fa alól.
De Numa hamarosan felhagyott az üldözéssel, dühében vérfagyasztó hangon morogva és ordítva visszafordult, hogy másik, könnyebb zsákmány után nézzen. Tarzan így háborítatlanul jutott el kunyhójába, és pár pillanat múlva már el is nyúlt egykori fűágya penészedő maradványain. Ilyen könnyedén vedlett vissza a majomember az egykori mesterségesen civilizálódott monsieur Jean C. Tarzanból azzá a vadállattá, aki, miután telerakta a hasát, boldog és elégedett, mély álomba merült. Pedig egy boldogító
217

"igen" mindörökre ott marasztalhatta volna abban a másik világban, és akkor most megvetéssel gondolna vadállati életére.
Tarzan másnap késő délelőttig aludt, mert mire ágyba került, nagyon kimerítette az óceán vizében eltöltött hosszú éjszaka és a dzsungelben tett kis kirándulás, amely két évig alig használt izmait mozgatta meg újra. Amikor felébredt, először a patakhoz szaladt inni. Aztán belevetette magát a tengerbe, és egy jó negyedórát úszott. Majd visszament a kunyhójába, és Hor-ta húsából megreggelizett. Miután befejezte az evést, a maradék húst elásta a kunyhó előtti puha földben vacsorára.
Újra vállára vetette a kötelet, és eltűnt a dzsungelben. Ezúttal nemesebb zsákmányra, emberre vadászott; bár ha megkérdezték volna a véleményét, a dzsungel tucatnyi olyan lakóját sorolta volna fel, akik szerinte sokkal nemesebb lények, mint embertársai. Tarzan most fegyvereket akart szerezni. Nem tudta, hogy az asszonyok és gyerekek Mbonga falujában maradtak-e azután, hogy a francia cirkálóról kiküldött büntetőexpedíció minden harcost lemészárolt bosz-szúból D'Arnot feltételezett meggyilkolásáért. Remélte, hogy talál a faluban harcosokat, mert ha a település elnéptelenedett, ki tudja, meddig kell folytatnia a kutatást fegyverek után.
A majomember sebesen haladt az erdőn keresztül, és déltájban elérte a falut, de csalódottan kellett megállapítania, hogy a dzsungel buja növényzete benőtte a banánültetvényeket, és a
218
zsúpfödeles kunyhók rombadőltek. Embernek nyoma sem látszott. Vagy fél órán át mászkált a romok között, hátha talál egy ottfelejtett fegyvert, de fáradozása nem járt sikerrel, ezért a folyó mentén délkeleti irányból a tenger felé haladva folytatta a keresést. Tudta; víz közelében a legvalószínűbb, hogy újabb településre bukkanjon.
Menet közben vadászgatott; úgy, ahogyan valamikor a majmok népével vadásztak, ahogyan Kala tanította; kidöntögette a korhadt fatuskó-kat, hátha talál ehető bogarakat, magasan felkúszott a fákra, hogy kiraboljon egy-egy madár-fészket, le-lecsapott egy-egy apró rágcsálóra, mint a macska. Evett másfajta dolgokat is, de - úgy gondolta - minél kisebb ügyet csinál egy majom az étrendjéből, annál jobb -, mert Tarzan újra majom volt, vad, kegyetlen emberszabású majom, amilyennek Kala nevelte, és ami-; lyen volt életének első húsz évében. Időnként el-elmosolyodott, amikor eszébe jutott valamelyik barátja, aki abban a percben esetleg éppen

előkelő párizsi klubja falai között fii jól nevelten és kifogástalan öltözékben - ahor gyan Tarzan is mindössze néhány hónapja; aztán hirtelen meg-megállt, mintha kővé dermedt volna, mihelyt az enyhe szél újabb zsákmány vagy ijesztő ellenség szagát sodorta kitágult orr-eimpái felé. Aznap éjjel távol & kunyhójától, messze benn ."Ó szárazföld belsejében aludt, biztonságosan befészkelve magát egy hatalmas fa ágai közé, vagy

harmincméteres magasságban hintázva a föld fölött. Ismét bőségesen belakmározott - ezúttal Bara, a szarvas esett áldozatul gyors kötelének.
Másnap már kora reggel folytatta útját, mindig a folyó kanyarulatait követve. Már három napja úton volt, amikor a dzsungélnek olyan részébe érkezett, ahol azelőtt sohasem járt. A magasabban fekvő helyeken az erdő sokkal ritkább volt, és egészen távol a fák között magas hegyek vonulatát pillantotta meg, amelyeknek lábánál tágas síkság terült el. Itt, a szabad térségen másfajta vadak éltek - Tarzan rengeteg antilopot és óriási zebracsordákat látott. Egészen elbűvölte a látvány, elhatározta, hogy hosszabb időt tölt ebben az új világban.
A negyedik nap reggelén valami bizonytalan újfajta szag ütötte meg az orrát. Emberszag volt, de nagyon távolról érkezett. A majomember megborzongott örömében. Felajzott érzékszervekkel, óvatosan, lopva igyekezett a fák ágain, széllel szemben, zsákmánya felé. Hamarosan rá is talált - egy magányos harcos volt, aki óvatosan lépkedett a dzsungel fái között.
Tarzan felülről követte prédáját, arra várva, hogy ritkuljon valahol a növényzet, és használ-vhassa kötelét. Ahogy a mit sem sejtő férfi nyomában haladt, újfajta gondolatok kezdték foglalkoztatni a majomembert - olyan gondolatok, amelyekre a kifinomult és kegyetlen 'civilizáció tanította Tarzant. Az jutott eszébe, hogy a civilizált ember ritkán, vagy sohasem öli meg a másikat anélkül, hogy erre valamilyen - bárha

gyenge - ürügyet találna. Való igaz: Tarzan vágyik ennek az embernek a fegyvereire és díszeire, de meg kell-e azért ölnie, hogy elvehes-se tőle?
Minél tovább gondolkodott ezen, annál inkább visszarettent annak gondolatától, hogy fölöslegesen megfosszon egy 'embert az életétől; így történt aztán, hogy míg azt mérlegelte magában, mitévő legyen, egy kis tisztás szélére értek, amelynek túlsó végében méhkas formájú kunyhókból álló, cölöpkerítéssel körülvett falu húzódott meg.
Amikor a harcos kilépett az erdőből, Tarzan hirtelen egy sárgásbarna testet látott a nyomában megvillanni, amint utat tör magának a dzsungel szövevényes aljnövényzetén keresztül "- Nüma volt, az oroszlán. Ö is követte hát a fekete bőrű embert. Abban a pillanatban, hogy Tarzan felismerte, milyen veszélyben forog a bennszülött, egycsapásra más szemmel nézett egykori zsákmányára - most már embertársát látta benne, akit a közös ellenség fenyeget.
Numa már támadásra készült - Tarzan nem mérlegelhette, hogy mit tegyen: azonnal cselekednie kellett. Hirtelen, szinte egyszerre, egy csomó dolog történt: az oroszlán rejtekhelyéről a távolodó fekete felé ugrott, Tarzan figyelmeztetésül hangosan rákiáltott, és a fekete még éppen jókor fordult hátra, hogy láthassa, miként állítja meg Numát ugrás közben egy vékony fű-kötél, s a végén levő hurok, amely pontosan a nyakán szorult meg.

221 *

A majomember olyan gyorsan cselekedett, hogy nem volt ideje megkapaszkodni, és felkészülni arra, hogy a kötél Numa óriási testének súlyától a következő pillanatban megfeszül és nagyot ránt rajta; így történt, hogy bár a kötél megállította a fenevadat, mielőtt az hatalmas karmaival belevájhatott volna a fekete húsába, a kötél végét markoló Tarzan kibillent egyensúlyából, és előreesve érkezett a földre talán hat lépésnyire a feldühödött állattól. Numa mint a villám fordult szembe új ellenségével, és a teljesen védtelen Tarzan még soha életében nem volt olyan közel a halálhoz, mint abban a pillanatban. A bennszülött mentette meg. A fekete harcos egy szempillantás alatt felfogta, hogy az életét ennek a különös fehér embernek köszönheti, és azt is azonnal látta, hogy csak a csoda segíthet megmentőjén e rettenetes sárga fogak ellenében, amelyeket az imént ő is oly közel érezhetett a testéhez.
Lándzsát tartó keze hátralendült, s mint a gondolat, oly sebesen vágódott előre, -a bennszülött beleadta a dobásba ébenfekete bőre alatt hullámzó acélos izmainak minden erejét. A jól irányzott vashegyű fegyver célba talált, jobbról, a lágyékánál fúródott bele Numa fénylő testébe, és a bal lapockája alatt állt meg. Dühében és fájdalmában a fenevad borzalmasat ordított, majd ismét a fekete felé fordult. Néhányat lépett előre, de Tarzan kötele újból megállította, akkor megint visszafordult a majomember felé, de a következő pillanatban máris eg'y szakállas végű
222

nyílvessző fúródott bele remegő testébe. Újra megtorpant. Időközben Tarzan kezében a kötéllel kétszer gyorsan körbeszaladt egy vastag fa törzse körül, és megkötötte a végét.
A fekete észrevette a cselt és elvigyorodott, de Tarzan tudta, hogy gyorsan végezni kell Nu-mával, mielőtt hatalmas fogaival megtalálja és széttépi az őt fogva tartó vékony kötelet. Egy szempillantás alatt a fekete mellett termett, és kirántotta az övén hordott tokból hosszú kését. Aztán intett neki, hogy nyilazza tovább a fenevadat, ő pedig megpróbált mögé kerülve közel férkőzni hozzá a késsel; így míg egyikük az egyik oldalról a kínok kínjával gyötörte Numát, másikuk óvatosan lopakodott felé a másik oldalról. Az oroszlán tombolt, -örjöngő hangjában egybefolyt a fájdalmas sikoly, a vérfagyasztó bömbölés és a panaszos hörgés, közben hátsó lábára állva próbálta meg elérni hol egyik, hol másik kínzóját.
Végre a villámgyors mozgású majomember észrevette a kínálkozó lehetőséget, bal felől rárohant a fenevadra és hatalmas vállai mögé került. Izmos karjával átfogta az állat nyakát, és a hosszú penge halálos biztonsággal talált a szívébe. Aztán Tarzan felegyenesedett. A fekete és a fehér ember egymás szemébe nézett áldozatuk teteme fölött, a fekete jelezte békés és barátságos szándékát, és Tarzan, a dzsungel fia, barátságosan visszaintett.
224

15

Majomból vadember

A Numával való küzdelem zaja egy egész sereg izgatott vadembert csalt a helyszínre a közeli faluból, s egy pillanattal azután, hogy az oroszlán kimúlt, a két férfit

karcsú, ébenfekete harcosok tömege vette körül. Heves kézmozdulatokkal, egymás szavába vágva kérdezgették őket," kilátástalanná téve mindenfajta választ. Majd megérkeztek az asszonyok és a gyerekek is, fel-ajzva, kíváncsian, s különösen Tarzan láttán újabb kérdésekkel árasztották el őket. Végre a majomember új barátjának sikerült szóhoz jutnia, és beszéde után a falu férfiai és asszonyai egymással versengve halmozták el tiszteletük jelével a különös lényt, aki megmentette társukat, és puszta kézzel szembeszállt a félelmetes Numával.
Végül falujukba vezették őt, ahol szárnyasokkal, kecskékkel és főtt eledellel ajándékozták meg. Amikor Tarzan a fegyvereikre mutatott, a harcosok elsiettek, és hamarosan lándzsát, paj-; zsot, íjat és nyílvesszőket hoztak számára. Iménti harcostársa neki ajándékozta a kést, amellyel megölte Numát. Nem létezett olyan a faluban, amit ne kapott volna meg, ha kéri. . Mennyivel egyszerűbb ez így, gondolta Tarzan, mint gyilkolva, rabolva megszerezni azt, amire az embernek szüksége van. Milyen közel
225

volt nemrégen még ahhoz, hogy megölje ezt az embert, akit sohasem látott azelőtt, s aki most minden rendelkezésre álló - bárha primitív - eszközzel igyekszik kinyilvánítani barátságát és ragaszkodását iránta, aki kis híján a gyilkosa lett. Tarzan, a dzsungel fia elszégyellte magát. Elhatározta: ezentúl mielőtt valakinek a megölésére gondolna, előbb meggyőződik róla, hogy az illető megérdemli-e.
Ez a gondolat Rokovot juttatta az eszébe. Bárcsak néhány percre a keze közé kaparinthatná a gazfickót a félhomályos dzsungelben. Ha valaki, hát ő igazán rászolgált arra, hogy megöljék. És ha abban a pillanatban láthatta volna Rokovot, amint odaadóan, minden lehetséges eszközt felhasználva igyekszik beférkőzni a szépséges Miss Strong kegyeibe, még jobban kívánta volna, mint bármikor, hogy a gazfickó elnyerje méltó büntetését.
Az első éjszakán, amelyet Tarzan a vademberekkel töltött, vendéglátói vad orgiát rendeztek a tiszteletére. Nagy lakomát csaptak, mert a vadászok antilopot és zebrát ejtettek Tarzan és barátja győzelmének örömére, és csak úgy folyt a bennszülöttek által készített gyenge sör. Ahogy a harcosok körbetáncolták a tüzet, Tarzan újra megcsodálta arányos termetüket és szabályos arcvonásaikat; egyáltalán nem hasonlítottak a nyugati partvidék lapos orrú és vastag ajkú vadembereire. A férfiak szelíd arcvonásai méltóságot sugároztak, és a nők között sok volt a kellemes, csinos külsejű.
226
A tánc közben vette észre Tarzan, hogy némelyik férfi és igen sok nő aranydíszeket visel - javarészt súlyos, és láthatóan tömör fémből kikalapált boka- és karpereceket. Amikor mutatta, hogy szeretné az egyiket közelebbről megvizsgálni, tulajdonosa levette, és kézzel-lábbal magyarázva jelezte, hogy neki akarja ajándékozni. Ahogy alaposan szemügyre vette az ékszert, Tarzan megállapította, hogy színtiszta aranyból van. Meglepődött, mert ez volt az első alkalom, hogy afrikai bennszülötteken aranydíszt látott, eltekintve azoktól a jelentéktelen értékű kis csecsebecséktől, amelyeket a tengerpart közelében lakók vásároltak vagy loptak az európaiaktól. Megpróbálta megkérdezni, honnan való a fém, de nem tudta megértetni magát.
A tánc befejeztével Tarzan jelezte, hogy távozni szándékozik, de szinte könyörögtek neki, hogy helyezze magát kényelembe az egyik nagy kunyhóban, amelyet a

törzsfőnök az ő számára üríttetett ki. Próbálta megmagyarázni, hogy másnap visszajön, de nem értették. Amikor végül elindult a falunak a kőkapuval ellentétes vége felé, szándéka még rejtélyesebbé vált a bennszülöttek számára, mint eddig.
Tarzan viszont tudta, hogy mit miért tesz. Bőséges tapasztalatokat szerzett korábban azokról az élősködőkről és rágcsálókról, amelyek minden bennszülött falut elárasztanak, és bár nem volt a kelleténél finnyásabb ilyen dolgokban, azért inkább aludt a szélben himbálózó
227

fák ágai között a szabadban, mint egy bűzös levegőjű kunyhóban.
A bennszülöttek követték a falu végéig, ahol egy nagy fa ágai hajoltak át a cölöpkerítésen, és amikor Tarzan egy alacsonyabb ágra felpattanva eltűnt odafent a lombok között, szakasztott úgy, mint Manu, a majom, hangosan felkiáltottak meglepetésükben és bámulatukban. Vagy egy fél óráig kiáltoztak utána, hogy jöjjön visz-sza, de mivel nem válaszolt, végül felhagytak a Mábavaló próbálkozással, visszatértek kunyhóikba, és kiterített gyékényszőnyegeiken álomra hajtották a fejüket.
Tarzan kis ideig az erdő belseje felé tartott, majd végre talált egy fát, amely megfelelt egyszerű igényeinek. Egy nagy ág rejtekén össze-gömbölyödött, és azonnal mély álomba merült.
Másnap reggel ugyanolyan váratlanul jelent meg a falu utcáján, mint ahogyan előző éjszaka eltűnt. A bennszülöttek egy pillanatig ijedten és megdöbbenéssel néztek rá, de amikor felismerték benne éjszakai vendégüket, hangos kiáltozással és nevetéssel üdvözölték. Aznap csatlakozott a harcosok egy kisebb csapatához, amely nagy vadászatra indult a közeli síkságra. Látván, hogy a fehér ember milyen ügyesen bánik az ő kezdetleges fegyvereikkel, bámulatuk és tiszteletük nőttön-nőtt. Tarzan heteken keresztül vadászgatott vadember barátaival bölényre, antilopra és zebrára a húsáért, és elefántra az agyaráért. Gyorsan megtanulta egyszerű nyelvüket, szokásaikat és
228
vad, primitív közösségi életük erkölcseit. Kiderült, hogy nem kannibálok, hogy utálattal és megvetéssel gondolnak az emberevőkre.
Buszuli, az a harcos, akinek a nyomát követve annak idején a faluba ért, sokat mesélt neki a törzs legendáiról: hogy sok-sok évvel ezelőtt miként vándorolt ide a népe hosszú menetelések után északról; hogy valamikor népes és nagy hatalmú törzs volt az övék; hogy a kegyetlen rabszolgavadászatok milyen rettenetes pusztítást vittek végbe közöttük öldöklő fegyvereikkel, aminek következtében létszámuk és hatalmuk a korábbihoz képest szinte semmivé lett.
- Úgy üldöztek minket, ahogyan az ember a vadállatokat üldözi - mondta Buszuli. - Nem ismertek könyörületet. Ha nem rabszolgát akartak szerezni, akkor elefántcsontot, de rendszerint mind a kettőt. A férfiainkat legyilkolták, az asszonyainkat pedig ..elhajtották, mint a birkákat. Sok éven át harcoltunk ellenük, de a mi nyilaink és lándzsáink gyengék voltak az ő botjaikkal szemben, amelyek tüzet, ólmot és halált okádtak ránk többször olyan messziről, mint amennyire a mi legerősebb harcosunk ki tudja lőni a nyilát. Végül, amikor az én apám még fiatal volt, újra jöttek az arabok, de a harcosaink már messziről észrevették őket, és Kovambi, aki akkor a törzsfőnök volt, azt mondta a népének, hogy szedjék össze mindenüket, és jöjjenek vele, elvezeti őket messze délre,

míg nem találnak egy olyan helyet, ahová az arab rablók nem jönnek utánuk.
229

És ők úgy cselekedtek, ahogyan mondta. Hozták magukkal mindenüket, sok-sok elefántagyart is. Hónapokig vándoroltak, rengeteg viszontagságban és nélkülözésben volt részük, mert útjuk legnagyobb részt sűrű dzsungeleken és hatalmas hegyeken vezetett keresztül, de végül elérkeztek erre a helyre, és bár kisebb csapatokat küldtek ki minden irányba, hátha alkalmasabb területre bukkannak, jobbat egyikük sem talált.
- És a rablók nem találtak meg itt titeket?- kérdezte Tarzan.
- Körülbelül egy évvel ezelőtt egy kisebb arab és manyuema csapat véletlenül ránk talált, de mi elűztük őket, sokukat megöltük. Napokig a nyomukban voltunk, úgy vadásztunk rájuk - érdemük szerint - mint a vadállatokra, egyikkel a másik után végeztünk, míg csak egy ma-roknyian maradtak, de azok kicsúsztak a kezünkből.
Beszéd közben Buszuli egy nehéz aranykarikával játszadozott, amely bal karját díszítette. Tarzan az ékszeren nyugtatta a szemét, de gen-dolatai másfelé kalandoztak. Most újra eszébe jutott, amit egyszer már meg akart kérdezni, amikor először került a törzs tagjai közé, s amit akkor hiába kérdezett, nem értették. Hetekig nem jutott az eszébe olyan közönséges dolog, mint az arany, hisz ez alatt az idő alatt valódi vademberként élt, és csak a ma gondja érdekelte. De az arany láttára most hirtelen feltámadt benne a civilizált ember gazdagság utáni yágya. Ezt a leckét Tarzan jól megtanulta az
230
emberek társadalmában eltöltött rövid idő alatt.' Tudta, hogy az arány hatalmat és gondtalan életet jelent. Rámutatott az ékszerre.
- Hol található a sárga fém, Buszuli? -? kérdezte.
A fekete délkelet felé mutatott.
- Egy hónapi járóföldre innen - talán messzebbre is - felelte.
- Voltál már ott? - kérdezte Tarzan.
- Nem, de néhányan a népünkből jártak ott évekkel ezelőtt, amikor az apám még fiatalember volt. Az egyik kiküldött csapatunk, amelyik a törzs számára keresett jobb helyet, amikor itt letelepedtünk, egy furcsa népre bukkant. Ök viseltek sok ilyen, sárga fémből való ékszert. A lándzsáik hegye is ebből volt, a nyílvesszőik hegye is, és az edények, amelyekben főztek, azok is ilyen fémből készültek, mint a karkötőm.
Egy nagy faluban laktak, kőből épített kunyhókban, és az egészet nagy fallal vették körül: Nagyon ádáz és kegyetlen emberek voltak, kirohantak a harcosaink elé, és rájuk támadtak, még mielőtt megtudták volna, hogy mi járatban vannak. A mieink kevesen voltak, de védték egymást egy kis sziklás domb tetején, míg végre a gonosz emberek napnyugtakor visszavonulták szörnyűséges városukba. Akkor a harcosaink lejöttek a dombról, és sok ilyen sárga fémből váló díszt szedtek le az elesettek holttestéről, aztán eljöttek abból a völgyből, és közülünk nem is tért vissza oda többé senki.
Gonosz emberek azok, sé nem fehérek, mint
231

te, se nem feketék, mint én, hanem szőrös a testük, mint Bolganié, a gorilláé. Nagyon rossz emberek, nagyon, és Kovambi boldog volt, mikor végre kijutott az országukból.

- Senki nem él már azok közül az emberek közül, akik ott jártak Kovambival, és látták azt a furcsa népet és különös városát? - kérdezte Tarzan^
- Vaziri, a törzsfőnökünk ott volt - válaszolta Buszuli. - Nagyon fiatal volt még, de elment Kovambival, aki az apja volt.
Így aztán aznap este Tarzan Vazirinál érdeklődött a dologról, és Vaziri, aki öreg ember lett már időközben, azt mondta, hogy nagyon mesz-sze van a város, de az oda vezető utat nem nehéz megjegyezni. Ö még nagyon jól emlékezett rá.
- Tíz napon keresztül, a falunk közelében levő folyó partján mentünk. Felfelé haladtunk,
Ó a víz folyásával szemben, és a tizedik napon magasan fenn, egy hatalmas hegység oldalában kis forrásra találtunk. Ebben a kis forrásban születik a mi folyónk. A következő napon átkeltünk á hegy csúcsán, és a másik oldalon egy kis pata-kocskához érkeztünk, amely hatalmas erdőségbe vezetett. Sok napon át követtük a kanyargó patakot, amely most már folyóvá szélesedett, míg végre beletorkollt egy nagyobb folyamba, amely széles völgy alján hömpölygött.
Aztán ezt a szélesebb folyamot követtük a forrás felé, azt remélve, hogy valami tágasabb térséget találunk. Húsz napig gyalogoltunk attól számítva, hogy átkeltünk a hegyeken, és el-
232
hagytuk a magunk országát, amikor egy másik hegységhez érkeztünk. Annak oldalában követtük a nagy folyamot, amely most már apró pa-takocskává szűkült, és végül, nem messze a hegy csúcsától egy kis barlangra leltünk. Az a barlang a folyam anyja.
Emlékszem, hogy ott táboroztunk aznap éjjel, és hogy nagyon hideg volt, mert a hegyek magasak. Másnap úgy határoztunk, hogy megmász-szuk a hegy csúcsát, és megnézzük, miféle táj terül el a túlsó oldalán, és ha nem ígérkezik gazdagabbnak, mint amelyeken eddig keresztülvonultunk, akkor visszatérünk a falunkba, és megmondjuk a népünknek, hogy ez a hely a legalkalmasabb a világon a letelepedésre.
így aztán elindultunk a meredek sziklafal ol-i dalában, és felmásztunk a legmagasabb pontra, és onnan, a lapos hegytetőről nem messze alattunk egy nem túl mély, de nagyon szűk völgyet láttunk; és a völgy túlsó oldalán ott állt a kőből épült falu, nagyrészt romba dőlve.
Amit Vaziri még elmondott, az nagyjából ugyanaz volt, mint amiről Buszuli mesélt.
- Szeretnék odamenni - mondta Tarzan. -'? Megnézném azt a különös várost, és szereznék gonosz lakóitól ilyen sárga fémet.
- Az hosszú út - felelte Vaziri -, és én öreg ember vagyok, de ha megvárod, míg vége lesz az esős évszaknak, és a folyókon levonul az ár, ösz-szeszedem néhány harcosomat, és veled megyek.'
És Tarzannak be kellett érnie ennyivel, bár legszívesebben már másnap reggel útnak indult
233

volna. Olyan türelmetlen volt, mint egy gyerek; valójában Tarzan, a dzsungel fia szinte gyerek volt, vagyis vadember. És a kettő bizonyos szempontból ugyanaz.
Két nappal ezután néhány vadász tért vissza a faluba délről, és elmondták, hogy nagy elefántcsordát láttak pár mérföldnyire. A fák ágairól elég jól megfigyelték az állatokat, és látták, hogy számos nagy agyarú található közöttük. A csordában igen sok nőstény látható az elefántbébijével együtt és több teljesen kifejlett hím:

az agyarukat érdemes volna megszerezni. A nap hátralevő részét és az estét a nagy vadászatra való előkészületek töltötték ki - megvizsgálták a lándzsákat, teletették a tegezeket nyílvesszővel, új ideget tettek az íjakra; a falu varázslója egész idő alatt ott járkált a sürgő-forgó tömegben és varázstárgyakat, amulette-ket osztogatott, amelyeknek az volt a rendeltetésük, hogy megvédjék tulajdonosukat a bajtól vagy szerencsét hozzanak számára a másnapi vadászaton.
Hajnalban a vadászok útra keltek. Ötven csillogó bőrű fekete harcos gyűlt össze, és köztük karcsún és hajlékonyán, mint egy erdei isten ott lépdelt Tarzan, a dzsungel fia, akinek barnára sült bőre furcsán ütött el társainak ébenfekete-Bégétől. Díszei és fegyverei ugyanolyanok voltak, mint a többieké, az ő nyelvüket beszélte, együtt nevetett és tréfálkozott velük, ugyanúgy ugrándozott és kiabált az elindulás előtti rövid, vad tánc során, mint társai - minden tekintet-
234
ben igazi vadember volt az őserdőben. Az sem kétséges, hogy ha megkérdezik, készséggel elismerte volna: sokkal közelebb érzi magát ezekhez az emberekhez és ehhez az élethez, mint párizsi barátaihoz, akiknek életmódját majom-; módra sikeresen utánozta rövidke néhány hóna-
De aztán D'Arnot-ra gondolt, és jókedvűen el-vigyorodott, kivillantva egy pillanatra erős, fehér fogait, amint elképzelte, milyen képet vágna a választékos francia úriember, ha valamilyen módon megpillanthatná őt ebben a percben. Szegény Paul, milyen büszke volt magára, hogy végérvényesen sikerült kiirtania barátjából az egykori vadembert. Milyen gyorsan visszasüly-lyedtem - gondolta Tarzan, bár a szíve mélyén nem érezte ezt süllyedésnek; sőt, sajnálta azo-j kat a szerencsétlen figurákat ott Párizsban, akik bezárva élnek, mint a rabok, lehetetlen ruhákkal kínozzák magukat, és rendőrök vigyázzák nyomorult életüket, nehogy bármit is csinálja-; nak, ami nem teljesen mesterkélt vagy unalmas.'
Kétórás gyaloglással elértek annak a helynek a környékére, ahol a vadászok előző nap az elefántokat látták. Ezután már nagyon csendesen lépkedtek, állandóan figyelve, hol bukkannak a hatalmas állatok nyomára. Végül rátaláltak a könnyen felismerhető csapásra, amelyen a csór-; da nem sokkal korábban haladt végig. Libasor-; ban követték a nyomokat körülbelül fél órán át.' Tarzan volt az, aki elsőként emelte fel a kezétj? jelezvén, hogy a zsákmány a közelben van ^3
235

érzékeny orra mindenki másnál előbb figyelmeztette, hogy az elefántok nem sokkal járnak előttük.
A feketék nemigen akartak hinni neki.
- Gyertek velem - mondta Tarzan -, majd meglátjátok.
Egy mókus ügyességével ugrott fel az egyik fára, és villámgyorsan felmászott a tetejére. Az egyik fekete jóval lassabban és óvatosabban követte. Amikor felért a magas ágra a majomember mellé, az dél felé mutatott, és valóban, alig pár száz yardnyira előttük jó néhány hatalmas állat sötét hátát pillantották meg, amint ide-oda imbolyognak a dzsungel magas füvében. A lent várakozóknak jelezte az irányt, és ujjain azt is jelezte, hány állatot számolt meg.
A vadászok azonnal elindultak az elefántok felé. A fekete gyorsan lemászott a fáról, de Tarzan a maga módján, a közepes magasságú ágak lombos ösvényén lopakodott előre. Nem éppen gyerekjáték vad elefántokra vadászni a vademberek kezdetleges fegyvereivel. Tarzan tudta, hogy

csak néhány bennszülött törzs vállalkozik ilyesmire, és az, hogy az ő törzse ezek közé tartozott, nem kis büszkeséggel töltötte el - már-már a kis közösség tagjának kezdte érezni magát.
Tarzan, miközben csöndben haladt fáról fára, látta, hogy odalenn a harcosok félkört formálva kúsznak a még mindig gyanútlan elefántok felé. Végre egészen a hatalmas állatok közelébe férkőztek. Aztán kiválasztottak két nagy agyarű
236
példányt, majd adott jelre felugráltak rejtekhelyükről, és nehéz lándzsáikat a két kiszemelt állat felé hajították. Egyetlen dobás sem tévesztett célt; huszonöt lándzsa fúródott mindegyik hatalmas elefánt testébe. Az egyik nem mozdult többé arról a helyről, ahol a lándzsák özöne érte, mert két tökéletesen irányított fegyver a szívébe talált; hirtelen térdre rogyott, majd a földre hengeredett, és nem mozdult többé.
A másik, minthogy csaknem a vadászokkal szembefordulva érte a támadás, nem nyújtott olyan jó célpontot, és bár mindegyik lándzsa eltalálta, egyik sem érte a szívét. Az óriási elefántbika dühében és fájdalmában vésztjósló hangon trombitáit egyet, és apró szemével kínjainak okozóit kereste. A feketék eltűntek a dzsungelben, mielőtt a szörnyű monstrum felfedezhette volna őket vaksi szemével, de az állat meghallotta menekülő lépteik neszét, és most ágakat és bokrokat tördelve kezdett csörtetni a zaj irányába.
A véletlen úgy hozta, hogy éppen Buszuli felé tartott, és a kettejük közötti távolság olyan rohamosan fogyott, mintha a fekete harcos egyhelyben állt, és nem teljes erejéből rohant volna, hogy elkerülje a fenyegető biztos halált. Tarzan egy közeli fáról szemlélte, hogy mi történik odalenn, és amikor látta, milyen veszedelemben van barátja, a fák ágain a feldühödött vadállat felé rohant hangosan kiáltozva, hátha magára terelheti a figyelmét.
Az igyekezete teljesen hiábavaló volt, mert az
237

állat nem látott és nem hallott semmi mást, csak gyűlöletének tárgyát, aki hasztalan próbált menekülni előle. Tarzan már látta, hogy csak a csoda mentheti meg Buszulit, és akkor ugyanúgy nem törődve tettének következményeivel, mint amikor ugyanezt az embert készült megölni, odavetette magát az elefánt útjába, hogy megmentse a fekete harcos életét.
Tantor már csak vagy hat-nyolc lépésnyire volt áldozatától, amikor mintha csak az égből pottyant volna alá, kissé oldalt egy izmos fehér harcos tűnt fel előtte, lándzsáját kezében szorongatva. Az elefánt hirtelen jobbra fordulva dühödten előreugrott, hogy végezzen vakmerő ellenfelével, aki közé és áldozata közé merészelt állni, de nem számított arra, hogy acélos izmaival Tarzan olyan villámsebesen képes cselekedni, hogy még a Tantornál sokkal jobb szemű ellenséget is meglepheti.
így aztán, mire az elefánt észrevehette volna, hogy új ellenfele félreugrott előle, Tarzan az állat hatalmas lapockája mögül már a szivébe is vágta vashegyű dárdáját, és a vastag bőrű kolosszus holtan rogyott a majomember lábához.
Buszuli nem vette észre, miképpen menekült meg, de látta Vaziri, az öreg törzsfőnök, és sok más harcos is, akik most hangos üdvrivalgással gyűltek Tarzan és hatalmas zsákmánya köré; Amikor viszont felugrott a hatalmas állat tetemére, és torkából előtört a hátborzongató harci kiáltás, amellyel fényes diadalát adta tudtára a

világnak, a feketék rémülten hőköltek hátra,'
238
mert számukra ez az ordítás a kegyetlen Bolga-nit jelentette, akitől ugyanúgy féltek, mint Nu-xnától, az oroszlántól. De rémületük félelemmel vegyes bámulat is volt ez iránt az emberhez hasonlító lény iránt, akinek természetfeletti hatal-. mat tulajdonítottak.
Ám, mihelyt Tarzan újra feléjük fordította a fejét és elmosolyodott, újra megnyugodtak, bár nem értették a dolgot. Sohasem értették meg igazán, ki ez a különös lény, aki ugyanolyan fürgén mászik a fán, mint Manu, és mégis otthonosan mozog a földön, mint ők maguk, aki a bőre színétől eltekintve mindenben hasonlított rájuk, mégis olyan erős, mint ők tízen együtt, és egymagában méltó ellenfele a kegyetlen dzsungel legádázabb lakójának is.
Amikor a többi harcos is odagyűlt, folytatódott a vadászat, újra megkezdődött a távolodó csorda üldözése; de talán ha száz yardnyit haladhattak előre, amikor igen messziről, a hátuk mögül hirtelen furcsa, durrogó hang foszlányai ütötték meg a fülüket.
Egy pillanatra mindenki megállt, mint megannyi kővé dermedt szobor, és a hangok irányába fülelt. Aztán Tarzan szólalt meg.
s- Puskák - mondta. - Megtámadták a falut.
- Gyerünk! - kiáltotta Vaziri. - Megint ránk találtak az arab rablók és emberevő rabszolgáik, hogy elragadják elefántcsontunkat és asszonyainkat.
239

16

Az elefántcsontrablók

Vaziri harcosai futva vágtak neki a dzsungel-nek falujuk irányában. Az éles puskaropogás néhány percig egyre gyorsabb tempóra ösztökélte őket, de aztán már csak szórványosan hallatszott egy-egy lövés, és kisvártatva végleg csönd lett. Ez azonban semmivel sem volt megnyugtatóbb a maroknyi felmentő sereg számára, mint a heves lövöldözés, mert egyetlen lehetséges okként csak arra gondolhattak, hogy az őrizetlenül maradt falu a túlerőben levő támadók áldozatául esett.
A vadászok mintegy öt mérföldnyire voltak falujuktól, és ebből több mint hármat megtettek már, amikor az első szökevényekkel találkoztak, akiknek sikerült megmenekülniük az ellenség markából és gyilkos golyói elől. Talán egy tucatnyi asszony, fiatal fiú és lány jött a kis csapatban, és olyan izgatott volt mindegyikük, hogy alig lehetett érteni a szavukat, amikor megpróbáltak beszámolni Vazirinak, milyen csapás érte
népét.
- Annyian vannak, mint a levél a fán - kiáltotta az egyik asszony, hogy valahogyan érzékeltesse az ellenség erejét.
- Sok arab és megszámlálhatatlan manyuema, és mindegyiknek puskája van. Egészen közel lopakodtak a faluhoz, észre sem vettük őket, és aztán hangosan
240
kiáltozva ránk törtek, lelőtték a férfiakat, asz-szonyokat és gyerekeket. Menekült, aki csak tudott, szerteszét a dzsungelbe, de a legtöbbjét le-öldösték. Nem tudom, ejtettek-e foglyot vagy sem - de inkább úgy látszott, hogy mindenkit meg akarnak ölni. A manyuemák mindenfélének elmondtak minket, azt mondták, hogy addig nem mennek el az országunkból, míg mindany-nyiunkat meg nem esznek - ez lesz a büntetés azért, mert tavaly olyan

sok társukat megöltük. Nem sokat hallottam belőle, mert rohantam, ahogy csak tudtam.
Most már lassabban és óvatosabban folytatták útjukat a falu felé, mert Vaziri tudta, hogy késő a többiek segítségére sietni, céljuk legfeljebb a bosszú lehet. A következő mérföldön újabb mintegy száz menekülttel találkoztak. Sok férfi volt közöttük, így a csapat harci ereje nőtt.
Egy tucatnyi harcost előreküldtek, hogy kúszva derítsék fel az ellenséget. Vaziri a főcsapattal maradt, amely ritka láncot alkotva, félkör alakban nyomult előre az őserdőben. Tarzan a törzsfőnök oldalán lépkedett.
Az egyik felderítő kisvártatva visszatért. S: került szemügyre vennie a falut.
- Mindannyian a cölöpkerítésen belül vannak - suttogta.
- Jól van! - mondta Vaziri. - Rájuk rohanunk, és valamennyit leöldössük - és már készült is, hogy körbeadja parancsát a csatárláncon, miszerint mindannyian álljanak készenlét-
241

ben a tisztás szélén, és amikor meglátják, hogy ő, Vaziri a falu felé rohan, mindenki kövesse.
- Várjatok! - szólt Tarzan. - Ha csak ötven puskás van Ls a cölöpkerítésen belül, visz-szavernek és lemészárolnak bennünket. Hadd menjek én oda egyedül a fák ágain, hogy felülről megnézhessem, hányan vannak, és milyen esélyeink vannak, ha rájuk támadunk. Ostobaság volna egyetlen emberünket is fölöslegesen elveszíteni, ha nem remélhetünk sikert. Van egy ötletem, hogyan mehetünk többre ravaszsággal, mint erővel. Megvársz, Vaziri?
- Igen - mondta az öreg törzsfőnök. -
Menj!
így hát Tarzan felugrott az egyik fára, és eltűnt a falu irányában. Óvatosabban mozgott, mint szokott, mert tudta, hogy a puskagolyó ugyanolyan könnyen eléri a fák tetején, mint a földön. Márpedig, ha egyszer Tarzan, a dzsungel fia, lopva akart elérni valahová, akkor nem volt az egész dzsungelben még egy élőlény, amelyik nesztelenebbül lett volna képes mozogni, vagy annyira tökéletesen láthatatlanná tudott volna válni az ellenség számára, mint ő.
öt percbe se telt, és észrevehetetlen árnyként máris ott volt azon a nagy fán, amelynek ágai a falu túlsó végén belógtak a cölöpkerítésen túlra, majd egy kedvező helyet keresve lenézett a vad hordára, ötven arabot számlált meg, és a ma-nyuemák számát ennek ötszörösére becsülte. Utóbbiak éppen a hasukat tömték uraik orra előtt, készültek a győzelmet követő borzalmas
242
lakomára, amelynek során leöldösött ellenségeik kerültek rettenetes kezeik közé,
A majomember látta, hogy ezt a puskákkal felfegyverzett, és a falu bezárt kapui mögött el-barikádozott vad hordát megtámadni hiábavaló vállalkozás volna, ezért visszatért Vazirihoz, és azt tanácsolta neki, hogy várjanak; neki, Tar-zannak jobb terve van.
Igen ám, csakhogy éppen egy perccel korábban mesélte el Vazirinak az egyik menekült, milyen borzalmas kegyetlenséggel gyilkolták meg a támadók a törzsfőnök feleségét, és az öregember annyira magán kívül volt dühében, hogy sutba dobott mindenféle óvatosságot. Maga köré gyűjtötte harcosait, és támadást vezényelt.' A kis, talán ha száz fős csapat lándzsáit rázva, vad üvöltözéssel rohant a falu kapuja felé. A tisztás feléig sem értek, amikor az arabok a cölöpkerítés mögül gyilkos tüzet zúdítottak rájuk.

Vazirit már az első sortűz leterítette. A támadók lendülete megtört. A következő sortűztől újabb féltucat harcos bukott fel. Néhányan eljutottak a bezárt kapuig, de ott halomra lőtték őket anélkül, hogy akár csak a legkisebb esélyük is lett volna a kerítésen belülre kerülni. Az egész támadás összeomlott, az életben maradt harcosok szétfutottak az erdőbe.
Ahogy a támadók menekülni kezdtek, a rablók kinyitották a kaput, és a feketék után vetették magukat, hogy a törzs teljes kiirtásával tetőzzék be művüket. Tarzan az utolsók kö-
243

zött vonult vissza az erdő felé, s ahogy lassan menekült, időről időre megfordult, hogy egy-egy jól irányzott nyílvesszőt küldjön üldözőik felé.
A dzsungelbe érve egy kisebb csapat elszánt harcosba botlott, akik arra vártak, hogy felvehessék a harcot a közeledő hordával, de Tarzan rájuk kiáltott, hogy szóródjanak szét, kerüljék a veszélyt, míg majd sötétedés után valameny-nyien össze nem gyűlhetnek.
- Tegyétek, amit mondok - sürgette őket -," és én győzelemre vezetlek benneteket ellenségeitekkel szemben. Szóródjatok szét az erdőben, gyűjtsetek magatok köré minden szétfutott menekülőt, akit csak elértek, és éjszaka, ha netán követnének, hát kerülő utakon, gyertek oda, ahol ma megöltük az elefántokat. Ott majd elmagyarázom, mi a tervem, és látni fogjátok, hogy jó terv. Nincs semmi értelme összemérni csekélyke erőtöket és gyenge fegyvereiteket az arabok és a manyuemák óriási tömegével és puskáival.
A harcosok végre hajlottak a szavára. - Ha szétszóródtok - mondta befejezésül Tarzan -, ellenségeiteknek is szét kell szóródniuk, miközben követnek benneteket. így aztán, ha szemfülesek vagytok, sok-sok manyuemát leteríthettek nyilaitokkal egy-egy vastag fa mögé rejtőzve.
Alig maradt idejük, hogy továbbsiessenek az erdő belseje felé, az első rablók, a tisztáson át-
244
vágva máris ott voltak a dzsungel szélén a nyomukban. Tarzan kis ideig a földön rohant előre, mielőtt felmászott volna a fákra. Aztán gyorsan a legfelső ágakig kúszott fel, majd megfordult, és szélsebesen visszaindult a falu felé. Odaérve azt látta, hogy minden arab és manyuema a feketék üldözésére indult, és a faluban csak a megláncolt rabok maradtak, egyetlen őr felügyelete mellett.
Az őrszem a nyitott kapuban állt, és az erdő felé figyelt, így aztán nem láthatta, hogy a falu utcájának túlsó végén egy hajlékony testű óriás ereszkedik le a földre. A majomember felajzott íjjal, lassan lopakodott mit sem sejtő áldozata felé. A foglyok már észrevették, hogy közeledik, és a bámulattól meg 'az izgalomtól elkerekült szemmel figyelték reménybeli megmentőjüket. Tarzan tíz lépésre sem volt már a gyanútlan ma-nyuemától, amikor hirtelen megállt. Szürke szemével egy magasságba emelve, teljes hosszában hátrahúzta a nyílvesszőt, éles tekintetét végigfuttatva a fegyver fényes felületén. Ahogy barna ujjai hirtelen szétpattantak, pengő hang hallatszott, és a rabló egyetlen szó nélkül arccal a földre esett. A nyílvessző úgy ütötte át a szívét, hogy elöl egy arasznyira állt ki melléből.

Tarzan figyelme ezután a nyakánál fogva rabláncra vert mintegy ötven nő és fiatal felé fordult. Nem volt ideje kinyitogatni az öreg lakatokat, ezért a majomember szólt nekik, hogy kövessék úgy, ahogy vannak, és gyorsan felkapva
245

a halott őr puskáját és töltényhevederét, a most már boldog csapatot végigvezette a falu utcáján, és a tisztás túlsó végén eltűnt velük az erdőben.
Lassan és nehézkesen haladtak előre, mert a szokatlan rablánc akadályozta a szerencsétleneket, ha egyikük megbotlott és elesett, a többieket is magával rántotta. Aztán meg Tarzan kénytelen volt nagy kerülőt is tenni, nehogy véletlenül összetalálkozzanak a faluba visszatérő rablókkal. Részben az itt-ott felhallatszó lövések szerint tájékozódott, amelyek azt jelezték, hogy az arab horda még mindig a falubeliek nyomában van; de tudta, hogy ha a feketék megfogadják a tanácsát, nemigen lehet szó komoly veszteségekről, hacsak nem a martalócok oldalán.
Alkonyattájt a lövöldözés teljesen abbamaradt, és Tarzan tudta, hogy az arabok mind visz-szatértek a faluba. Alig tudta megállni, hogy diadalmasan el ne mosolyodjék, amint arra gondolt, milyen dühösek lesznek, amikor felfedezik, hogy az őrt valaki megölte, és magával vitte a foglyaikat. Az jutott az eszébe, hogy a faluban levő sok-sok elefántcsontból is el kellett volna hozniuk minél többet, hadd dühöngjön az ellenség még jobban; de tudta azt is, hogy a kincs megmentéséhez erre nem lett volna szükség, mert már ki is dolgozott egy tervet, hogyan akadályozzák meg, hogy az arabok akár csak egyetr len elefántagyarat is elvigyenek az országból.1 Es kegyetlenség is, lett volna fölöslegesen cipel-
246
tetni a nehéz elefántcsontot ezekkel a szegény, elcsigázott asszonyokkal.
Éjfél elmúlt már, mire lassan haladó karaván jával Tarzan arra a helyre ért, ahol az elefántokat elejtették. Már messziről útbaigazította őket a hatalmas tábortűz, amelyet a bennszülöttek raktak egy sebtében felépített boma középén, részben a meleg miatt, részben az esetleg arra kószáló oroszlánok elriasztására.
A táborhelyhez közeledve Tarzan hangos kiáltásai tudatta, hogy jó barát érkezik. A fogadtatásra igazáa nem lehetett panaszuk: a bo-mában összegyűltek örömujjongásban törtek ki, amikor a tűz fényénél egymás után pillantották meg láncra vert ismerőseiket, rokonaikat. Lemondtak már róluk mindörökre, miként Tarzan-ról is, ezért aztán a boldog feketék egész éjjel fenn maradtak volna, hogy nagy lakomát csapjanak az elefántok húsából, és megünnepeljék társaik megérkezését, ha Tarzan nem bizonygatja olyan kitartóan, hogy a rájuk váró nehéz nap előtt, amennyire csak lehet, ki kell pihenniük magukat.
Még így sem aludtak el egykönnyen, mert most meg az asszonyok jajveszékelése és fájdalmas zokogása verte fel az éjszakát. Szerencsétlenek az előző napi mészárlás, majd harc során [odaveszett férjeiket vagy gyerekeiket siratták. Végül aztán Tarzannak sikerült lecsendesítenie Őket azzal, hogy elmagyarázta, a hangos sírás-rívással elárulják az araboknak rejtekhelyüket, és akkor aztán mindnyájuknak vége.
247

Hajnalban Tarzan elmagyarázta haditervét a harcosoknak, és ők ellenvetés nélkül valameny-nyien elismerték, hogy

valóban ez a legbiztosabb és legbiztonságosabb módja annak, hogy megszabaduljanak hivatlan látogatóiktól, és bosszút álljanak társaik meggyilkolásáért.
Mindenekelőtt az asszonyokat és a gyerekeket vagy húsz öreg és egészen fiatal harcos védelme alatt útnak indították dél felé, hogy végképp kívül kerüljenek a veszélyes övezetből. Megmondták nekik, hogy készítsenek ideiglenes lakóhelyet és tüskés bokrokból biztonságos bomát; mert Tarzan olyan harcmodort gondolt ki, amely szerint a küzdelem napokig vagy akár hetekig eltarthat, és ezalatt a harcosok nem térnek meg az új táborhelyre.
Két órával napkelte után a fekete harcosok laza láncot vontak a falu köré. Hol egyikük, hol másikuk kapaszkodott fel valamelyik fa magas ágaira, ahonnan elláthatott a cölöpkerítésen túlra. Majd kisvártatva nyílvesszővel a hátában holtan esett össze a faluban egy-egy manyuema:
? Semmiféle harci zaj nem előzte meg az akciót -? a vészt jósló csatakiáltásoknak, az ellenséget ijesztgető önhitt lándzsarázogatásnak - amiről különben oly könnyű felismerni a vademberek támadó szándékát -, ezúttal nyoma sem volt. A halál hírnöke csendesen érkezett a sejtelmes
őserdőből.
Az arabok és szolgáik éktelen haragra gerjedtek a megfoghatatlan események láttán. A kapuhoz rohantak, hogy iszonyatos bosszút állja-
248
nak a vakmerő merényletek elkövetőin; de hirtelen ráébredtek, hogy azt sem tudják, hol keressék az ellenséget. Ahogy ott álldogáltak és hangosan kiáltozva, heves kézmozdulatokkal vitatkoztak egymással, egyszercsak a csoport kellős közepén - karcsú nyílvesszővel a szívében - hangtalanul a földre roskadt az egyik arab.
Tarzan a törzs legjobb céllövőit helyezte el a környező fákon, és meghagyta nekik, vigyázzanak, el ne árulják hollétüket, amíg az ellenség arrafelé figyel. Mihelyt valamelyik fekete kilőtte halált osztogató nyilát, azonnal behúzódott az előre kinézett fa törzse mögé, és nem is nézett újabb célpont után addig, míg lesben álló társa szeme villanásával nem jelezte, hogy senki nem néz arrafelé.
Három alkalommal indultak neki a tisztásnak az arabok abban az irányban, ahonnan szerintük a nyílvesszők érkeztek, de mindhárom-szor hátukba kapott nyilak szedtek újabb áldozatot soraikból. S ilyenkor hiába fordultak meg, s rohantak ellenkező irányban, az eredmény ugyanaz volt. Végül elhatározták, hogy lépésről lépésre átkutatják az erdőt, de hiába: a feketéket mintha a föld nyelte volna el, ellenségnek nyoma sem látszott.
Rájuk viszont a hatalmas fák tetejéről, a sűrű lombok közül a halál leselkedett - Tarzan, a dzsungel fia rémisztő árnyként hol itt, hol ott tűnt fel a fejük fölött.
Lám, most is: az egyik manyuema társait meg-
249

előzve tör előre a sűrűben - senki sem láthatja, merről éri utol a gyors és biztos halál. A mögötte haladók egy perc múlva már csak a holttestére bukkannak rá, mozdulatlan szívébe - már előre tudják - nyílvessző fúródott.
Az ilyen fajta harcmodor rövid idő alatt kikezdené még a fehér ember idegeit is, nem csoda hát, ha a manyuemák perceken belül pánikba estek. Egyikük előreszaladt - nyíl fúródott a szívébe; a másik kissé lemaradt a többiektől - nem látták többé élve azt sem; a harmadik csak egyetlen pillanatra tűnt er a csapat szélén a többiek szeme elől -

s többé vissza sem tért. S ahányszor csak rátaláltak egy-
egy ihalottra, mindig azt látták, hogy a hajszálpontosan
célzott és emberfeletti erővel kilőtt nyílvessző
egyenesen az áldozat szívét találta el. De az egészben a
leghátborzongatóbb mégis az volt, hogy az egész délelőtt
folyamán a legcsekélyebb nyomát sem látták vagy hallották
az ellenségnek a könyörtelenül célba találó nyílvesszőkön
kívül.
Hiába tértek végül vissza a faluba, az sem segített
rajtuk. Hol itt, hol ott bukott arccal a földre valaki a
legkiszámíthatatlanabb pillanatokban, amitől a rettenetes
bizonytalanság egye-"hesen őrjítővé vált. A feketék
könyörögtek uraiknak, hogy menjenek el erről a borzalmas
helyről, de az arabok féltek a faluban talált rengeteg
elefántcsonttal megpakolva útnak indítani a karaván a
félelmetes és ezer veszéllyel fenyegető őserdőn
keresztül, amelyben ez az új és
250

rettenetes ellenség les rájuk. Arról pedig, hogy
otthagyják az elefántcsontot, hallani sem akartak.
Végül az egész rablóbanda a zsúpfedeles
kunyhókban keresett menedéket - ott legalább a nyilak
elől védve voltak. A falu fölé magasodó fa tetejéről
Tarzan megfigyelte, hogy az arabok vezetői melyik
kunyhóba vonulta el, és egy benyúló ágon egyensúlyozva
egészen közel ment hozzá. Aztán felemelte nehéz
lándzsáját, és hatalmas izmainak minden erejét beleadva a
dobásba, belevágta a zsúptetőn keresztül a kunyhóba.
Fájdalmas ordítás jelezte a következő -
pillanatban, hogy a fegyver célba talált. Miután
búcsúzóul így ellenségei tudtára adta, hogy sehol
sincsenek biztonságban, míg el nem hagyják az országot,
Tarzan visszament az erdőbe, összegyűjtötte harcosait.
Egy jó mérföldnyit vonultak vissza délre, hogy
megpihenjenek és egyenek valamit. Őrszemeket küldött fel
a fákra, ahonnan jól be lehetett látni a falu felé vezető
utat, de üldözők nem mutatkoztak.
Számba vette embereit, és kiderült, hogy semmiféle
veszteségük nincs, még csak kisebb sebesülést sem
szenvedett senki; ellenségeik közül viszont, ahogy
nagyjából összeszámolták, legalább húszat terítettek le
nyilaikkal. A feketék vad örömujjongásban törtek ki, és
már-már indultak volna, hogy a sikeres napot a falu
elleni diadalmas rohammal fejezzék be, és az utolsó
szálig leöldössék ellenségeiket. Már azt is elképzelték,
milyen válogatott kínzásokat al-
252
kalmaznak majd, és előre gyönyörködtek a manyuemák
kínjaiban, akiket különösen gyűlöltek, de Tarzan még
csírájában elfojtotta a tervezget és t.
P - Meg vagytok őrülve! - kiáltott rájuk. - Megmutattam
nektek, mi az egyetlen lehetséges módja annak, hogy
felvegyük a harcot ellenségeinkkel. Már eddig is
megöltetek húszat közülük anélkül, hogy egyetlen harcost
veszítettünk volna. Tegnap viszont azzal a taktikával,
amelyet most újra alkalmazni akartok, legalább tucatnyian
estek el közületek úgy, hogy egyetlen arabot vagy
manyuemát sem öltetek meg. Vagy úgy harcoltok, ahogyan
mondom nektek, vagy itthagylak benneteket, és
visszamegyek a saját országomba.
A fenyegetőzéstől a feketék megijedtek, és megígérték
Tarzannak, hogy mindenben pontosan engedelmeskednek neki,
csak ne hagyja el őket.
- Jól van - mondta. - Akkor éjszakára visszamegyünk az
elefánt melletti bomába. Az a tervem, hogy egy kis
ízelítőt adok az araboknak abból, mi vár rájuk, ha

továbbra is itt maradnak az országunkban, de ehhez nincs szükségem segítségre. Gyerünk! Ha a nap hátralevő részében nem esik már bántódásuk, lassanként biztonságban fogják magukat érezni, és ha aztán megint sikerül megrémíszteni őket, az jobban felőrli az idegeiket, mintha egész délután zaklatnánk őket.
Visszatértek hát előző éjszakai táborhelyükre.
. 253

Nagy tüzeket gyújtottak, ettek-ittak, és késő éjszakáig meséigették egymásnak aznapi kalandjaikat. Tarzan éjfélig aludt, aztán felkelt, és eltűnt a vaksötét éjszakában. Egy óra múlva már a falut övező tisztás szélén tűnt fel. Tábortűz égett a cölöpkerítésen belül. A majomember a tisztáson átvágva óvatosan a bezárt kapuhoz lopakodott. A réseken bekukucskálva azt látta, hogy egyetlen magányos őrszem üldögél a tűz
mellett.
Tarzan nesztelenül odament a falu utcájának végében levő fához. Óvatosan felmászott szokott helyére, és egy nyílvesszőt helyezett az íjára. Jó pár percig várt, mikor veheti végre zavartalanul célba az őrt, de végül belátta, hogy a szélben hajladozó ágak és a tűz lobogó lángja miatt könnyen célt téveszthet. Márpedig tervének végrehajtásához pontosan ellenségének a szívébe kellett találnia, hogy az hirtelen és egyetlen nyikkanás nélkül múljon ki.
íján, nyílvesszőin és kötelén kívül magával vitte azt a puskát is, amelyet előző nap vett el a meggyilkolt őrszemtől. Mindezeket elrejtette a fa egyik odvába, majd csupán hosszú késével felfegyverkezve a cölöpkerítésen belül hangtalanul leugrott a földre. Az őr Tarzannak háttal ült a földön. A majomember olyan nesztelenül lopakodott a szundikáló alak felé, mint a macska. Már két lépésre sem volt tőle - még egy pillanat, és kése zajtalanul fúródik a fickó szívébe.
Tarzan éppen lelapult, hogy a dzsungelbeli
254
vadállatok gyors és biztos módszerével áldozatára vesse magát, amikor az őr valamilyen titkos ösztön figyelmeztető szavára hirtelen talpra ugrott, és szembefordult a majomemberrel.
_____17_____

17.

A vazirik fehér törzsfőnöke

Amikor a fekete bőrű manyuema pillantása a vele szemben álló és kését fenyegetően felemelő kísérteties látomásra esett, elkerekedett a szeme a rémülettől. Megfeledkezett a kezében levő puskáról, még kiáltani is elfelejtett - egyetlen gondolata a menekülés volt, a menekülés az elől az ijesztő külsejű, óriás termetű fehér vadember elől, akinek boltozatos mellkasa és meg-meg-rezdülő hatalmas izomzata a lobogó tűz fényében csak még fenyegetőbbnek látszott.
De mire megfordulhatott volna, Tarzan már neki is ugrott, aztán az őrszem segítségért akart kiáltani, de azzal is elkésett. Hatalmas kezek fonódtak a nyakára, s ellenfele a földre teperte. Elkeseredetten küzdött az életéért, de mindhiába - a rettenetes ujjak egy bulldog kegyetlen szívósságával tapadtak a torkára. Az élet pillanatokon belül elszállt belőle. Szemei kidülledtek, nyelve kilógott, arca ijesztő szederjes színűre változott, a megmerevedő izmokon gör-

255
;,,

csös rángás futott végig, aztán a manyuema őt nem mozdult többé.
A majomember széles vállára vetette a holttestet, majd magához vette a fickó puskáját, és szapora, de nesztelen léptekkel elindult' az alvó falu kis utcáján kedvenc fája felé, amelynek'köszönhette, hogy oly könnyedén járkált ki-be a cölöpkerítésen. A halott őrt magával vitte a magasba, a lombos ágak kiismerhetetlen útvesztőjébe.
Ott először is levette az őrről a töltényhevedert és az áhított sárga fémből készült ékszereket, és ezeket is begyömöszölte egy alkalmas kis odúba, fürge ujjaival tapogatózva hadizsákmánya után, minthogy a sötétben nem látott túl jól. Amikor ezzel végzett, fogta a halott őr puskáját, és kimászott egy ágra, amelynek a végéről jobban szemügyre vehette a kunyhókat. Gondosan megcélozta azt a méhkas formájú építményt, amelyben, mint megfigyelte, az arabok vezetői laktak, és meghúzta a ravaszt. Fájdalmas nyögés volt a gyors felelet. Tarzan elmosolyodott. Újra csak szerencsésen célba talált.
A lövést követően egy pillanatig csendes volt a tábor, aztán hirtelen olyanná változott, mint egy megbolydult méhkas: mindenfelől manyue-mák és arabok kezdtek előözönleni a kunyhókból. Csakhogy ez a méhkas inkább ijedt volt, mint dühödt, s még sokkal rémültebb lett volna, ha a benne levők tudják, mi történik valójában. Az előző napi rettegés emlékétől újult erővel tört rá a félelem fehérekre és feketékre egy-
256
aránt, és most, éjszaka egyetlen lövés elég volt ahhoz, hogy ijedt agyukban a legkülönbözőbb vad rémképek jelenjenek meg.
Aztán felfedezték, hogy az őr eltűnt, és a félelmük ettől természetesen semmivel sem lett kisebb. Mintegy saját magukat bátorítandó valamilyen harcias cselekedettel, vadul kezdtek el lövöldözni a falu bezárt kapuja felé anélkül, hogy ellenségnek akár csak nyomát is látták volna. Tarzan kihasználta a fülsiketítő puskaro-pogást, és felülről belelőtt a tömegbe.
A vad lövöldözés közepette senki sem hallotta meg, hogy egy idegen puska is eldördült, de a közelben állók közül néhányan észrevették, hogy egyikük hirtelen a földre roskad. Mire fölébe hajoltak, már halott volt. Pánik tört ki a tömegben, és az arabok csak a legbrutálisabb erőszak révén tudták visszatartani a manyuemá-kat, nehogy hanyatt-homlok szétrohanjanak a dzsungelbe - bárhová, csak el innen, el ebből a rettenetes faluból.
Kis idő elteltével kezdtek megnyugodni, s minthogy társuk rejtélyes halálát nem követte hasonló eset, apránként összeszedték a bátorságukat. De a nyugalmuk rövid életű volt, mert mire végre úgy gondolták, hogy nem fogja többé háborgatni őket senki, Tarzan egyszercsak vérfagyasztó hangon felmordult. A majomember időközben felkapta, s dobásra készülődve előre-hátra lóbálta az őrszem holttestét, amikor a rablók arrafelé kapták a fejüket, ahonnan a
257

hangot hallani vélték, hirtelen nagy ívben közéjük hajította a tetemet.
A csődület rémült kiáltozással szaladt szét. Menekült mindenki, amerre látott a váratlanul felbukkant, veszedelmes lény elől, aki lám^ most a magasból veti magát rájuk. A félelemtől teljesen megzavarodván, az őr

széttárt karral-lábbal közéjük repülő holttestét képzeletükben valamilyen rettenetes ragadozó fenevaddá nagyították fel. A fejetlen menekülés közben sok fekete átmászott a cölöpkerítésen, mások meg a kaput zárva tartó rudakat rángatták lé a helyükről, és mint az őrültek rohantak a tisztáson át a dzsungel felé.
Egy ideig senki nem fordult vissza, hogy megnézze, mitől ijedtek meg ennyire, de Tarzan tudta, hogy hamarosan odamerészkednek. Ha rájönnek, hogy csupán az őr holtteste fekszik ott, először nyilván még jobban megrémülnek, de Tarzan nagyon pontosan el tudta képzelni azt is, mi következik ezután, ezért csöndesen visszavonult, és a faágak holdsütötte legfelső ösvényén elindult délnek a vazirik tábora felé.
Az egyik arab kisvártatva megfordult, és észrevette , hogy az a valami, ami az előbb a fáról rájuk vetette magát, még mindig csendben és mozdulatlanul fekszik ugyanott, a falu utcájának kellős közepén. Óvatosan kúszni kezdett visszafelé, és végül megállapította, hogy csupán egy emberi test hever a földön. Egy pillanat és máris mellette termett, s a következő másodpercben már fel is ismerte benne azt a manyue-
258
mát, akit korábban a falu kapujába állítottak ki őrködni. Kiáltozására társai gyorsan köréje gyűltek, majd rövid, izgatott tanakodás után pontosan úgy cselekedtek, ahogyan azt Tarzan előre látta. Puskáikat vállukhoz emelve többször egymás után sortüzet zúdítottak a fára, amelyről a holttest lerepült. Ha Tarzan ott marad, pillanatok alatt szitává lőtték volna.
Amikor az arabok és a manyuemák felfedezték, hogy halott társuk testén semmilyen más sérülés nem látszik, csak a hatalmas ujjak helye a manyuema megduzzadt nyakán, újra a rettegés és a kétségbeesés vett erőt rajtuk. Valósággal sokkolta őket az a tudat, hogy a körülkerített faluban még éjszaka sincsenek biztonságban. Fgyszerűen felfoghatatlan volt a számukra, hogyan tudott az ellenség behatolni táboruk kellős közepébe, és puszta kézzel megfojtani az őrt, így aztán babonás félelemmel természetfeletti hatalmak akaratának teljesedését látták balsorsukban. Ennél jobb magyarázatot az arabok sem igen tudtak a dologra.
Legalább ötvenen menekültek közülük a sötét dzsungelbe a legteljesebb bizonytalanságban afelől, mikor folytatják titokzatos ellenségeik a rettenetes mészárlást, amelyet bizony ők maguk kezdtek el, így aztán az elkeseredett gyilkosoknak egész kis csapata várta odakinn álmatlanul a hajnalt. A többi manyuema csak úgy volt i hajlandó egyetlen percig is a faluban maradni, hogy az arabok megígérték, napkeltekor távoz-;
259
!

nak a faluból, és sietve elindulnak saját országuk felé. Még a kegyetlen gazdáiktól való félelem sem volt képes féken tartani rettegésüket.
Így történt aztán, hogy amikor Tarzan és harcosai másnap reggel újult harci kedvvel visszatértek, azt látták, hogy a rablók felkészültek a faluból való kivonulásra. A manyuemákat megpakolták a lopott elefántcsonttal. A rakodás láttán Tarzan gonoszul elmosolyodott, mert tudta, hogy nemigen fogják a rablott kincset messzire vinni. Viszont megpillantott mást Ls, ami komolyabban nyugtalanította - a kihunyó tábortűz lángjainál néhány manyeuma fáklyát gyújtott. A falu felgyújtására készülődtek.

Tarzan éppen egy magas fa tetején üldögélt, úgy száz yardnyira a cölöpkerítéstől. Tölcsért formálva a kezéből hangosan odakiáltott arabul: - Ne merjétek felgyújtani a kunyhókat, mert mindnyájatokat megölünk! Ne merjétek felgyújtani a kunyhókat, mert mindnyájatokat megölünk! Ezt ismételgette legalább tucatszor. A ma-nyuemák tétováztak, majd egyikük belehajította" a fáklyáját a tábortűzbe. A többiek is éppen azon voltak, hogy kövessék a példáját, amikor egy arab odaugrott hozzájuk, és a kezében levő husángot szaporán forgatva a kunyhók felé hajtotta őket. Tarzan látta, hogy az arab rájuk parancsolt: azonnal gyújtsák fel a zsúpfedeles ka-lyibákat. Felegyenesedett a himbálózó ágon, úgy száz lábnyira a földtől, és az araboktól zsákmányolt egyik puskát a vállához emelte.
260
Gondosan célzott, és lőtt. Az arab, aki oly buzgón biztatta embereit, hogy égessék fel a falut, azon nyomban összerogyott, a manyuemák pedig elhajigálták fáklyáikat, és kimenekültek a faluból. Tarzan utoljára még annyit látott, hogy a dzsungel felé rohannak, egykori uraik pedig féltérdre ereszkedve tüzelnek rájuk, aztán eltűntek a szeme elől.
Bármennyire feldühödtek is azonban az arabok rabszolgáik engedetlenségén, azt azért belátták, hogy okosabb, ha kedvük ellenére nem gyújtják fel a falut. De a szívük mélyén megfogadták, hogy egyszer még olyan sereggel térnek vissza, amellyel lesöprik ezt az országot a föld színéről, és nem nyugszanak addig, míg mérföldekre a környéken ki nem pusztítják az emberi életnek a nyomát is.
Hiába próbálták felfedezni, ki az, akinek a hangjától a kunyhók felgyújtására rendelt emberek megriadtak, a legélesebb szemű arab sem tudta megállapítani, hol van. A lövést követően, amely leterítette társukat, észrevették az ágak között szállongó kis füstpamacsot, de bár azonnal sortüzet zúdítottak a fa lombkoronája felé, az eredménynek semmi jele nem mutatkozott.
Tarzan sokkal okosabb volt annál, hogy ilyen egyszerűen túl lehessen járni az eszén. Lövéseinek döreje el sem halt egészen, amikor a ma-jomember már a földön volt, és egy száz yarddal odébb álló másik fa felé rohant. Itt megint csak talált magának egy megfelelő ágat, ahonnan megfigyelhette a rablók készülődését. Eszébe
261

jutott, hogyian bosszanthatná fel őket még ennél is jobban, ezért megint csak tölcsért formált a tenyeréből, és odakiáltott:
- Hagyjátok itt az elefántcsontot! Hagyjátok itt az elefántcsontot! Aki meghal, annak úgysem kell többé az elefántcsont!
Egy-két manyuema kezdte lepakolni terhét, de a kapzsi arabok ezt már végképp megsokall-ták. Hangosan ordítozva és káromkodva ráfogták puskáikat a teherhordókra, és azonnali halállal fenyegették azokat, akik szabadulni merészelnek málnájuktól. Hajlandók voltak elállni a falu felgyújtásától, de azt már képtelenségnek tartották, hogy sorsára hagyják a kincset érő rengeteg elefántcsontot. Akkor inkább a halál.
így aztán, mikor végül kivonultak a vazirik falujából, rabszolgáik vállán ott volt a mesés vagyont érő elefántcsont. Észak felé meneteltek vissza, vad és ismeretlen országuk felé, amely a Kongótól kicsit visszafelé a Nagy Erdőség legmélyén terült el. Két oldalról pedig ott vonult mellettük a láthatatlan és engesztelhetetlen

ellenség is.
Tarzan utasításai alapján ugyanis a fekete va-ziri harcosok az ösvény két oldalán, a legsűrűbb bozótban helyezkedtek el. Egymástól nagy távolságra álltak fel, és ahogy a menetoszlop elhaladt mellettük, hol itt, hol ott találta el egy-egy nyíl vagy nehéz lándzsa valamelyik manyuemát vagy arabot. Aztán a vaziri harcos nyomtalanul eltűnt, majd a menettől kissé távolabb előrerohant, hogy odébb újra lesbe álljon.
262
Csak akkor csaptak le, ha biztosak voltak a dolgukban, és szinte nem is kellett tartaniuk a lelepleződéstől, így aztán viszonylag kevés nyíl és lándzsa hullott ellenségeik közé, s azok Ls mindig hosszabb szünet után, de a rajtaütések olyan szívós makacssággal és könyörtelenül ismétlődtek, hogy a rablók nehéz terhet cipelő, s emiatt lassan haladó oszlopa örökös pánikban folytatta útját - elborzadtak egy-egy holtan felbukó társuk tetemének láttán, és állandó rettegésben tartotta őket a bizonytalanság, hogy melyikük lesz a következő és mikor.
Az arabok sokszor csak a legnagyobb nehézségek árán tudták megakadályozni, hogy embereik szét ne dobálják rakományukat, és riadt nyulak módjára el ne meneküljenek az ösvényen észak felé. így telt el a nap: rémisztő, lidércnyomásos álom a rablóknak, s bőséges kárpótlás és jutalom a vaziriknafc. Éjszakára az arabok hevenyészett bomát készítettek egy folyóparti kis tisztáson, és letáboroztak.
Az éjszaka folyamán időközönként hol itt, hol ott hallatszott egy-egy puskadörrenés közvetlenül a fejük fölött, s nyomában a tucatnyi őrszem közül egy mindig holtan roskadt a földre. Ez az állapot már tűrhetetlenné vált számukra, mert azt látták, hogy a szörnyű harcmodor eredményeként lassanként mindnyájan odavesznek anélkül, hogy akár csak egyetlen ellenségüket is megölték volna. Ám az arabok továbbra is makacs kapzsisággal ragaszkodtak zsákmányukhoz, és reggel újra csak kényszerí-
263

tették a demoralizált manyuemákat, hogy vegyék hátukra végzetes terhüket, s ha rogyadozó léptekkel is, induljanak neki a dzsungelnek.
Három napig folytatta így az egyre fogyatkozó csapat a szörnyű menetelést. Minden órában egy-egy gyilkos nyílvessző, kegyetlen lándzsa jelölte meg vonulásuk útját. Az éjszakákat a láthatatlan puska dörrenései tették elviselhetetlenné - az őrszolgálat egyenértékűvé vált a halálos ítélettel.
A negyedik nap reggelén az arabok kénytelenek voltak lelőni két feketét, csak így tudták rákényszeríteni a többieket, hogy felvegyék hátukra a gyűlölt elefántcsontot. Amikor végre felmálháztak, a dzsungelból egy tisztán és érce-sen csengő hang szólt hozzájuk: - Manyuemák! Ha nem teszitek le az elefántcsontot, ma mind meghaltok! Forduljatok szembe kegyetlen uraitokkal, és öljétek meg őket! Ott vannak a puskáitok, miért nem használjátok? Öljétek meg az arabokat, és nem esik bántódástok. Visszavezetünk titeket a falunkba, ellátunk a szükséges élelemmel, és békében és biztonságban elengedünk titeket országunkból. Tegyétek le az elefántcsontot, támadjatok uraitokra - mi majd segítünk. Ha nem, mind egy szálig elvesztek.
Amikor újra csend lett, a rablók egy ideig kővé dermedten álltak. Az arabok manyuema rabiszolgáikra néztek, a manyuemák hol egyik, hol másik társukra, mindegyik arra várt, hogy valaki mozduljon. Az arabok úgy harmincan

voltak még, a feketék százötvenen. Mind fegyvert viselt, még a teherhordásra rendelt manyuemák vállán is ott meredezett a puska.
Az arabok egymás közelébe húzódtak. A sejk indulást parancsolt a manyuemáknak, s közben puskája kakasát hátrahúzva vállához emelte a fegyvert. De ugyanebben a pillanatban az egyik fekete földre dobta a rakományát, lekapta puskáját a válláról, és egyenest az arabok felé lőtt. A tábor egy szemvillanás alatt elkeseredetten ordítozó, káromkodó démonok csatateréve változott, akik puskával, késsel és pisztollyal támadtak egymásra. Az arabok egy csoportba tömörültek, és vitézül küzdöttek az életükért, de a saját rabszolgáik felől rájuk zúduló golyózápor meg a dzsungelból nekik' szánt nyilak és lándzsák tömege következtében az első pillanattól kezdve nem volt kétséges, mi lesz a harc kimenetele. Tíz perccel azután, hogy az első teherhordó ledobta rakományát, az utolsó arab is halott volt,
Amikor a lövöldözésnek vége szakadt, Tarzan újra odaszólt a manyuemáknak:
- Vegyétek a hátatokra az elefántcsontot, és vigyétek vissza a falunkba. Nem lesz bántódá-sotok.
A manyuemák egy pillanatig tétováztak. Egy porcikájuk sem kívánta a három napi utat visz-szafelé még egyszer megtenni. Halkan suttogva tanakodtak egymással, aztán egyikük a dzsungelból, a lombok közül hallott hang irányába fordulva hangosan odakiáltotta:
- Mi a biztosíték arra, hogy ha egyszer benn
264
265

leszünk a falutokban, nem fogtok megölni min* ket?
- Nincs más biztosíték - válaszolta Tarzan «--, csak az, hogy megígértük, nem esik bántól dásotok, ha visszahozzátok az elefántcsontunkat De nagyon jól tudjátok, hogy mindnyájatokat megölhetünk, ha nem engedelmeskedtek. Csak jobban járhattok, ha azt teszitek, amit mondunk, és nem hívjátok ki a haragunkat magatok ellen.
- Ki vagy te, aki arab uraink nyelvét beszéd-led? - kiáltotta a manyuemák szószólója. -Ó Engedd, hogy láthassunk. Majd azután választ adunk.
Tarzan úgy tíz lépésre tőlük kilépett a dzsungelból.
- íme, itt vagyok! ?- mondta. - Félelemmel vegyes tisztelet töltötte el a manyuemákat,' amikor megpillantották a fehér vadembert, akidhez hasonlót még sohasem láttak, hatalmas izmai és gigászi termete pedig egyenesen csodálat-töt és bámulatot váltott ki belőlük.
- Megbízhattok bennem - mondta Tarzan. Ó- Ha azt teszitek, amit mondok, és nem merészeltek népem ellen támadni, nem bántunk benneteket. Hajlandók vagytok-e hát békében visz-szavinni az elefántcsontot a falunkba, vagy kövessünk benneteket továbbra is utatokon, mint az eddigi három nap során?
Az átélt borzalmas napok emlékének felidézése megtette a magáét, a manyuemák rövid tanácskozás után döntöttek. Újra hátukra vették
- 266
! I!
rakományukat, s lépteiket a vazirik falujába vezető útra igazították.
A harmadik nap végén bevonultak a falu kapuján, és ott a nem is olyan régen lezajlott vérfürdő túlélői fogadták őket. Tarzan ugyanis még aznap, hogy a rablók elhagyták a falut, küldöncöt indított útnak délre, az ideiglenes táborhely felé azzal az üzenettel, hogy nyugodtan visszatérhetnek otthonukba.

Tarzannak minden tekintélyét és meggyőző készségét latba kellett vetnie, hogy visszatartsa a vazirikat, akik legszívesebben foggal-köröm-mel estek volna neki a manyuemáknak, és izekre szedték volna őket. Elmagyarázta, hogy szavát adta nekik, nem esik bántódásuk, ha visszahozzák az elefántcsontot oda, ahonnan ellopták, és azt is nyomatékosan népe emlékezetébe idézte, hogy győzelmüket neki köszönhetik, így aztán végül teljesítették a kívánságát, és megengedték az emberevőknek, hogy békében megpihenhessenek a cölöpkerítésen belül.
Aznap éjjel a falu harcosai nagy tanácskozásra gyűltek össze, hogy megünnepeljék győzelmüket, és új törzsfőnököt válasszanak. Az öreg Vaziri halála óta Tarzan vezette a harcosokat a csatában, hallgatólagosan őt fogdták el ideiglenes vezérüknek. Nem volt idő új törzsfőnököt választani maguk közül, és a majomember parancsnoksága alatt olyan nagy sikereket értek el, hogy valójában nem is kívánták a legfőbb méltóságot másra ruházni, nehogy veszendőbe menjen, amit már elértek. Nem is olyan régen
267

láthatták, mire vezetett, amikor a fehér vadember intelmét figyelmen kívül hagyva, végzetes rohamra indultak Vaziri parancsára, aki maga is életével fizetett ezért. így aztán nem volt nehéz Tarzant végleges vezérükként elfogadniuk.
A legtekintélyesebb harcosok kis tüzet ültek körül, hogy mérlegeljék mindazoknak az érdemeit, akik Vaziri utódjaként számításba jöhetnek. Buszuli szólt először:
- Minthogy Vaziri fiútód nélkül halt meg, csak egy valaki van közöttünk, akiről tapasztalatból tudjuk, hogy jó királyunk lenne. Csakis 5 az, aki bebizonyította, képes sikerre vinni ügyünket a fehérek puskái ellenében, és győzelemre vezetni bennünket minden veszteség nélkül.
- Azzal Buszuli talpra ugrott, magasba emelte lándzsáját, és félig meggörnyedt, előredőlt testtel lassan táncolni kezdett Tarzan körül, hangosan kantáivá lépéseinek ütemére: - Vaziri, a vazirik királya; Vaziri, az arabölő; Vaziri, a vazirik királya.
Majd mind újabb és újabb harcosok kapcsolódtak be az ünnepélyes táncba, jelezvén, hogy elfogadják Tarzant királyuknak. Az asszonyok is odagyűltek, és leguggoltak a kör szélén, tam-tam dobjaikat verték, a táncolok lépteinek ütemére tapsoltak, s maguk is átvették a harcosok kántáló mondókáját. A kör közepén ült Tarzan, a dzsungel fia - immár Vaziri, a vazirik királya, minthogy elődjéhez hasonlóan neki is fel kellett vennie törzse nevét.
A tánclépések ritmusa egyre gyorsult, a tor-
268
tokból előtörő kiáltások mind vadabbak és fék-; telenebbek lettek. Az asszonyok ütemre hajlongtak le s fel, hangjuk fokozatosan emelkedett egészen a sikoltozásig. A lándzsák fenyegetően villogtak a tűz fényében, a harcosok előrehajolva a keményre döngölt földhöz verték pajzsai-ikat, az egész jelenet oly ősemberi és barbár volt; mintha csak az emberiség kialakulásának sötétbe vesző kezdetei idején, s ki tudja, milyen tá-yoli múltban játszódott volna le.
Amikor az általános extázis fokozódott, Tarzan is talpra ugrott, és bekapcsolódott a vad ünneplésbe. A kör közepén, csillogó fekete testektől körülvéve ugyanolyan révült önkívületen ugrált, ordított és rázta súlyos lándzsáját,' íint a többi vadember. A maradék civilizáció is lefoszlott róla - minden ízében igazi vademberré változott, átadta magát a szabad, féktelen,' barbár élet

önfeledt élvezetének, amely létele-me volt, s örömittasan tekintett végig királyi hatalma tudatában a vad feketéken.
Vajon ha Olga de Coude láthatta volna most, ráismer-e benne arra a jólöltözött, szelíd fiatal-; emberre, akinek nemes arcéle és kifogástalan modora néhány röpke hónappal korábban olyannyira rabul ejtette a szívét? És Jane Porter! Szeretné vajon őt, a vad harcosok törzsfőnökét,' aki csupasz testtel ott táncol csupasz alattvalói tőrében? Vagy D'Arnot! Elhitte volna-e D'Ar-not, hogy ez az ember ugyanaz, akit nem is olyan régen ő maga mutatott be vagy féltucat előkelő párizsi klubban? És mit szóltak volna

társai, a nemes főrendek a Lordok Házából, ha valaki rámutat erre a barbár fejdíszt és színarany ékszereket viselő, ugrabugráló óriásra, és azt mondja: - íme, uraim, ez John Clayton,' Greystoke lordja?
így vált hát igazi királlyá Tarzan az emberek között, lassan, de biztosan megismételvén az elődei által bejárt utat, hiszen szó szerint a kezde-. tektől indult.

18

Halálos sorshúzás

A "Lady Alice" elsüllyedését követő reggelen a mentőcsónakban Jane Porter ébredt fel elsőként. Útitársai görcsösen összekuporodva alud-> tak az evezőpadokon vagy a csónak aljában.
Amikor a lány rájött, hogy minden kapcsolatuk megszakadt a többi csónakkal, hirtelen nagyon megijedt. Az óceán roppant víztömegének kietlen látványától annyira elhagyatottnak és kiszolgáltatottnak érezte magát, hogy a reménynek még csak a szikrája sem élt a szívében a jövőt illetően. Biztosra vette, hogy elvesztek -; mindörökre és menthetetlenül.
Kisvártatva Clayton is felébredt. Jó néhány percbe telt, mire annyira kitisztult az agya, hogy képes volt felfogni, hol is van tulajdonképpen, s eszébe jutott, milyen katasztrófa érte

6ket az éjszaka. Zavart tekintete végre a lányon állapodott meg.
- Jane! - kiáltotta. - Hála istennek, legalább mi együtt vagyunk!
- Nézze - mondta a lány szomorúan, és csüggedt mozdulattal a látóhatár felé intett. - Egyedül vagyunk.
Clayton körbekémlelt a vizén.
- Hát ezek hol vannak? - kiáltott fel. - El nem süllyedhettek, hiszen nem volt komoly hullámzás, és mindegyik csónak a víz felszínén volt, amikor a yacht elmerült. Láttam őket.
Felkeltette a többieket, és nekik is elmondta; milyen nehéz helyzetben vannak.
- Jobb is, ha szétszéledtek a csónakok, uram ?- mondta az egyik matróz. - Mind el van látva élelemmel, emiatt nem szorulnak a másikra, ha meg vihar törne ki, hiába volnánk együtt, úgysem segíthetnénk egymáson. így viszont, hogy szétszóródtunk az óceánon, sokkal nagyobb az eshetősége annak, hogy talán valamelyikünket felszed egy hajó, és aztán azonnal a többiek keresésére indulhat. Ha együtt volnánk, egy esélyünk lenne a megmenekülésre, így négy van.

Belátták a matróz elképzelésének igazságát, és kicsit jobb kedvre is derültek tőle, ám örömük rövid életű volt. Amikor ugyanis úgy határoztak, hogy keletnek, a szárazföld felé veszik az irányt, és kitartóan evezni fognak, kiderült, a matrózok éjszaka evezés közben elaludtak, a
271

I
csónak mindkét evezőjét a vízbe ejtették, s azok nem is látszanak sehol a víz felszínén.
Kölcsönösen dühödt vádaskodás követte a felismerést, s a matrózok már-már ölre mentek, de aztán Claytonnak sikerült lecsillapítania őket.' Ám a következő pillanatban monsieur Thuran kis híján újabb viszályt idézett elő az angolok és különösen az angol matrózok ostobaságát emlegető rosszindulatú megjegyzéseivel.
- Álljunk meg, álljunk meg, emberek - szólalt meg az egyik matróz, Tompkins, aki eddig sem vett részt a veszekedésben.
- Azzá', hogy jártatjuk itt a mocskos szánk,' nem ménk semmire. Spider is megmontta as előbb, hóttbiztos, hogy mindenkit főszednek, ügyi. Akkó meg minek civódni? Amondó va-+ gyök, együnk inkább.
- Nem rossz ötlet - felelte monsieur Thuran, majd a harmadik matrózhoz, Wilsonhoz fordulva, azt mondta: -? Adja ide onnan hátulról az egyik konzervdobozt, jóember.
- Mennyen érte maga - mordult rá Wilson; - Maj' pont egy kü'fődi fog nekem parancsolgatni, he, nem maga itten a kapitány.
A vége az lett, hogy maga Clayton volt kénytelen elhozni a dobozt, amiből újabb dühös szó-; váltás támadt, mert az egyik matróz azzal vádolta meg Claytont és monsieur Thurant, hogy összebeszéltek, és azért akarják ők irányítani az élelmiszer elosztását, hogy az oroszlánrészt maguknak tarthassák meg.
- Valakinek át kellene vennie a csónak pa-
272
rancsnokságát -^szólalt meg végül Jane Porter, megelégelvén azt a szégyenletes marakodást, amely mindjárt kényszerű együttlétük kezdetén kitört. - Elég rettenetes dolog már az is, hogy itt hányódunk egy törékeny lélekvesztőben az Atlanti-óceán vizén, nem hiányzik, hogy az örökös civakodással és kötekedéssel csak tovább növeljük a bajt és a veszedelmet. Maguk, férfiak, válasszanak meg valakit vezetőnek, és aztán minden kérdésben tartsák tiszteletben az ő szavát. Itt nagyobb szükség van a szigorú fegyelemre, mint egy jól irányított hajón.
A lány hosszú ideje szólni akart már, de re-i ménykedett, hátha mégsem lesz szükség arra, hogy közbeavatkozzék. Ügy gondolta, Clayton a bajban képes lesz kezébe venni a dolgok irányítását, de be kellett látnia, tévedett, a férfi semmivel sem látszott alkalmasabbnak arra, hogy sikeresen úrrá legyen a helyzeten, mint a többiek. Legfeljebb azt lehetett a javára írni,' hogy türtőztette magát, igyekezett nem borzolni a kedélyeket, annyira, hogy visszaadta a matrózoknak a konzervdobozt, amikor szóvá tették,' hogy miért ő bontja fel.
A lány szavaitól a férfiak átmenetileg lehigr gadtak, és végül úgy döntöttek, hogy a két hordó vizet és a négy doboz élelmet kétfelé osztják; Az egyik rész az elöl ülő matrózoké lesz, -azt csinálnak vele, amit jónak latnaik, a másik pedig a hátul helyet foglaló utasoknak jut.
így aztán a kis társaság két táborra szakadt,' és amikor megtörtént az elosztás, mindkét fél

273

azonnal munkához látott, hogy mielőbb kipor-ciózza az élelmet meg a vizet. A matrózok boldogultak előbb az egyik "élelmiszeres" doboz kinyitásával, de csalódottságukban és dühükben olyan hangosan kezdtek el szitkozódni, hogy Clayton megkérdezte, mi a baj.
- Baj? - rikácsolta Spider. - Baj? Ez több, mint baj - ez maga a halál! Ebben .., ebben a dobozban lámpa olaj van!
Most már Clayton és monsieur Thuran is sietve feltépte a nekik jutott egyik dobozt, hogy aztán ők is megtudják a szörnyű valóságot: az sem ennivalót, hanem lámpaolajat tartalmaz. Egymás után bontották fel a többi dobozt is, és amikor mindnek a tartalma ismeretessé vált, dühödt ordítozás jelezte a rettenetes végeredményt: egy falat ennivaló sincs az egész csónakban.
- Hála istennek, hogy nem a vízzel van baj - kiáltotta Tompkins. - Ennivaló nélkül köny-nyebben megleszünk, mint víz nélkül. Ha minden kötél szakad, a cipőnket is megehetj ük, de inni nem tudnánk mit.
Közben Wilson lyukat vágott az egyik vizeshordóba, és amikor Spider odatartotta a bádogpoharát, megdöntötte, hogy egy kortyot öntsön bele a kincset érő folyadékból. A kis résen át vékony sugárban valami feketés színű, szemcsés anyag ömlött a pohár aljára. Wilson hangosan felnyögött, elengedte a hordót, s aztán csak ült a helyén, a feketés valamit bámulva a pohárban, s a rémülettől megszólalni sem tudott.
274
- A hordókban puskapor van - mondta Spider elhaló hangon, a hátul ülők felé fordulva, s amikor a másikat is kinyitották, beigazolódott, hogy valóban úgy van.
- Lámpaolaj és puskapor! - ordította mon-eieur Thuran. - Sapristi! Ez aztán az igazi, har jótörötteknek való menü!
Teljes bizonyossággal tudván, hogy sem ennivaló, sem víz nincs a csónakban, az éhség és a szomjúság csak még jobban kezdte gyötörni őket, és így tragikus kalandjuknak már az első napján kegyetlen erővel tört rájuk az igazi szenvedés, a hajótöröttek rettenetes sorsa.
Ahogy a napok múltaik, a helyzet mind borzalmasabbá vált. A csónak utasai égő szemmel figyelték éjjel-nappal a látóhatárt, míg csak a gyengeségtől és a fáradtságtól végképp elcsigázva el nem terültek a csónak aljában, el-elszen-deredve, hogy legalább a zavaros álmokat hozó rövid pihenés idejére kiszakadjanak az ébrenlét rettenetes valóságából.
Az éhség gyötrő kínjaitól űzve a matrózok megették bőrövüket, cipőjüket, sapkájuk bőrszegélyét, pedig Clayton is, monsieur Thuran is mindent elkövetett, hogy megértesse velük, ezzel csak fokozzák a rájuk váró szenvedéseket.
Végképp elgyengülve, és minden reményüket elveszítve feküdtek ott valamennyien, kitéve a kegyetlen trópusi nap forró sugarainak, és ki-cserepesedett szájjal, megduzzadt nyelvvel várták a halált, amely megváltásnak tűnt a számukra. Az első napok iszonyú kínjaihoz képest
275

némileg enyhült azok szenvedése, akik nem ettek semmit, de a matrózok rettenetes gyötrelmeket éltek át, amint legyengült gyomruk megpróbált megküzdeni a lenyelt bőrdarabokkal.' Tompkins volt az első, aki kiadta a lelkét. Pontosan egy héttel azután, hogy a "Lady Alice" elsüllyedt, a szerencsétlen matróz borzalmas görcsök közepette meghalt.
Órákon át feküdt ott, borzalmas vigyorba torzult arcát a

kis csónak végében ülők felé fordítva, de aztán Jane Porter nem volt képes tovább elviselni a látványt.
- Nem tudná vízbe dobni a holttestet, Wil-liam? - kérdezte.
Clayton felemelkedett, és támolygó léptekkel a hulla felé indult! Ahogy a két életben maradt tengerész ráemelte tekintetét, furcsa, baljós fény csillant meg a beesett szemekben. Clayton hiába próbálta meg felemelni a hullát a csónak pereméig, a feladat meghaladta erejét.
- Segítsen már, kérem - szólt oda a közelebb fekvő Wilsonnak.
- Mér' akarja a vízbe dobni? - kérdezte a matróz kelletlenül.
- Ki kell dobnunk, amíg még van elég erőnk hozzá - felelte Clayton. - Holnapra már rettenetes állapotban lesz ezen a tűző napon.
- Jobb vóna inkább itt hagyni, ahol van - morogta Wilson. - Még szükségünk lehet rá holnapig.
A fickó szavainak értelme csak lassanként jutott el Clayton tudatáig. Most végre megértette/
276
mi kifogása van az ellen, hogy megszabaduljanak a halottól.
- Úristen! - suttogta Clayton elborzadva. ?- Csak nem úgy gondolja, hogy ...
- Mér' ne? - morogta Wilson. - Mink tán nem akarunk élni? Ö meghalt - tette hozzá, és hüvelykujjával a hulla felé bökött. - Neki má' mindegy.
- Jöjjön ide, Thuran - mondta Clayton az orosz felé fordulva. - Itt a halálnál is iszonyatosabb dolog fog történni, ha sötétedés előtt nem szabadulunk meg a hullától.
. Wilson fenyegető arccal próbált meg feltá-pászkodni, hogy közbelépjen, de amikor társa, . Spider is Clayton és monsieur Thuran pártjára állt, elállt szándékától, és csak nézte sóvárgó szemmel, hogyan görgeti a vízbe a három férfi egyesült erővel a tetemet.
A nap hátralevő részében Wilson mindvégig kihívó tekintettel bámult Claytonra, szemében .az őrület tüze égett. Estefelé, amikor a nap már lebukott a tengerbe, elkezdett magában motyog-, ni és nevetgélni, de a szemét nem vette le Clay-tonról.
Teljesen besötétedett már, de. Clayton még ^.mindig magán érezte a rettenetes tekintetet. Nem mert aludni, ugyanakkor teljesen élesigá-! zottnak érezte magát, így aztán hatalmas küz-?elmet kellett folytatnia önmagával, hogy ébren fcnaradhasson. örökkévalóságnak tűnő gyötrődés után feje végül mégiscsak lehanyatlott az evezőpadra, s már aludt is. Nem tudta volna meg-
277

mondani, mennyi ideig feküdt ott kábán, egyszer csak valami furcsa, csoszogó hangra ébredt, amely egészen közelről hallatszott. Időközben felkelt a hold, s ahogy Clayton rémülten kinyitotta a szemét, Wilsont pillantotta meg, amint nyitott szájjal és feldagadt nyelvét kilógatva lassan feléje vánszorog.
A halk neszre Jane Porter is felébredt, és emikor megpillantotta az iszonyatos jelenetet, rémületében hangosan felsikított. Ugyanebben a pillanatban a matróz hirtelen előrebillent és rádőlt Claytonra. Mint valami vadállat, fogával zsákmánya torka felé kapott, de legyengült állapota ellenére Claytonnak volt ereje ahhoz, hogy távol tartsa magától az őrült ember fogait.
Jane Porter kiáltására monsieur Thuran és Spider is felébredt. Megpillantván a riadalom okát, mindketten

odamásztak Claytonhoz, hogy a segítségére siessenek, és a három férfi egyesült erővel végre megfékezte és a csónak aljába lökte Wilsont. Néhány percig zavartan düny-nyögve és fel-felnevetve feküdt ott, aztán borzalmas ordítás szakadt ki belőle, és még mielőtt a többiek közbeléphettek volna, nagy erőfeszítések közepette felemelkedett és a vízbe vetette magát.
Az átélt rettenetes izgalmak hatására az életben maradt szerencsétlenek reszketve terültek el a csónakban. Spider teljesen összetört és sírni kezdett, Jane Porter imádkozott, Clayton csöndesen átkozódott, monsieur Thuran pedig kezébe temette az arcát, és elgondolkodott. Hogy min törte a fejét, az másnap reggel derült ki, amikor meghökkentő javaslatot tett Spidernek és Claytonnak.
- Uraim - mondta monsieur Thuran -,' láthatják, milyen sors vár mindannyiunkra, ha egy-két napon belül ki nem mentenek innen. Hogy milyen kevés reményünk van erre, az vH lágosan kitűnik abból, hogy jó néhány napja hányódunk már a tengeren, s mindeddig egyetlen vitorla vagy távoli füstoszlop sem tűnt fel a lát-;
:'határon.
Ha volna élelmünk, talán lenne esélyünk rá, hogy megmeneküljünk, de anélkül biztosan el-yeszünk. Így aztán két dolog közül választhat tünk, és azonnal döntenünk kell, mit teszünk.' ,Vagy mindannyian meghalunk egy-két napon belül, vagy egy valakit fel kell áldoznunk, hogy a többiek életben maradhassanak. Értik, ugye, hogy mire gondolok.
Jane Portért, aki mindent hallott, iszonyattal töltötték el Thuran szavai. Ha ezzel a javas-; lattal a szerencsétlen, tudatlan matróz áll elő, talán nem lett volna így meglepve. De alig tudta elhinni, hogy az ötlet olyan embernek az agyában foganjon meg, aki máskülönben mindig a kulturált, művelt úriember szerepében tetszeleg.
- Akkor már jobb, ha mindnyájan együtt halunk meg - mondta Clayton.
- Majd a többség eldönti a kérdést - felelte monsieur Thuran. - Minthogy csak hármunk közül jöhet valaki számításba, mi fogunk dön-
279
278

I
teni. Miss Porternek nincs beleszólása a dologba, minthogy az ő személye nem forog veszélyben.
- Hogyan döntjük el, hogy ki legyen az áldozat? - kérdezte Spider.
- A legtisztességesebb, ha sorsot húzunk --felelte monsieur Thuran. - Van néhány egy-frankos a zsebemben. A rajtuk levő évszámok közül kiválasztunk egyet, és aki a letakart pénzdarabok közül azt húzza ki, az lesz az áldozat.
- Nem kívánok tudomást venni sátáni tervéről - mondta fojtott hangon Clayton. - Még mindig feltűnhet idejében valahol a szárazföld, vagy megjelenhet a közelben egy hajó.
- Azt fogja tenni, amit a többség határoz, vagy ön lesz az áldozat mindenféle sorshúzás nélkül - mondta monsieur Thuran fenyegetően. - Gyerünk, szavazzunk a javaslatról. Én a magam részéről mellette vagyok. Maga,
Spider?
- Én is - felelte a matróz.
?- Ez a többség akarata - jelentette ki monsieur Thuran.
- Ne is vesztegessük tovább az időt, hanem húzzunk sorsot. Ez a legjobb mindenkinek. Hogy három másik életben maradhasson, egy valakinek néhány órával előbb

kell meghalnia, mint ahogyan különben meghalna.
Azzal nekilátott, hogy előkészítse a halálos sorshúzást. Jane Porter elkerekedett szemmel ült a helyén, iszonyodott még a gondolatától is annak, ami hamarosan a szeme láttára fog lejátszódni. Monsieur Thuran leterítette a kabát-
280
ját a csónak fenekére, majd egy marék aprópénzt vett elő, és kiválasztott hat egyfrankost. A másik két férfi fölébe hajolva figyelte, amint egyenként szemügyre veszi őket. Végül mindet odaadta Claytonnak.
- Nézze meg jól - mondta. - A legrégibb dátum ezernyolcszázhetvénöt, és csak egyetlen pénz való abból az évből.
Clayton és a matróz alaposan megvizsgált minden egyes érmét. A dátumon kívül semmilyen más különbséget nem tudtak felfedezni rajtuk. Mindent rendben találtak. Persze, ha sejtik, hogy monsieur Thurannak hosszú hamiskártyás múltja során annyira kifinomult a tapintása, hogy szinte érintésre meg tudja különböztetni egymástól a lapokat, aligha tartják az egész ötletet olyan nagyon tisztességesnek. Az 1875-ös pénz egy hajszállal vékonyabb volt, mint a többi, de ezt sem Clayton, sem Spider nem lett volna képes mikrométer nélkül megállapítani.
- Milyen sorrendben húzzunk? - kérdezte monsieur Thuran, tapasztalatból tudván, hogy az emberek többsége minél később szeret sorra kerülni, ha az egyetlen kisorsolandó dolog kellemetlen valami, mert így megvan az esélye annak, hogy hátha a másik addigra már kihúzta. Monsieur Thurannak viszont jó oka volt arra, hogy első legyen, amennyiben a húzás úgy alakul, hogy másodszor is szerencsét kell próbálniuk.
281

Így aztán, amikor Spider kijelentette, hogy utolsó akar lenni, nagy kegyesen felajánlotta, hogy ő maga húz elsőnek. Csak egy pillanatig volt a keze a kabát alatt, de ügyes és fürge ujjaival mégis minden egyes érmét végigtapogatott, megtalálta és félretolta a végzetes darabot. Amikor előhúzta a kezét, egy 1888-as egyfran-kos volt benne. Most Clayton húzott. Jane Porter feszült és rémült arckifejezéssel hajolt előre, amikor jövendőbeli férjének keze eltűnt a kabát alatt. Kisvártatva előhúzta, s a tenyerében ott lapult egy egyfrankos. Egy pillanatig nem mert odanézni, de monsieur Thuran, aki közelebb hajolt, hogy megnézze a dátumot, felkiáltott, hogy biztonságban van.
Jane Porter erőtlenül és egész testében reszketve dőlt neki a csónak oldalának. Szédülés, rosszullét környékezte. És ha most Spider sem húzza ki az 1875-ös pénzt, az egész rémséget újra végig kell néznie.
A matróz keze már a kabát alatt volt. Hatalmas izzadságcseppek gyöngyöztek a homlokán. Reszketett, mint a hideglelős. Hangosan átkozta magát, amiért utolsónak akart húzni, hiszen megmenekülésének az esélye most már csak három volt az egyhez, míg monsieur Thurannak öt, Claytonnak négy választási lehetősége volt egy végzetes ellenében.
Az orosz türelmesen várt, nem siettette a szerencsétlent, mert tudta, hogy ő maga tökéletes biztonságban van, akár kihúzza a másik az 1875-ös pénzt, akár nem. Amikor a matróz elő-
282
húzta a kezét, és ránézett a benne levő pénzdarabra, végképp elhagyta az ereje, és magatehe-tetlenül zuhant a csónak fenekére. Amennyire tudott, Clayton is, Thuran is feléje igyekezett, hogy megnézze a kezéből kiesett és

elernyedt teste mellett heverő érmét. Nem az 1875-ös dátum volt rajta. A rettenetes félelem feloldódása ugyanolyan hatással volt Spiderre, mintha a végzetes pénzt húzta volna.
Most viszont tovább kellett folytatni a sorshúzást. Monsieur Thuran újra csak veszélytelen pénzdarabot mutatott fel. Jane Porter lehunyta a szemét, amikor Clayton benyúlt a kabát alá. Spider kimeredt szemmel hajolt előre, s figyelte a másik kezét, amely dönteni fog a sorsáról, hiszen bármi lesz is Clayton sorsa, az övé annak az ellenkezője.
Aztán William Cecil Clayton, Greystoke lordja előhúzta a kezét a kabát alól, és szorosan a markába szorítva a pénzdarabot, hogy senki se láthassa, Jane Portéira nézett. Nem merte kinyitni a kezét.
?- Gyorsan! - sziszegte Spider. - Uramisten, hadd lássuk már!
Clayton szétnyitotta az ujjait. Spider volt az első, aki megpillantotta a dátumot, és még mielőtt bárki is megsejthette volna, hogy mi a szándéka, nagy nehezen talpra állt, belevetette magát a vízbe, és mindörökre eltűnt a haragoszöld mélyben. A pénz nem az 1875-ös érme volt.
Az ŐFjítő feszültség annyira kimerítette a hát-

ramaradottakat, hogy a nap hátralévő részében félig öntudatlanul hevertek a csónakban, és a dolog azután nem is került újra szóba néhány napig. Az egyre jobban elhatalmasodó gyengeség és reménytelenség rémületes napjai voltak ezek. Aztán monsieur Thuran egyszer odakúszott Claytonhoz.
- Újra sorsot kell húznunk, míg annyira le nem gyengülünk, hogy már enni sem tudunk -? suttogta.
Clayton akkorra már olyan állapotba került, hogy nemigen volt ura a saját akaratának. Jane Porter három napja egy szót sem szólt. Bármennyire rettenetes volt is a gondolat, azt remélte, hogy akár Thuran, akár a saját maga feláldozása révén a lány új erőre kaphat, ezért azonnal beleegyezett a dologba.
Ugyanolyan módszer szerint húztak, mint korábban, de most az eredmény csak egyvalami lehetett - Clayton húzta az 1875-ös pénzt.
- Mikor legyen meg? - kérdezte Thurantól. Az már elővette zsebkését a nadrágjából, és
erejét megfeszítve megpróbálta kinyitni.
- Most - motyogta, és sóvár szemmel meredt az angolra.
- Nem várhatna, míg besötétedik? - kérdezte Clayton. - Miss Porternek nem szabad látnia, amikor a dolog megtörténik. Tudja, úgy volt, hogy összeházasodunk.
Csalódottság ült ki monsieur Thuran arcára.
- Jól van - felelte bizonytalanul. - Nincs

már messze az éjszaka. Jó néhány napja várok Ó- pár órát most már kibírok.
- Köszönöm, barátom - morogta Clayton. ----Most odamegyek hozzá, és ott maradok, míg
el nem jön az idő. Szeretnék még egy-két órát vele lenni, mielőtt meghalok.
/.mikor Clayton odaért a lányhoz, az már nem volt eszméletén. Tudta, hogy haldoklik, és örült, hogy nem kell végignéznie a rettenetes tragédiát, amely hamarosan bekövetkezik. Megfogta a lány kezét, és kicserepesedett, megduzzadt ajkaihoz emelte. Sokáig simogatta, dédelgette az ijesztően lesoványodott, csupa csont és bőr valamit, ami egykor Baltimore fiatal, viruló szépének formás, fehér kis keze volt.

Észre sem vette, hogy besötétedett. Arra tért magához, hogy egy hang szólongatja az éjszakában. Monsieur Thuran hívta balsorsa betelje-sedése felé.
- Jövök, monsieur Thuran - sietett a válasszal.
Háromszor próbált meg kezére és térdére támaszkodva felemelkedni, hogy a halál elébe kússzon, de a néhány óra alatt, amíg a lány mellett feküdt, végképp elgyengült, s már nem volt képes visszajutni Thuranhoz.
- Kénytelen lesz ön idejönni hozzám, monsieur - szólt oda gyenge hangon. - Nincs már bennem annyi erő, hogy használni tudjam kezem, lábam.
- Saoristi! - mormogta monsieur Thuran.
285

- ön be akar csapni, hiába nyertem én a sorshúzáson.
Clayton hallotta, hogy a másik hason csúszva próbál meg feléje kúszni a csónak aljában. Végül kétségbeesett nyögés ütötte meg a fülét. - Nem tudok már mászni sem - nyöszörgött az crosz. - Késő minden. Mocskos angol kutya, átejtettél.
- Nem csaptam be, monsieur - felelte Clayton. - Mindent megpróbáltam, hogy odajussak. Megpróbálom még egyszer, és ha ön is próbálkozna, talán félúton találkozhatunk, s akkor hozzájuthat ahhoz, amit nyert.
Clayton újra összeszedte minden maradék erejét, és hallotta, hogy Thuran is ugyanezt teszi. Majdnem egy óra elteltével az angolnak végre sikerült kezére és térdére támaszkodva felemelkednie, de ahogy megindult volna előre, azonnal arcra bukott.
A következő másodpercben monsieur Thuran felől megkönnyebbült kiáltás hallatszott.
- Jövök már.
Clayton újra megpróbált elébe menni sorsának, de - arccal előre - ismét a csónak aljára zuhanVés hiába akart, többé nem is tudott felemelkedni. Egy végső erőfeszítéssel még a hátára hengeredett, aztán csak feküdt ott, a csillagokat bámulva, míg a másik mind közelebb és közelebb küzdötte magát hozzá, hörgő lélegzete egyre erősebben hallatszott.
Talán egy órát is feküdt így, várván, hogy Thuran kibukkanjon a sötétből, és véget vessen
286

nyomorúságának. Most már egészen közel volt, de mind hosszabbodtak a szünetek a görcsös erőlködését jelző zajok között, és a várakozó Claytonnak úgy tűnt, mintha minden alkalommal egyre kevesebbet haladna előre.
Végre észrevette, hogy Thuran ott van szorosan mellette. Hisztérikus nevetést hallatott, valami megérintette az arcát, aztán elvesztette az eszméletét.

19

Az arany városa

Azon az éjszakán, amikor Tarzant, a dzsungel fiát a vazirik törzsfőnökükké választották, kétszáz mérföldre nyugatra tőle, az Atlanti-óceán hullámain egy kis csónakban haldokolt az a nő, akit szeretett. Míg a többi csupasz testű vadember között táncolt a tűz fényében, amelynek lángjai meg-megvillantak hatalmas, hullámzó izmain, szoborszerűen tökéletes, erőt sugárzó alakján, az a nő, aki őt szerette, csontig lesová-nyodva, az éhezéstől és a szomj úságtól a végsőkig elgyengülve vívta haláltusáját.
Miután Tarzant beiktatták a vazirik királyának

tisztségébe, az első hét azzal telt el, hogy az arab rablók manyuema rabszolgáit elkísérték a vazirik országának északi határáig, úgy, ahogyan azt Tarzan megígérte nekik. Mielőtt út-
288
nak indította őket, szavukat vette, hogy soha többé nem indítanak hadjáratot a vazirik ellen, és ez nem is volt nehéz feladat. Éppen elég kellemetlen tapasztalatot szereztek a vazirik új törzsfőnökének harcmodoráról ahhoz, hogy egy-; szer s mindenkorra elmenjen a kedvük mindenféle rablóhadjáratban való részvételtől, amely az . ő földjére indul.
Nem sokkal azután, hogy visszatért a faluba, Tarzan nekilátott egy expedíció előkészítésének. Fel akarta kutatni a pusztuló aranyvárost, amelyről az öreg Vaziri beszélt neki. Kiszemelte a törzs ötven legelszántabb harcosát, de ügyelt arra, hogy csupa olyat válasszon, aki a maga jószántából hajlandó elkísérni őt a viszontagságos úton, és vállalja az ismeretlen, ellenséges országban rájuk váró veszélyeket.
Szinte egy percre sem ment ki a fejéből a hihetetlenül gazdag, mesés város azóta, hogy Vaziri elmesélte neki, milyen különös kalandokban volt része az előző expedíciónak, amely véletlenül rábukkant az impozáns romokra. A kalandvágy is ösztökélte Tarzant, a dzsungel fiát,' hogy vágjon neki az útnak, de ugyanilyen része volt elhatározásában az arany utáni vágynak. A civilizált emberek között valamennyire meg-
Ó tanulta, milyen csodatévő erővel bír tulajdonosa számára a bűvös, sárga fém. Hogy mihez kezdene az óriási aranykinccsel itt a vad Afrika
Ó szívében, azon nemigen gondolkodott, egyszerűen csak a csodatévő hatalom birtokába akart
289

jutni, még ha soha nem is lesz alkalma, hogy hasznát vegye.
Így aztán az egyik verőfényes trópusi reggelen a vazirik törzsfőnöke ötven ébenfekete színű, jól megtermett harcos élén nekivágott kalandokkal és kincsekkel kecsegtető útjának. Ügy mentek, ahogyan az öreg Vaziri magyarázta Tarzannak. Napokon keresztül vándoroltak - felfelé az első folyó mentén, majd átkeltek a vízválasztó alacsonyabb hegységen, túloldalt a másik folyó partját követték, aztán felfelé haladtak a széles folyam eredete felé, míg végül a huszonötödik nap estéjén egy magas hegy oldalában ütöttek tábort, amelynek csúcsáról, azt remélték, végre megpillanthatják a csodálatos kincses várost.
Másnap már kora reggel mászni kezdtek felfelé a szinte függőleges sziklákon. Ezek jelentették az utolsó, de egyben legnehezebb természetes akadályt, amelyet le kellett küzdeniük, hogy eljuthassanak céljukhoz. Csaknem dél volt már, amikor Tarzan, aki az egymás nyomában kapaszkodó harcosok élén haladt, végre feljutott a legutolsó sziklafal tetejére is, és megállt a hegytetőn elterülő sima kis fennsíkon.
Kétoldalt hatalmas hegyek törtek az égre, csúcsaik pár ezer lábbal emelkedtek a hágó fölé, amelyen keresztül a vazirik leereszkedni készültek a tiltott völgybe. Tarzan mögött az erdőborította völgy terült el, sok-sok napi vándorlásuk színhelye, azon túl meg az alacsonyabb hegyvonulat jelezte saját országuk határát.
290
Maga elé nézve viszont Tarzannak olyan látványban volt része, amely teljesen lekötötte fi-; gyeimét. Lábai alatt

egy kis kietlen völgy nyílt. Szűk, nem túl mély bevágás volt ez, itt-ott cse-nevész fák tarkították a felszínét, és számos nagy, sima felületű sziklatömb hevert az aljában. A völgy túlsó végében pedig hatalmas, városnak látszó valami tűnt elő, magas falai, fenséges tornyai, bástyái, minaretjei és kupolái vörös és sárga színben játszottak a nap fényében. Tarzan túlságosan messze volt ahhoz, hogy a pusztulás jeleit felfedezhesse, csak a csodálatos szépségű, nagyszerű várost látta maga előtt, és képzeletében boldog, szorgosan nyüzsgő emberek tömegével népesítette be széles útjait és óriási templomait.
A kis csapat egy órát pihent a hegytetőn, az-, tán Tarzan vezetésével elindultak az alattuk elterülő völgy irányába. Semmiféle ösvény nem vezetett lefelé, útjuk mégsem volt olyan fáradságos, mint a sziklamászás a hegy túloldalán. Mihelyt lejutottak a völgybe, már gyorsan haladtak előre, így aztán még világos volt, amikor megálltak az ősi város égnek meredő falai előtt.
A külső fal ötven láb magas volt, már ahol teljes épségben megmaradt, de ameddig elláttak, sehol sem vették észre, hogy a fal tetejét alkotó kőtömbökből tíz-húsz lábnál több leomlott volna. Még mindig félelmetes erőd volt.' Tarzan számos alkalommal vélt mozgást felfedezni a falnak hozzájuk közel eső romos részein, mintha valamilyen rejtélyes lények figyelték
291

volna őket az ősi települést védő építmény mögül. Gyakran volt olyan érzése, hogy láthatatlan szemek követik minden mozdulatát, de egyetlen egyszer sem lehetett biztos benne, hogy nem képzelődik-e csupán.
Éjszaka a városon kívül táboroztak le. Éjfélkor egyszercsak hátborzongató sikoltást hallottak a nagy falon túlról. Fültépően éles hang hallatszott először, amely fokozatosan mind mélyebbé vált és végül ijesztő nyögésekben halt el. Rendkívüli hatást gyakorolt a feketékre, akik ennek hallatára szinte megbénultak a rémülettől, és beletelt egy órába is, mire a tábor újra aludni tért. Az ijedelem hatása még reggel is látszott a vazirikon. Félelemmel teli, ijedt pillantásokkal méregették a vésztjóslóan fölébük magasodó masszív építményt. Tarzannak hosszú Ó ideig kellett győzködni és bátorítani őket, nehogy nyomban elálljanak tervüktől és nekiinduljanak a völgynek a sziklák felé, amelyeken épp csak tegnap kapaszkodtak fel. Végül azért hatalmi szóval, s azzal fenyegetőzve, hogy egyedül indul be a városba, sikerült rávennie őket, hogy vele tartsanak.
Jó negyedóráig haladtak a fal mentén valamilyen bejáratot keresve. Végre egy szűk, talán fél méter széles nyíláshoz érkeztek. Odabenn felfelé vezető lépcsőt pillantottak meg, amelynek kőből készült fokai a sok évszázados használattól egészen lekoptak már. A lépcső néhány yardnyit egyenesen haladt, majd egy fordulóban eltűnt a szemük elől.
292
Tarzan oldalt fordult, hogy széles vállaival beférjen a nyíláson, majd elindult a szűk folyosón fölfelé. Nyomában ott lépkedtek fekete harcosai. A fordulóban a lépcsőnek vége lett, és a folyosó most már vízszintesen folytatódott, de mint valami szerpentin, állandóan kanyargott, míg végül az utolsó éles forduló után kivezetett egy szűk kis udvarra. Ennek túlsó oldalán újabb fal meredt eléjük, amely ugyanolyan magas volt, mint a külső. A belső falon számtalan kis kerek torony volt látható, amelyek közé a fal tetejének teljes hosszában hegyes végű, egy darabból kifaragott hatalmas

kőtömbök ékelődtek. Itt-ott ezek már hiányoztak, és ez a fal is -omladozott, de sokkal jobb állapotban volt, mint á külső.
Ismét csak egy szűk folyosón keresztül jutottak át a fal túloldalára, és ott aztán Tarzan és harcosai egyszer csak egy széles utcán találták magukat, amelynek szemközti oldalán faragott gránitból készült, düledező épületek magasodtak sötéten és fenyegetően, föléjük. A házak homlokzata előtt fák nőttek ki a málladozó kőtörmelékből, és kúszónövények indái tekeregtek ki-be az üresen meredező ablakokon. De a közvetlen velük szemben levő épületet nem raiőtte be annyira a buja növényzet, mint a többit, és jobb állapotban levőnek is látszott. Hatalmas építmény volt, tetején óriási kupolával. Az impozáns bejárat mellett kétoldalt magas oszlopok sorakoztak, és mindegyik oszlopfőt hatalmas, különös formájú madárszobrok ékesítet-
293

ték, amelyeket ugyanabból a tömör kőzetből faragtak ki, mint a hegyes végű tömböket.
Ahogy a majomember és társai ott álldogáltak, és ki kisebb, ki nagyobb csodálattal bámulta ezt az ősi várost itt, a vad Afrika kellős közepén, egyre többen figyeltek fel arra, hogy valami mozgás észlelhető a szemközti épület belsejében. Mintha sötét, elmosódó árnyak tűntek volna fel odabent a félhomályban. Semmi biztosat, szemmel kivehetőt nem láttak, inkább sejtelmes, megfoghatatlan jelekből érezték meg, hogy itt valahol élet van. Erre már nem számítottak, hiszen úgy látszott, hogy minden élőlény kihalt ebből a rég elporladt, a múlt emlékét őrző hátborzongató és halott városból.
Tarzan emlékezett, hogy az egyik párizsi könyvtárban olvasott valamit egy nyomtalanul eltűnt, fehér emberfajtáról, amelyről a bennszülöttek legendái azt tartották, hogy Afrika szívében él. Azon tűnődött, hogy vajon nem annak a civilizációnak a romjait látja-e éppen, amelyet ez a különös nép hozott létre, itt a dzsungel közepén. Lehetséges volna, hogy a nyomaveszett faj késői leszármazottai még mindig itt élnek ezek között az ősapáik nagyságát hirdető romok között? Újra valami lopakodó mozgásra lett figyelmes a hatalmas templom belsejében.
- Gyertek! - szólt oda a vaziriknek. - Nézzük meg, mi van azokon a romos falakon belül.
Embereinek nem sok kedvük volt követni, de
294
amikor látták, hogy elszántan belép a komor főkapun, pár lépéssel hátrább, ijedt csoportokba verődve követték. Arcukon idegesség és rémület tükröződött} és elég lett volna egyetlen olyan hátborzongató sikoltás, mint amilyet éjszaka hallottak, hogy fejvesztetten rohanjanak a szűk folyosó felé, amely a nagy falakon túl a szabadba vezetett.
Amikor Tarzan belépett az épületbe, határozottan érezte, hogy sok-sok szem szegeződik rá. A közeli, sötét folyosó felől surrogó hangot hallott, és meg mert volna esküdni, hogy a kör ala-; kú, kupolával fedett helyiség egyik magasan elhelyezkedő, lőrésszerű ablakában emberi kezet látott eltűnni.
A terem padlózata kővel volt kirakva, a fa-; lak csiszolt gránitból készültek, és körben belevésett, különös ember- és állatábrázolások díszítették őket. Itt-ott sárga fémből készült táblácskákat helyeztek el a falat alkotó masszív gránittömbökön.
Közelebb lépve az egyik ilyen táblácskához, Tarzan megállapította, hogy aranyból van, és számtalan

hieroglifa látható rajta. Az első terem után még néhány
további következett, és ezeken túl az épület hatalmas
mellékszárnyakra tagolódott. Tarzan számtalan termet
végigjárt, és mindenütt az egykori építők mesés
gazdagságának jeleit fedezte fel. Az egyik helyiségben
hét, tömör aranyból készült oszlopot látott, a másiknak
meg maga a padlója készült a becses fémből. Míg ő így
nézelődött, feketéi egy csomó-;
295

ba verődve riadtan követték. Különös árnyak vették körül
őket mindenfelől, de sohasem jöttek annyira közel
hozzájuk, hogy teljes bizonyossággal megállapíthatták
volna, Ó+ nincsenek egyedül az épületben.
Az őrjítő feszültség végül is teljesen megviselte a
vazirik idegeit. Könyörögtek Tarzannak, hogy menjenek már
ki a szabadba. Azt mondták, semmi jó nem sülhet ki az
expedícióból, mert a romok között azoknak a szelleme
lakozik, akik egykor itt éltek.
- Figyelnek bennünket, óh, király - suttogta Buszuli. -
Csak arra várnak, hogy becsalogathassanak minket
kísérteties váruk legrejtettebb zugába, aztán ránk vetik
magukat, és a fogukkal szétszaggatnak mindnyájunkat. Így
szokták azt a szellemek. Az én anyám -nagybátyja, aki
nagy varázsló, nemegyszer mesélt már nekem erről.
Tarzan elnevette magát. - Hát csak rohanjatok vissza a
szabadba ?- mondta. - Majd jövök én is, alaposan
átkutatom ezt a régi romot, és megnézem, hol az arany,
vagy ha nincs, annak is a végére járok. Legfeljebb majd
leszedjük a táblákat a falról, minthogy az oszlopokkal
nehezen boldogulnánk; de itt valahol nagy
kincseskamráknak kell lenniük, színültig teli arannyal,
amit könnyűszerrel elvihetünk a hátunkon. Rohanjatok
csak, ki a szabad levegőre, ott végre fellélegezhettek
egy kicsit.
Néhány harcos azonnal megfogadta a törzsfőnök szavát, de
Buszuli és még többen mások
296
haboztak, hogy magára hagyják-e, nem tudván dönteni a
királyuk iránti hűség és szeretet, meg az ismeretlentől
való babonás félelem között. Aztán teljesen váratlanul
olyasmi történt, ami minden további latolgatás nélkül
egycsa-pásra eldöntötte a kérdést. Az omladozó templom
csöndjében egészen közel hozzájuk hirtelen felhangzott
ugyanaz a hátborzongató sikoltás, amelyet már az éjszaka
is hallottak, és a fekete harcosok rémült ordítozás
közepette ha-nyatt-homlok menekülni kezdtek az ősrégi
építmény elhagyott termein át a külvilág felé.
Tarzan, a dzsungel fia mozdulatlanul állt ugyanott, ahol
az imént, és ajkain elszánt mosoly jelent meg. Biztosra
vette, hogy az ellenség most lecsap rá, és felkészült a
fogadására.' De újra csak csend honolt az épületben,
eltekintve a sejtelmes nesztől, amelyet mintha csupasz
lábak lopakodó léptei keltettek volna a közeli termekben.
Aztán Tarzan hirtelen sarkon fordult, és tovább indult a
templom belseje felé. Teremről Óteremre haladt, míg végül
egy olyan helyiséghez ért, amelynek primitíven
összetákolt ajtaja még a helyén volt, és amikor vállát
nekivetve megpróbálta benyomni, közvetlenül mellette újra
felhangzott a figyelmeztető sikoltás. Nyilván-?'való volt
a figyelmeztetés értelme: meg akarják akadályozni, hogy
Tarzan megszentségtele-nítse a titkos termet. Vagy éppen
odabenn volt elrejtve a kincseskamrák titka? ?
Akárhogyan volt is, a kísérteties hely különös
297

és láthatatlan őrzői valamilyen oknál fogva szemlátomást azt akarták, hogy ne menjen oda be, és ettől a ténytől elszántsága csak fokozódott. Ezért aztán, bár a sikoltozás most már egyre-másra ismétlődött, Tarzan nekifeszítette vállát az ajtónak, és addig nyomta, míg az végül engedett roppant erejének, és hangos nyikor-gással kitárult.
Odabenn olyan sötét volt, mint a kriptában. Sehol egy ablak, amelyen keresztül valami fény szűrődhetne be, s hiába volt nyitva az ajtó, a félhomályos folyosó derengő világossága alig-alig segített. Lándzsája hegyével tapogatózva, Tarzan belépett a túlvilágian sötét terembe. Az ajtó hirtelen becsukódott mögötte, és ugyanabban a pillanatban mindenfelől kezek nyúltak ki feléje.
A majomember egy vadállat hevességével éa herkulesi erejének megfeszítésével küzdött életéért, de bár érezte, hogy ütései célba találnak, fogai lágy húsba mélyednek, ha egy kezet lerázott magáról, másik kettő ragadta meg helyette.' Végül sikerült ledönteniük a lábáról, és a rá-akaszkodó megszámlálhatatlanul sok test súlyával lassan, nagyon lassan végül is a földre te-perték. Aztán megkötözték. Előbb a kezeit kötötték össze a háta mögött, majd hozzájuk fogták a lábait is.
Tarzan egész idő alatt nem hallott semmiféla hangot, eltekintve a küzdelem zajától és ellenfeleinek zihálóó lélegzésétől. Nem tudta, miféle lények lehetnek, akik foglyul ejtették, de abból,;
298

hogy megkötözték, nyilvánvaló volt, hogy emberek.
Majd felemelték a földről, és egy másik ajtón keresztül nagynehezen kicipelték a templom egy nyitott, belső udvarára. Itt végre megpillanthatta támadóit. Lehettek vagy százan. Alacsony, zömök férfiak voltak, arcukat bozontos szakáll borította, amely lelógott egészen a mellükig.
Lapos homlokukat mélyen benőtte a vállukat verdeső sűrű, csomókba tapadt haj. Lábuk rövid és tömzsi volt, karjuk hosszú és izmos. Leopárd-és oroszlánbőr fedte ágyékukat, nyakukban pedig e vadállatok karmaiból felfűzött lánc lógott. Karjukon, lábukon súlyos színarany karikák díszlettek. Fegyverzetük nehéz végű bunkósbot volt, ezen kívül az övükben, amellyel összefogták testükön az állatbőröket, hosszú, fenyegetően csillogó kést hordtak.
A foglyul ejtett Tarzan számára azonban a legmeghökkentőbb felfedezést az jelentette, hogy ellenfelei fehérek voltak; sem bőrük színe, 6em arcvonásaik nem emlékeztettek a dzsungelben élő többi emberre. Ennek ellenére lapos homlokuk, apró, gonosz, egymáshoz közel ülő szemük, sárga agyaraik cseppet sem keltettek bizalmat.
Míg a küzdelem folyt a sötét teremben, egy árva szó sem hangzott el közöttük, csak akkor szólaltak meg, amikor kivonszolták a majomembert a kis zárt udvarra. Tarzan számára ismeretlen, egytagú szavakból álló nyelven beszéltek, hang-
299

juk röfögésre emlékeztetett. Kisvártatva magára hagyták foglyukat az udvar kövén megkötözve, és rövid lábaikon a templomnak az udvar mögötti részébe vonultak.
A hanyatt fekvő Tarzan végigjáratta szemét az udvaron. Látta, hogy a templom magasba törő falai minden oldalról-körülveszik a zárt kis teret, s az égnek csupán kis darabkája kéklik

odafenn a magasban. Az egyik oldalon egy lőrés-szerű nyíláson át lombokat pillantott meg, de nem tudta eldönteni, hogy a fák már a templomon túl, vagy még idebenn vannak-e.
Az udvaron, a föld színétől a templom tetejéig nyitott folyosók futottak körbe, és a fogoly időről időre azt vette észre, hogy odafentről itt is, ott is sötét haj tömegből elővillanó szemek néznek le fürkészve rá.
A majomember óvatosan kipróbálta, milyen erősek a kezét-lábát megbénító kötelek, és bár nem volt egészen biztos benne, úgy érezte, aligha állnának ellen hatalmas izmai erejének, ha úgy alakulna a dolog, hogy meg akar szabadulni tőlük; a döntő próbára azonban nem mert vállalkozni, míg be nem sötétedik, vagy míg biz-
1 tos nem lehet afelől, hogy nem kísérik figyelő szemek minden mozdulatát.
Napkeltéig feküdt így az udvaron. Aztán alighogy az első napsugarak kezdtek besütni a kürtőszerű zárt kis tér aljába, hirtelen meztelen lábak dobogását hallotta a körülötte levő folyosók felől. Vagy húsz férfi lépett ki az udvarra, és
Tarzan látta, hogy közben a fenti folyosók is megtelnek sunyi tekintetű alakokkal.
Egy pillanatra minden szem a delelő nap sugarai felé fordult, majd mintegy vezényszóra a folyosókon és az udvaron helyet foglalók egyszerre halk, kántáló hangon kísérteties dallamot kezdtek el énekelni. Az udvaron levők táncba kezdtek az ünnepélyes ének ritmusára. Lassan lépkedtek Tarzan körül, esetlen táncuk leginkább lomha, ügyetlen medvére emlékeztetett. Nem néztek rá, szemüket a napra függesztették.
A monoton énekkel kísért tánc jó tíz percig tartott, és mintegy varázsütésre véget ért A táncolok valamennyien egyszerre emelték a magasba bunkósbotjaikat, sátáni grimaszba torzult ajkukat hátborzongató üvöltés hagyta el, és rávetették magukat Tarzanra.
Ám ugyanebben a pillanatban egy női alak furakodott keresztül a vérszomjas hordán, és Bzínaranyból készült botjával megállásra kényszerítette a férfiakat.

20.

La

Tarzan egy pillanatig azt hitte, hogy csoda történt, és a sors különös szeszélye folytán megmenekült. Feltűnt azonban neki, hogy a lány
300
301

magában milyen, könnyűszerrel készteti meghátrálásra a húsz, vérszomjas férfit, majd azt is látta, hogy utóbbiak a lány éneklő hangon elmondott, minden bizonnyal betanult szövegére újból táncba kezdenek, és ebből arra a következtetésre jutott, hogy mindez csupán része a szertartásnak, amely körülötte folyik.
Pár pillanat múlva a lány előhúzta a kését az övéből, majd Tarzanhoz hajolt, és levágta a kötelet a lábáról. Majd, miközben a férfiak abbahagyták a táncot, és köréjük gyűltek, intett neki, hogy álljon fel. Nyakába vetette a lábáról levágott kötelet, és kivezette az udvarról, a férfiak pedig kettes sorokban követték őket.
Kanyargó folyosókon haladtak végig, egyre beljebb kerülve a templom belsejébe, míg vég-; re egy hatalmas terembe érkeztek, amelynek közepén oltár állt. Tarzan ekkor végre rájött, mi volt az értelme a kinti különös ceremóniának, amelynek végeztével bevezették ide, ebbe a le-;

geslegtitkosabb szentélybe.
Az egykori napimádók leszármazottainak keiébe került. Az, hogy a f őpapnő képviselője látszólag megmentette az életét, csupán része volt az égi akaratot követő pogány szertartásnak} az udvar tetején besütő nap magának követelte öt, és a papnő azért jött ki érte a templom belsejéből, hogy kiszabadítsa a világiak tisztátalan kezéből, és emberáldozatként felajánlhassa a lángsugarú istenség számára.
Ha még mindig kételyei lettek volna elképzelése helyességét illetően, elég volt egy pillan-t
302
tást vetnie a kőoltárt és közvetlen környékét borító száraz, barnásvörös foltokra vagy a magasba nyúló falak beszögelléseiből rávigyorgó számtalan koponyára, hogy minderről megbizonyosodjék.
A papnő az oltár lépcsőjéhez vezette az áldozatot. A fenti nyitott folyosók újra megteltek figyelő szemű bámészkodókkal. Ugyanakkor a belső kápolna keleti oldalán, egy bolthajtásos ajtónyílásban egymás nyomában lépdelő nők tűntek fel. A férfiakhoz hasonlóan ők is állatbőrbe burkolóztak, s ezeket derekukon bőrszíjjal vagy aranylánccal fogták össze; de dúsan omló fekete hajukon sok-sok kör és ovális alakú kis lapocskából álló arany fejdísz látszott, amelyek oly tökéletesen illeszkedtek egymáshoz, hogy valóságos kis sapkát alkottak. A fejdíszről kétoldalt ovális lapocskákból álló aranyfüzérek lógtak le a papnők derekáig.
A nők arányosabb termetűek voltak, mint a. férfiak, arcuk is sokkal harmonikusabbnak tűnt. Fejük formája, lágy tekintetű, nagy fekete szemük több értelmet és emberséget árult el, mint Ó ami uraikról és parancsolóikról lerítt.
Mindegyik papnő két kelyhet tartott a kezében. Az oltár egyik oldalán sorakoztak fel, velük szemben a férfiak. Utóbbiak előreléptek, és mindegyikük átvett egy-egy kelyhet az átellen-í ben elhelyezkedő társától. Majd újra elkezdődött a monoton hangú éneklés, és kisvártatva egy újabb nőalak tűnt fel az oltár mögött a ká-ípolna alatti altemplom sötét feljárójában.
303

A főpapnő - gondolta Tarzan. Fiatal lány töltötte be a magas méltóságot, arca kifejezetten értelmes és arányos volt. Hasonló díszeket viselt, mint papnői, csak finomabb kidolgozásúa-kat, és ékszerein gyémántok csillogtak. Csupasz karjait és lábait szinte elborították a súlyos aranykarikák. A ruházatát alkotó egyetlen leo-párdbőrt szorosan záródó aranylánc fogta össze, amely különös mintákat alkotó számtalan apró gyémánttal volt kirakva. Hosszú, díszes tőrt hordott az övében, kezében pedig kecses jogart tartott a durva bunkósbot helyett.
Megkerülte az oltárt, majd megállt, mire az éneklésnek is vége szakadt. A papok és a papnők letérdeltek előtte, ő pedig kitárt karjait föléjük emelve hosszú-hosszú imába kezdett. Hangja lágy volt és dallamos - Tarzan számára felfoghatatlannak tűnt, hogy e hang tulajdonosa egy pillanat alatt hogyan alakulhat át elborult tekintetű, vérszomjas hóhérrá, aki kezében a még csöpögő késsel elsőként kóstolja majd meg áldozata meleg, piros vérét az oltáron álló kis aranykehelyből.
A főpapnő tekintete az ima befejeztével pihent meg először Tarzanon. Leplezetlen kíváncsisággal mérte végig tetőtől talpig. Mondott neki valamit, majd úgy nézett rá, mint aki választ vár.
- Nem értem a nyelveteket - mondta Tar-í zan. - Próbáljunk meg valami más nyelven szót érteni. - De a főpapnő meg őt nem értette, hiába próbálkozott a

franciával, angollal, arab-
304
bal, a vazirik nyelvével és végső mentsvárként a nyugati partvidék keveréknyelvével.
A nő egyre csak a fejét rázta, aztán mintha némi csüggedtség érződött volna ki a hangjából, amint jelt adott a papoknak, hogy folytassák a szertartást. A férfiak most újrakezdték Tarzan körül förtelmes táncukat, amelynek végül a főpapnő parancsszava vetett véget, aki egész idő alatt mozdulatlanul állt a helyén, és csendesen, figyelmesen nézett Tarzanra.
A megadott jelt követően a papok a majomemberhez rohantak, felemelték és hanyatt az oltárra fektették úgy, hogy feje és lába lelógott a kőlap két végén. Aztán a papok és papnők külön sorba rendeződtek, készenlétben tartván kis arany kelyheiket, hogy felfogják bennük az áldozat vérét, miután az áldozati tőr bevégezte művét.
A papok között civakodás támadt, hogy ki kerüljön a sor élére. Egy brutális külsejű, tagbaszakadt fickó, akinek sunyi arcán egy gorilla
? értelmi szintje tükröződött, megpróbálta a sor elején álló kisebb termetű papot a második helyre lökni, de az a főpapnőhöz fordult segítségért, aki a rendbontót ellentmondást nem tűrő
? hangon a sor legvégére parancsolta. Tarzan hallotta, hogy morog és acsarkodik, amint a számá-
j ra kijelölt, különösebb megbecsülést nem jelen-
, tő hely felé tart.
Aztán a főpapnő a majomember mellé állt, és felegyenesedvén egy Tarzan számára fohásznak tűnő szöveget kezdett el mondani, miközben las-
305

san a magasba emelte vékony, éles pengéjű tőrét. Örökkévalóságnak tűnt, mire karjait egészen a feje fölé emelte, s a tőr végre megállt egy pillanatra odafenn, készen arra, hogy lesújtson a majomember védtelen mellére.
Aztán a félelmetes fegyver megindult lefelé. Előbb lassan, majd ahogy a rejtelmes szöveg mind pergőbbé vált, egyre gyorsabban. A sor vége felől Tarzan még mindig hallotta az elégedetlenkedő pap morgását. A fickó egyre hangosabban dühöngött. A közelében álló egyik papnő éles hangon utasította rendre. A tőr most már egészen közel volt Tarzan melléhez, de a főpapnő egy pillanatra megállt, és fejét felemelve lesújtó tekintetet vetett a szentségtörő rendbontás előidézője felé.
Hirtelen dulakodás kezdődött a vitatkozók között, és Tarzan még éppen jókor kapta abba az irányba a fejét, hogy lássa, mi történt. A vadállati külsejű tagbaszakadt pap nekiugrott a vele szemben álló papnőnek és nehéz bunkósbot-jának egyetlen ütésével kiloccsantotta az agyvelejét. Aztán az történt, aminek Tarzan már számtalanszor szemtanúja volt, míg a dzsungel lakói között élt. A papot ugyanaz a dühroham kapta el, mint Kercsakot, Tublatot, Térközt és a törzs többi hatalmas hím majmát, vagy Tantort, az elefántot. Az őserdőben élő állatok hímjei közül szinte nem volt olyan, akit tébolyult őrjöngés ne kerített volna időnként hatalmába, A megvadult pap teljesen elvesztette az Önural-
306

mát, súlyos bunkósbotjával vagdalkozva ámok-futóként rohangált társai között. s
Hátborzongatóan üvöltözött dühében, s hol erre, hol arra fordulva pusztító erejű csapásokat osztogatott rettenetes

fegyverével, vagy sárga fogait mélyesztette szerencsétlen áldozatai húsába. Mindezenközben a papnő rezzenéstelenül állt a helyén, kezében tartva a tőrt, hogy lesújtson vele Tarzan mellére, és rémült szemei a megtébolyodott fickóra tapadtak, aki rettenetes pusztítást vitt végbe papjai között.
Á kápolna pillanatok alatt kiürült, nem maradt más odabenn, csak a halottak, a földön fekvő haldoklók, az oltáron fekvő áldozat, a főpap-nő és a tébolyult pap. Amikor a megvadult fickó sunyi tekintete a lányra esett, hirtelen másféle vágy gyűlt ki a szemében. Lassan somfordált feléje, és mondott neki valamit, amit leg-. nagyobb meglepetésére ezúttal Tarzan is értett; Soha nem jutott volna eszébe, hogy emberi lényekkel próbáljon meg érintkezni ezen a nyelven, a nagy emberszabású majmok törzsének mély, torokhangú ugató nyelvén, a saját anyanyelvén. És a nő ugyanígy válaszolt a másiknak.
A megvadult fickó fenyegetőzött, a nő pedig megpróbálta jobb belátásra bírni, mert az már nyilvánvaló volt, hogy egykori alattvalója kikerült a hatalma alól. A magából kivetkőzött férfi egészen a főpapnő közelébe férkőzött, és az oltár végénél feléje nyújtotta karomszerű kezeit.
308
Tarzan nekifeszült kötelékeinek, amelyek megbéklyózták hátracsavart karjait. A nő nem vette észre, mit csinál, csak az őt fenyegető veszélyre figyelt, és teljesen megfeledkezett áldo-íatáról. Amikor ez az emberi fenevad Tarzan nellett előreugroit, hogy megragadja áldozatát, majomember hatalmasat rántott a kötélként izolgáló bőrszíjon. Az erőfeszítéstől a főpapnővel ellentétes oldalon legurult az oltárról a kőpadlóra, de amikor talpra ugrott, a szíjak már lehullottak újra tettre kész karjairól. Egyszersmind azt vette észre, hogy egyedül van a kápolnában - a főpapnő és a megvadult pap eltűnt. ? De a következő pillanatban máris fojtott sikoltás hallatszott az altemplomnak az oltár mögött tátongó sötét lejárata felől, amelyen keresztül a főpapnő a szertartás kezdetén belépett a kápolnába. Tarzannak, a dzsungel fiának meg sem fordult a fejében, hogy kihasználva a váratlan események kínálta menekülési lehetőséget, saját biztonságát tartsa szem előtt. Azonnal vá-iszolt a veszélyben levő nő kiáltására, majd igyetlen ugrással megkerülve az oltárt, a föld alatti terem feketén ásitozó lejáratánál termett, s a következő pillanatban már rohant is lefelé az ősrégi kőlépcsőn, amelyről sejtelme sem volt, hová vezet.
I Fentről némi világosság hatolt le a mélybe, és a gyér fényben Tarzan egy alacsony, boltozatos mennyezetű, nagyméretű termet látott, amelyből számtalan folyosó nyílt körös-körül. Nem kellett nekivágnia a sötét útvesztőnek, amit ke-*
309

resett, a lába előtt volt. A tébolyult vadember a földre teperte a lányt, és gorilláéra emlékeztető ujjai őrjöngve markolták a torkát. A szerencsétlen kézzel-lábbal hadakozva próbált megszabadulni az irtózatos fenevad tomboló dühétől.
Amikor Tarzan súlyos keze a vállára nehezedett, a pap elengedte áldozatát, és szembefordult a nő segítségére siető majomemberrel. A napisten tébolyult szolgája habzó szájjal és vicsorgó fogakkal, a megszállottak elvakultságá-val és megsokszorozódott erejével vetette magát a küzdelembe. A vérszomjas fickó az agyát elborító dührohamtól végképp vadállattá alacso-nyodott le, teljesen megfeledkezett az övébe dugott tőrről, és csupán

természetes fegyvereit használva harcolt, ahogyan egykor vad ősei.
Ám hiába tudta, mi a módja a foggal-köröm-mel való küzdelemnek, itt most olyan ellenfélre talált, aki még nála is járatosabb volt az általa választott vadállati hadviselésben. Tarzan, a dzsungel fia nekiugrott, a földre teperte, s ott hemperegtek egymást tépve, marcangolva, mint két hím majom, miközben az ősi vallás papnője a falhoz lapulva, a félelemtől elkereküít szemmel, megbabonázva figyelte a lábainál küzdő, vicsorgó, fogaikkal egymás felé kapó fenevadakat.
Végül azt látta, hogy az idegen, hatalmas ke-tét a vadember torkára szorítva hátrafeszíti ellenfele fejét, s a következő pillanatban rettenetes ütések záporoznak a tébolyult pap félrefor-
310
dított arcába. Egy perc múlva az idegen ellökte magától az immár mozdulatlan testet, és felemelkedve megrázta magát, mint az oroszlán. Lábát az előtte heverő tetemre helyezte, és~arra
\ készült, hogy törzsének vad ordításával tudassa győzelmét, de ahogy felemelte fejét, és pillantása a lépcsőfeljáróra, a fölött pedig az emberáldozatok templomára tévedt, elállt szándékától. A két férfi küzdelme alatt a félelemtől szinte
.megbénult lánynak ekkor villant az agyába, milyen sors várhat rá most, amikor megszabadulva
la tébolyult vadember fojtogató karmaiból, an-
I nak a kezébe került, akit pár perccel ezelőtt kis híján megölt. A menekülés útját keresve gyorsan körülnézett. Nem messze állt az egyik folyosó végétől, de amikor arrafelé fordult, hogy belevesse magát a sötét útvesztőbe, a majomember észrevette a szándékát. Gyors ugrással mellette termett, és megragadta a lány karját.
- Várj! - mondta Tarzan, a dzsungel fia Kercsak törzsének nyelvén.
A lány elképedve nézett rá.
- Ki vagy te - suttogta --, aki az első emberek nyelvén szólsz hozzám?
1 - Tarzan vagyok a majmok népéből - felelte a férfi az emberszabású majmok közös nyel-; Vén.
L - Mit akarsz tőlem? - kérdezte a lány. - Miért mentettél ki Tha karmaiból?
- Elnéztem volna, hogy egy nőt megöljenek? ?r hangzott a kérdő válasz.
311

- Mi a szándékod velem? - kérdezett tovább a lány.
-?? Semmi. Dé segíthetnél nekem, hogy kijussak innen a szabadba - mondta Tarzan, bár maga sem hitte, hogy a lány teljesíti kérését. Biztos volt benne, hogy ha a főpapnő akarata érvényesülhet, az áldozati szertartás ott fog folytatódni, ahol az imént abbamaradt. Az is biztos volt persze, hogy szabad kézzel-lábbal és a pap hosszú tőrével felfegyverkezve nem lesz többé az a sorsába belenyugvó áldozat, amelynek gúzsba kötve és fegyvertelenül látták.
A lány hosszú pillanatokig nézett rá, mielőtt megszólalt volna.
- Csodálatos férfi vagy te - mondta. - Olyan, akiről kislány korom óta mindig is álmodoztam. Ilyennek képzelem népem őseit, ama dicsőséges faj férfiait, akik ezt a hatalmas várost felépítették itt, hogy felszínre hozhassák a föld méhéből a mesés kincseket, amelyekért elhagyták távoli, civilizált hazájukat.
Nem értem, hogy az előbb miért siettél a segítségemre, s azt sem értem, hogy most, miután a hatalmadban vagyok, nem kívánsz bosz-szút állni, amiért halálra ítéltelek,

amiért kis híján a saját kezemmel oltottam ki az
életedet.
- Feltételezem - felelte a majomember -, hogy csak
vallásod tanításait követted. Téged ezért nem
hibáztathatlak, bárhogyan vélekedem is máskülönben a
hitedről. De ki vagy te? Milyen emberek közé csöppentem?
- La vagyok, a Nap Templomának főpapja
312
Opar városában. Annak a népnek a leszármazottai vagyunk,
amely több mint tízezer évvel ezelőtt jött ide, hogy
aranyat találjon. Városaink sora tengertől tengerig ért,
az egyiktől, amely alól a nap felkel a másikig, amelybe
éjszakára lenyugszik, hogy lehűtse lángoló orcáját.
Mérhetetlenül gazdagok és mérhetetlenül hatalmasok voltak
őseink, de csupán néhány hónapig laktak itteni pompás
palotáikban. Az év többi részét messze északon töltötték,
eredeti hazájukban.
Sok-sok hajó járt ide-oda a régi és az új világ között.
Az esős évszak idejére a lakosságnak csak kis hányada
maradt itt. Azok, akik felügyeltek a bányákban dolgozó
fekete rabszolgákra, a kereskedők, hogy ellássák őket
mindennel, amire szükségük van és a katonák, akik őrizték
a városokat és a bányákat.
Egy ilyen alkalommal következett be a rettenetes
katasztrófa. Az itt maradottak hiába várták, hogy a sok
ezer távol levő visszatérjen, a megadott időben nem
érkezett meg senki. Az emberek hetekig vártak. Végül egy
nagy gályát indítottak útnak, hogy megtudják, miért nem
tértek vissza a többiek az anyaországból, de hiába
hajóztak sok-sok hónapon keresztül, sehol sem sikerült a
nyomára bukkanniuk an-- nak a hatalmas országnak,
amelyben népünk ősi kultúrája valamikor megszületett -
elsüllyedt "az mindenestül a tengerben. \ Attól a naptól
fogva kezdődött meg népünk hanyatlása. Reményét és hitét
vesztve hamaro-
313

san megadta magát az északról meg a délről jövő fekete
hordák támadásának. Egyik város a másik után
néptelenedett vagy esett el Akik megmaradtak, végül
kénytelenek voltak ebben a hegyek között fekvő hatalmas
erődben menedéket keresni. Hatalmunk, kultúránk lassan
tovább hanyatlott, s egyre jobban megfogyatkoztunk: népem
mára csupán vad majmok maroknyi törzse.
A majmok valójában velünk élnek immár hosszú-hosszú
ideje. Első embereknek hívjuk őket, ugyanolyan jól
beszéljük a nyelvüket, mint a sajátunkat; csak a templomi
szertartások szövegében próbálunk meg ragaszkodni
anyanyelvünkhöz. Idővel el fogjuk felejteni, és csak a
majmok nyelvét fogjuk használni. Eljön az ideje annak is,
hogy nem átkozzuk ki többé azokat, akik majmokkal
házasodnak, és így idővel lassanként visszasüllyedünk
majd az állatvilágba, ahonnan őseink megszámlálhatatlanul
sok évvel ezelőtt kiemelkedtek.
- De mi az oka annak, hogy te sokkal emberibb lény vagy,
mint a többiek? - kérdezte a
férfi.
- Bizonyos okok folytán a nők elcsökevé-nyesedése
nem volt olyan gyors, mint a férfiaké. Talán azért, mert
a férfiak közül csak az alacsonyabb rendűek maradtak
itt a nagy katasztrófa idején, míg a templomokban a
legnemesebb törzsek lányai szolgáltak. Az én nemzetségem
azért keveredett kevésbé, mint a többi, mert időtlen idők
óta ősanyáim voltak a főpa-
314
pok, a szent hivatás az anyákról lányaikra szállt.
Férjeinket az ország legnemesebb férfiai közül választják

ki számunkra. Mindig az értelmileg és testileg legtökéletesebb férfi lesz a fő-papnő férje.
- Ahogy elnéztem az urakat odafenn - vigyorgott Tarzan -, aligha jelenthet komoly gondot a választás.
A lány egy pillanatig különös tekintettel né-tett rá.
- Ne légy szentségtörő - mondta aztán. - Ok szent emberek - papok.
- Szóval vannak másmilyenek is, kellemesebb külsejűek?
- A többiek csúnyábbak a papoknál - felelte a lány.
Tarzan megborzongott, ahogy belegondolt, milyen sors vár a lányra, akinek szépsége az altemplom félhomályában is nagy hatással volt rá. \ ?- És velem mi lesz? - kérdezte hirtelen. -? Hajlandó vagy kivezetni a szabadba?
- A Lángsugarú Isten téged magának jelölt ki - válaszolta a lány ünnepélyesen. - Még az én hatalmam sem elegendő ahhoz, hogy megmentselek, ha rádtalálnak. De nem akarom, hogy rádtaláljanak. Te az életedet kockáztattad, hogy megments a haláltól. Én is tartozom neked ennyivel. Nem lesz könnyű dolog, napokba telhet, de a végén, azt hiszem, ki tudlak majd vezetni a falakon túlra. Menjünk. Hamarosan keresni fognak, és ha együtt találnak, mindket-
315

ten elvesztünk. Azonnal megölnek engem is, ha azt hiszik, hűtlen lettem istenünkhöz.
- Akkor nem szabad vállalnod a kockázatot - mondta Tarzan gyorsan. - Visszamegyek a templomba, és ha keresztül tudom magam verekedni rajtuk, te mentesülsz a gyanúnak még az árnyékától is.
De a lány ebbe nem egyezett bele, és végül sikerült is lebeszélnie Tarzant a tervéről. Elmagyarázta, hogy már így is túlságosan hosszú időt töltöttek az altemplomban, és hiába térnének most már vissza a kápolnába, ő, La mindenképpen gyanúba keverednék.
- Elrejtelek előbb - mondta -, s aztán egyedül megyek vissza közéjük. Azt mondom majd, hogy miután te megölted Thát, én még sokáig eszméletlenül hevertem itt, és nem tudom, megszöktél-e vagy sem.
Végül megegyeztek, s a lány elindult Tarzan előtt. Kanyargó, sötét folyosókon vezette végig, míg végül egy kisebb helyiségbe érkeztek, ahová a mennyezeten lévő kőrácson keresztül némi fény szűrődött be.
- Ez a Halottak Kamrája - mondta a lány. - Itt nem fognak keresni, mivel senki nem mer belépni a szellemek hónába. Mihelyt besötétedik, visszajövök. Addigra megpróbálom kieszelni, hogyan menekülhetsz ki innen.
Azzal elment, és Tarzan, a dzsungel fia ott maradt egyedül a halott város, Opar templomában, a Halottak Kamrájában.
316

21

A hajótöröttek

Clayton azt álmodta, hogy iszik, teleissza magát, hogy gyönyörűséges nagy kortyokban nyeli a friss, tiszta vizet. Egy pillanat alatt magához tért, s azonmód megállapította, hogy bőrig ázott a testét, arcát paskoló ömlő esőben. Hatalmas trópusi zápor szakadt rájuk. Clayton kinyitotta a száját és ivott. Hamarosan sikerült annyira felfrissülnie és újult erőre kapnia, hogy a kezére támaszkodva képes volt felemelkedni. Monsieur Thuran a lábainál hevert. Kicsivel hátrább Jane Porter kuporgott összegörbedt testtel a csónak aljában, teljesen

mozdulatlanul. Clayton biztosra vette, hogy meghalt. Végtelenül hosszúnak tűnő erőlködés árán kiszabadította magát Thuran ráakaszkodó teste alól, és minden erejét megfeszítve a lány felé kúszott. Odaérve felemelte fejét a csónak durva deszkájáról. Hátha mégis pislákol az élet szikrája ebben a szegény, csontig lesoványodott testben. Nem volt képes egyszerűen feladni minden reményt. Fogott egy átázott rongyot, és a kezébe szorítva csöpögtetni kezdte az életet adó vizet az elborzasztó külsejű lény duzzadt ajkai közé, aki néhány nappal ezelőtt még maga volt a sugárzó életkedv, a boldog fiatalság és az üdvökítő szépség. l Kis ideig semmi jele nem volt annak, hogy a
317

lányba visszatérne az élet, de aztán a félig lezárt pillák enyhe rezdülése jelezte, hogy a férfi fáradozásai nem voltak hiábavalók. Dörzsölget-; ni kezdte Jane csonttá soványodott kezét, és új-; ra vizet csöpögtetett kiszáradt szájába. A lány kinyitotta a szemét. Láthatóan hosszú időbe telt, mire felfogta, hol is van tulajdonképpen.
- Víz? - suttogta. - Megmenekültünk?
- Esik az eső - magyarázta Clayton. -'Ó Legalább ihatunk - végre. Már ez is sokat segített.
- Mi van monsieur Thurannal? - kérdezte a lány. - Látom, nem ölte meg magát. Meghalt?
- Nem tudom - felelte a férfi. - Ha még életben van, és az esőtől magához tér... - elharapta a szót, mert ha kissé későn Ls, eszébe jutott, hogy felesleges újabb rémségekkel gyötörnie a szegény lányt, akinek már eddig is éppen elég borzalomban volt része.
Az azonban magától is rájött, hogy mit akart mondani.
- Hol van most? - kérdezte.
Clayton csak a fejével intett a csónak aljában heverő test felé. Kis ideig egyikük sem szólalt meg.
- Megyek és megnézem, hátha életre tudom kelteni - mondta végül Clayton.
- Ne - suttogta a lány, és megragadta a karját. - Ne menjen. Meg fogja ölni, ha a víztől erőre kap. Hagyja meghalni, ha úgyis hal-
318

doklik. Ne hagyjon egyedül a csónakban ezzel a vadállattal.
Clayton tétovázott. A tisztesség azt kívánta volna, hogy próbálja meg életre kelteni Thu-rant, de azzal is számolni lehetett, hogy ember már úgysem segíthet rajta. És ki mondhatta volna rá, hogy tisztességtelen, ha ebben reménykedik. Csak ült ott önmagával vívódva, s amikor nem sokkal utóbb felemelte tekintetét a mozdulatlan férfi testéről, és pillantása a csónak pereme fölött a távolba tévedt, hirtelen minden erejét összeszedve nagy nehezen talpra állt. Gyenge hangon, de boldogan kiáltott fel:
- Föld, Jane! - szerette volna üvölteni ki-cserepesedett ajakkal. - Hála legyen istennek, mindjárt partot érünk!
A lány is odanézett, és talán ha száz yardnyi-ra tőlük sárga, fövenyes tengerpartot pillantott meg, azon túl pedig a trópusi dzsungel buja növényzetét.
- Most már megpróbálhatja életre kelteni -? mondta Jane Porter, mert őt is bántotta a lelkiismeret, amiért megakadályozta, hogy Clayton társuk segítségére siessen. Jó negyedórába telt, mire Thuran végre visz-myerte eszméletét, nagy nehezen kinyitotta a szemét, és további néhány percig tartott, míg sikerült megértetni vele,

mekkora szerencséjük van. Addigra a csónak halk
surrogással már meg is állt a homokos tengerfeneken.
A megivott víztől felfrissülve és a reménységtől
ösztökélve Clayton összeszedte magát any-
319

nyira, hogy a sekély vizén átgázolva kitámoly-gott
valahogy a partra a kezében egy kötéllel, amelynek végét
előzőleg a csónak orrához erősítette. A kötelet egy
alacsony dombon álló kis fához kötötte, mert éppen dagály
volt, és attól félt, hogy apálykor a víz kisodorja őket a
tengerre. Szinte biztosra vette ugyanis, hogy még órákba
telhet, mire elegendő ereje lesz kivinni Jane Portért a
partra.
Ezután lassú, bizonytalan léptekkel a közeli dzsungel
felé támolygott, amelynek fáin rengeteg trópusi
gyümölcsöt látott megvillanni. A Tarzan dzsungeljében
szerzett tapasztalatai alapján tudta, hogy a vadon termő
sokféle gyümölcs közül melyik ehető, így aztán közel
egyórás távollét után egy kisebb nyaláb élelemmel tért
vissza a partra.
Az eső elállt, és a nap olyan erővel tűzött le rájuk,
hogy Jane Porter ragaszkodott hozzá, haladéktalanul
próbáljanak meg kijutni a szárazföldre. Új erőre kapván
az ennivalótól, amelyet Clayton hozott magával,
mindhármuknak sikerült eljutni a némi árnyékot adó kis
fáig, amelyhez a csónakot kikötötték. Itt aztán, az
erőfeszítéstől teljesen elcsigázva, lefeküdtek pihenni,
és sötétedésig aludtak.
Nagyjából egy hónapig éltek a tengerparton meglehetős
biztonságban. A két férfi, mihelyt kissé visszatért az
ereje, valami kalyibafélét tá-kolt össze az egyik fa ágai
között, elég magasan ahhoz, hogy biztonságban legyenek a
nagyobb ragadozóktól. Napközben gyümölcsöt gyűjtöt-
320
tek, és kisebb rágcsáló állatokat próbáltak meg csapdába
ejteni, éjszakánként pedig rozoga ka-lyibájukban húzták
meg magukat a dzsungel vad lakóinak a sötétben hol itt,
hol ott hallatszó hátborzongató ordításaitól rettegve.
A kalyiba aljába terített dzsungelfüvön aludtak, és Jane
Porter éjszakánként Clayton felöltőjével takarózott,
ugyanazzal a kabáttal, amelyet a férfi azon az
emlékezetes kiránduláson viselt a wisconsini erdőkben.
Clayton összefont gallyakból válaszfalat készített,
amellyel két helyiségre osztotta lombos hajlékukat - az
egyikben a lány lakott, a másikban monsieur Thuran és
jómaga.
Hamarosan megmutatkoztak Thuran valódi jellemvonásai: az
önzés, udvariatlanság, pimaszság, gyávaság és
kéjsóvárság. Kétszer is előfordult, hogy ökölre mentek
Claytonnal a lánnyal szemben tanúsított viselkedése
miatt. Clayton egy pillanatra sem merte kettesben hagyni
őket. Jane Porternak és jegyesének élete örökös rettegés
volt, de éltette őket a remény, hogy végül valahogyan
csak megmenekülnek.
A lány gondolatai vissza-visszatértek azokhoz íz időkhöz,
amikor ugyanitt élt ezen az elhatott tengerparton. Hiszen
ha az erdők legyőzhetetlen istene egyszerre csak
előbukkanhatna múltból, és itt lehetne velük! Dehogy
kellene lelniük a környéken ólálkodó vadállatoktól vagy
Stz aljas Thurantól. Akaratlanul is felmérte, mi-?en
csekélyke védelmet élvez Clayton oldalán, aztán az jutott
az eszébe, mit tenne Tarzan, a
321

dzsungel fia, ha csak egyetlen pillanatig is szemtanúja

volna monsieur Thuran alattomos és fenyegető magatartásának. Egy alkalommal, amikor Clayton vízért ment a patakra és Thuran megint durván viselkedett, Jane hangosan is kimondta, amit gondolt.
- Szerencséje, monsieur Thuran - mondta -, hogy nincs itt szegény monsieur Tarzan. Arról beszélek, tudja, aki útban Fokváros felé eltűnt a hajóról, amelyen ön és Miss Strong uta-
ÍOtt.
- Maga ismerte azt a disznót? - kérdezte Thuran gúnyosan vigyorogva.
- Ismertem azt a férfit - felelte a lány. - Azt hiszem, ő volt az egyetlen igazi férfi, akit alkalmam volt megismerni.
Volt valami a hangjában, ahogyan Tarzanról beszélt, amiből Thuran azt vélte kiolvasni, hogy a lány érzelmei ellensége iránt mélyebbek lehettek egyszerű barátságnál, és e hirtelen támadt gyanúja alapján elhatározta, hogy még egyszer bosszút áll a halottnak vélt férfin, befe-ketítve még az emlékét is a lány előtt.
- Hitványabb volt a disznónál is - kiáltott fel. - Gyáva volt és alattomos. Hogy megmeneküljön egy férfi jogos haragjától, akinek feleségével szemben becstelenül járt el, hamis esküt tett, így próbálván meg a felelősséget teljesen az asszonyra hárítani. Amikor ez nem sikerült neki, elmenekült Franciaországból, hogy ne kelljen a férj előtt számot adnia tettéről a becsület mezején, párbajban. így került egyáltalán
322
arra a hajóra, amely Miss Strongot és engem Fokvárosba vitt. Jól tudom, hogy mit beszélek, mert a szóban forgó hölgy a húgom. És tudok még valami mást is, amiről eddig még senkinek sem szóltam: a maga bátor monsieur Tarzan ja halálos félelmében ugrott a vízbe, mert én felismertem, és ragaszkodtam hozzá, hogy szolgáltasson nekem elégtételt másnap reggel. Ügy volt, hogy késsel vívunk meg a kabinomban.
Jane Porter felnevetett. - Mondja, el tudja képzelni, hogy valaki, aki monsieur Tarzant is, önt is ismerte, egy pillanatig is hitelt ad ennek a nevetséges mesének?
- Akkor miért utazott álnéven? - kérdezte monsieur Thuran.
- Nem hiszek önnek - kiáltotta a lány, de igaz, ami igaz, a gyanakvás ördöge beleköltözött, hiszen emlékezett rá, hogy Hazel Strong is csak úgy ismerte az ő erdei istenét, mint John
^aldwellt, Londonból.
Tarzan kényelmes kis kunyhója alig öt mérföldre északra állt a tengerparton hevenyészett szállásuktól. Erről persze fogalmuk sem volt, és gyakorlatilag olyan távol voltak tőle, mintha ezer és ezer mérföldnyi áthatolhatatlan dzsungel választotta volna el őket. Ugyanakkor kissé távolabb, pár mérföldre a kunyhótól kezdetleges, de masszívan megépített kis házacskákban egy tizennyolc tagú társaság élt a parton - a i,Lady Alioe" három mentőcsónakjának utasai, iiktől Claytonék a yacht elsüllyedésekor elsod-Itak.
323

A sima tengeren nem egészen három nap alatt kieveztek a szárazföldre. A hajótörés borzalmaiban nem volt részük, és eltekintve attól, hogy a katasztrófa okozta megrázkódtatástól és újfajta életük szokatlan viszontagságaitól sokat szenvedtek és lehangoltak voltak, tulajdonképpen semmi bajuk nem volt.
Az a remény éltette őket, hogy a negyedik csónak utasait fedélzetére vette egy hajó, és hamarosan megkezdődik a

tengerpart alapos átkutatása. Minthogy az összes lőfegyvert és muníciót, ami a yachton volt annak idején, Tenning-ton csónakjába rakták át, a társaság kellőképpen fel volt fegyverkezve ahhoz, hogy megvédje magát, és nagyobb állatokra is vadászhasson.
Archimedes Q. Porter professzor volt az egyedüli, aki örökös fejfájást okozott nekik. Az öregúr hamar elintézte magában, hogy lányát biztosan felvette a fedélzetére egy utasszállító gőzhajó, s miután ily módon túltette magát a lánya sorsa miatti aggodalmain, minden szellemi energiáját nagy horderejű és elvont tudományos problémák vizsgálatának szentelte. Úgy vélte, hogy az ő felkészültségével rendelkező tudós számára csakis ezek jelentenek méltó szellemi táplálékot, és elméje tökéletesen érzéketlen maradt minden más ügy iránt.
- Soha nem volt még ennyi bajom Porter professzorral - panaszkodott Mr. Sámuel T. Philander lord Tenningtonnak - , azelőtt sohasem viselkedett ilyen, izé, hogy úgy mondjam, lehetetlenül. Ma reggel is, csak egy röpke fél-órára voltam kénytelen felügyelet nélkül hagyni, és mire visszajöttem, tökéletesen nyoma veszett. És könyörgöm uram, mit gondol, hol találtam meg? Fél mérföldre a parttól, kinn az óceánon, uram, az egyik mentőcsónakban. Úgy evezett, mintha az élete függne tőle. Nem tudom, hogy sikerült ekkora távolságra is eljutnia, mert csak egy szem evezője volt, úgy keringett körbe-körbe üdvözült arccal.
Egy matróz a másik csónakban kivitt utána, de a professzor teljesen fel volt háborodva, amikor azt javasoltam, hog'y azonnal térjen vissza a szárazföldre.
"Nohát, kedves Mr. Philander - mondta -, nagyon csodálkozom magán. Nem hittem volna, hogy ön, uram, tudós ember létére arra vetemedik, hogy gátat emeljen a tudomány fejlődése elé. Bizonyos csillagászati jelenségekből, amelyeket alkalmam volt részletesen megfigyelni az elmúlt néhány trópusi éjszaka során, azt hiszem, sikerült egy teljesen új hipotézist felállítanom a naprendszer keletkezésére vonatkozóan, amely - ehhez kétség sem férhet - bámulatba ejti majd a tudományos világot. Utána akarok nézni néhány dolognak egy, a Lap-lace-féle elméletet tárgyaló kitűnő tanulmány-X, amely tudomásom szerint egy New York-i íagángyűjteményben található. Azzal, Mr. Phi-mder, hogy megzavart, máris jóvátehetetlen késedelmet okozott. Ugyanis éppen úton vagyok túlsó part felé, hogy megszerezzem ezt az ér-íkezést." A legnagyobb nehézségek árán sikerült csak rábeszélnem, hogy térjen vissza a
324
325

partra, már attól féltem, hogy erőszakot kell alkalmaznom - fejezte be a történetet Mr. Philan-
der.
Miss Strong és édesanyja igen bátran viselkedtek, de a vadállatok támadásától rettegve örökös idegfeszültségben éltek. A többiekkel ellentétben nem fogadták el fenntartás nélkül azt az elméletet sem, amely szerint Jane, Clayton és monsieur Thuran azóta már rég biztonságban van egy hajó fedélzetén.
Esmeralda, Jane Porter elmaradhatatlan kísérője állandóan könnyek között átkozta a kegyetlen sorsot, amely elválasztotta őt "szegény kicsi bogarától".
Lord Tennington egy percig sem lett hűtlen nyílt szívű és jóságos természetéhez. Ugyanaz a kedélyes vendéglátó volt, mint korábban, aki mindent elkövetett, hogy gondoskodjék vendégei kényelméről és szórakoztatásáról. Yachtjá-nak legénysége számára megmaradt kemény kezű

parancsnoknak - a dzsungelben sem volt soha kérdés, mint ahogyan korábban a "Lady Alice" fedélzetén sem, hogy kinek a kezében van a végső döntés lényeges kérdésekben vagy vész esetén, amikor hideg fejjel gondolkodó és értelmes vezetőre van szükség.
Ha ennek a jól szervezett és viszonylag biztonságot élvező kis településnek a lakói láthatták volna a tőlük pár mérföldre délre élő lerongyolódott és örökös félelmektől zaklatott hajótörött-társaikat, alig ismertek volna rá bennük a "Lady Alice" fedélzetén nevetgélő és szórako-
326
zó társaság egykori kifogástalan öltözékű és modorú tagjaira.
Clayton és monsieur Thuran már-már meztelenül járkáltak, annyira szétszaggatták ruháikat a tüskés bokrok és a dzsungel buján tenyésző, kusza szövevényt alkotó növényei, amelyek között mind hosszabb és hosszabb utakat voltak kénytelenek megtenni élelem után kutatva.
Jane Portért természetesen nem tették ki e fáradságos kirándulások viszontagságainak, de a ruházata így is elszomorító képet mutatott.
Jobb elfoglaltság híján Clayton minden egyes elejtett állat bőrét már korábban is gondosan félretette, majd kifeszítette a fák törzsére, és szorgalmasan addig kapargatta, míg szépen megpuhultak. Most, hogy ruhái lassanként már alig-alig takarták meztelen testét, elkezdett valamilyen kezdetleges öltözéket készíteni belőlük. Egy hegyes tüskét használt tűként, cérna helyett pedig erős fűszálakat és az állatok inait
Az eredmény végül is egy ujjatlan, csaknem térdig érő öltözék lett. Minthogy számtalan, különböző fajtájú kis rágcsáló szőrméjéből készült, meglehetősen tarkabarkára sikeredett, ráadásul elég kellemetlen szaga is volt, így aztán mindennek volt mondható, csak egy elegáns ruhatár kívánatos darabjának nem. Ám egyszer mégiscsak eljött az a pillanat, amikor az illendőség rá-kényszerítette, hogy magára öltse, és Jane Porter nyomorúságos körülményeik közepette sem állhatta meg, hogy szívből fel ne nevessen, ami-\ kor megpillantotta benne.
327 -

Később Thuran is kénytelen volt egy hasonló kezdetleges ruhadarabot készíteni, így aztán a két férfi csupasz lábával és hosszú szakállával külsőre nem sokban különbözött az emberi faj történelem előtti őseitől. Thuran úgy is viselkedett.
Csaknem két hónapig éltek már így, amikor a katasztrófa bekövetkezett. A bajt egy rettenetes kaland előzte meg, amely kis híján egyesapásra véget vetett - a dzsungel kegyetlen és rettenetes törvényei szerint mindörökre - a jegyespár szenvedéseinek.
Thuran, akit levert a lábáról a hirtelen rátört dzsungelláz, a fa ágai között meghúzódó kis hajlékban hevert. Clayton élelmet keresni indult, és pár száz yardnyira merészkedett be a dzsun-gelbe. Visszatérőben volt már, amikor Jane Por-ter elébe ment. A férfi mögött ravaszul meglapulva egy kivénhedt, rühes oroszlán lopakodott. Izmainak és idegeinek gyorsasága jócskán megkopott, így aztán három napja nem volt képes kínzó éhségét enyhíteni, táplálékhoz jutni. Hónapok óta egyre ritkábban evett már, ezért könnyű zsákmányt keresve mind messzebbre és messzebbre kóborolt el szokásos vadászterületéről. Végre rátalált a természet leggyengébb és legvédtelenebb teremtményére - s Numa máris készült a kiadós lakomára.
Clayton, akinek sejtelme sem volt, micsoda veszedelem

leselkedik rá, nyugodtan lépett ki a sűrűből, és tartott
a tisztáson át Jane felé. Ügy száz lábnyira volt a
dzsungel szélétől, amikor
328
odaért hozzá, és abban a pillanatban a lány
í Clayton háta mögött, a széthajló fűben megpillantotta
az oroszlán sárgásbarna fejét, gonosz,
I sárga szemét, majd a leszegett fejjel osonó hatalmas
fenevad kisvártatva a maga teljes mivol-
. tában láthatóvá vált.
A lány annyira megdermedt az ijedségtől, hogy megszólalni
is képtelen volt, de meredt és rémült tekintete, a
félelemtől elkerekedett szeme minden szónál ékesebben
figyelmeztette Claytont. A férfit egy futó pillantás
meggyőzte
[. arról, hogy helyzetük reménytelen. Az oroszlán talán
ha harminc lépésre volt tőlük, és körülbelül ugyanilyen
távolságra voltak kalyibá-juktól is. Clayton minden
fegyvere egy masszív
fi husáng volt, és tudta, az éhes oroszlánnal szemben az
annyit ér, mintha parafadugóval töltött játékpuskát
tartana a kezében.
Numát a kínzó éhség régóta megtanította
[már, hogy a vad bömböléssel és morgással csak
:; elriasztja zsákmányát, de most, hogy annyira biztos
volt a dolgában, mintha hatalmas karmait máris
belemélyesztette volna áldozata lágy húsába, kitátotta
félelmetes pofáját, s szinte meg-
; remegett belé a levegő, ahogyan régóta visszafojtott
dühét szabadjára engedve hosszan, vér-fagyasztóan
felordított.
- Rohanjon, Jane! - kiáltotta Clayton. -j Gyorsan! Fel a
kunyhóba! - Ám hiába, a bénult izmok nem engedelmeskedtek
Jane akaratának. A lány némán és dermedten állt a he-
329

Iyén, és holtsápadt arccal meredt a feléjük k\l-szó
halálos veszedelemre.
A vérfagyasztó ordítás hallatán Thuran meg* jelent a
kalyiba kijáratában, majd megpillantva, mi történik
odalenn, rémülten ugrándozni kezdett, és oroszul kiabált
Claytonék felé.
- Rohanjanak! Rohanjanak! - rikácsolta. Ne hagyjanak
egyedül ezen a rettenetes helyen - azzal a földre vetette
magát és zokogni kezdett.
A váratlan hangok egy pillanatra elterelték az oroszlán
figyelmét, a fenevad megállt, és a fa irányába
pillantott. Clayton nem volt képes elviselni az őrjítő
feszültséget: hátat fordított az oroszlánnak, és arcát
kezébe temetve várta sor-t sa beteljesülését.
A lány rémülten nézte. Miért nem tesz valamit? Ha már
egyszer meg kell halnia, miért nem hal meg férfihoz
méltóan - bátran, a végsőkig küzdve a kezében levő árva
husánggal, még ha nem ér vele semmit, akkor is? Tarzan, a
dzsungel fia vajon mit tenne a helyében? Az biztos, hogy
csak hősies küzdelemben, az utolsó leheletéig védekezve
adná meg magát a halálnak.
Az oroszlán most ugrásra készen lekushadt, Jane Porter
biztos volt benne, hogy a következő pillanatban
mindketten a sárgás színű, hegyes, kegyetlen fogak között
fejezik be fiatal életüket. Térdre esett, és lehunyt
szemmel imádkozni kezdett, hogy legalább az utolsó
rettenetes pillanatot ne kelljen látnia. A láztól
legyengült Thuran elájult rémületében.
330

Hosszú másodpercek teltek el így, majd örökkévalóságnak tűnő percek, és a fenevad még mindig nem mozdult. Clayton már-már eszméletét vesztette a borzalmas félelemtől, térdei reszkettek, és pillanatok kérdése volt, hogy mikor roskad össze.
Jane Porter nem bírta tovább, felpillantott. Nem akart hinni a szemének.
- William - suttogta, - Nézze. Clayton nagy nehezen összeszedte magát any-nyira, hogy képes volt felemelni a fejét és az oroszlán felé fordulni. Meglepett kiáltás hagyta el ajkait. A fenevad fájdalmas görcsbe merevedve, holtan feküdt a lábuknál. Nehéz harci dárda állt ki sárgásbarna testéből, amely a jobb lapockája mögött fúródott a hátába, és egyenesen vérszomjas szívébe talált.
Amikor Clayton újra Jane Porter felé fordult, azt látta, hogy a lány, aki végre megpróbált talpra állni, támolyog a gyengeségtől. Gyorsan karjába kapta menyasszonyát, nehogy elessen, és fejét a vállára vonva magához szorította. Majd csordultig telt szívvel lehajolt hozzá, hogy
megcsókolja.
A lány gyöngéden eltolta magától.
- Ne, William, ezt ne - mondta. - Az utóbbi néhány perc alatt én esztendők tapasztalatával lettem gazdagabb. Szemtől szembe állva a halállal jöttem rá, hogyan kell élnem. Nem szeretném megbántani, higgye el, de meg kell mondanom, hogy nem vagyok képes tovább fenntartani ezt a képtelen helyzetet, amelyet én
332

magam teremtettem tévesen értelmezett hűségből, azzal, hogy kitartottam önnek tett meggondolatlan ígéretem mellett.
Életemnek ez a néhány szörnyű pillanata megtanított arra, hogy vétek lenne, ha megpróbálnám tovább ámítani magam meg önt is, és akár csak egy percig is azzal hitegetném, hogy a felesége leszek, ha netán egyszer visszatérünk a civilizált világba.
- De hát miért, Jane? - kiáltotta a férfi. - Mi köze van gondviselésszerű megmenekülésünknek az irántam táplált érzelmeihez? Most nagyon feldúlt, megértem, de meglátja, holnapra újra a régi lesz.
- Ne gondolja. Sokkal közelebb vagyok igazi énemhez ebben a percben, mint voltam több mint egy éven keresztül - felelte a lány. - Az, ami most történt, újra eszembe juttatta, hogy a valaha élt legbátrabb férfi egykor megtisztelt a szerelmével. Visszautasítottam, és mire rájöttem, hogy én is szeretem, már késő volt. Ő meghalt, én pedig soha nem fogok férjhez menni. Ha egy kevésbé bátor férfival kötném össze az életemet, óhatatlanul is megvetést éreznék férjem iránt, mert gyávának kellene tartanom. Érti, mire gondolok?
I - Igen - felelte Clayton lehorgasztott fej-gjel, és arcát a szégyen pírja öntötte el.
És másnap bekövetkezett az igazi katasztrófa:
333

22.

Opar kincseskamrái

Teljesen bésötétedett, mire La, a főpapnő étel-*; lel, itallal visszatért Tarzanhoz a Halottak Kam-; rajába. Nem világított magának a sötét folyosón, hanem az omladozó fal mentén tapogatózott előre, míg oda nem ért a kamráig. A fenti kőrácson keresztül a trópusi hold halvány fény*

világította meg a terein belsejét.
Amikor Tarzan meghallotta a közeledő léptek neszét, a helyiség túlsó végébe húzódott, és meglapult az árnyékban, de felismervén a lányt, elébe sietett.
- Dühöngenek - volt La első szava. - Feláldozásra szánt embernek még soha nem sike--rült elmenekülnie az oltárról. Már útnak is indítottak ötven férfit, hogy találjanak meg, akár-; merre mentél. Átkutatták az egész templomot," ennek az egy helyiségnek a kivételével.
- Miért nem mernek ide bejönni? - kérdezte Tarzan.
- Ez a Halottak Kamrája. A holtak ide térnek meg istenünk szolgálatára. Látod azt a régi oltárt? A holtak azon áldozzák fel az élőket, ha itt találnak valakit. Ezért fél a népem attól, hogy belépjen ebbe a terembe. Ügy tudják, hogy aki bemerészkedik ide, azt a leselkedő holtak azonnal megragadják és feláldozzák.
- Es téged nem?
334
'Ó- En a főpapnő vagyok. Egyedül én erezne--tem magam biztonságban a halottaktól. Tisztem szerint néha-néha hozok nekik egy-egy emberáldozatot a fenti világból. Csak én léphetek be ide anélkül, hogy veszélyben lenne az éle--tem.
- Es engem miért nem bántottak? - gúnyo-; lódott Tarzan a groteszk hiedelmen.
A lány egy pillanatra furcsán nézett rá. Az-;, tan azt felelte:
E - A főpapnő dolga az, hogy oktassa és ma^ gyarázza a hitet, amelynek alapjait nála bölcsebbek fektették le; de semmi nem írja elő, hogy higgyen is bennük. Minél többet tud valaki a saját vallásáról, annál kevésbé hisz benne, és a miénkről senki nem tud többet nálam.
- Tehát csak azért félsz kimenteni engem innen, mert a többi földi halandó esetleg rájör het, hogy kettős játékot űzöl?
i - Csak azért. A holtak azok, amik. Élőnek nem árthatnak, de nem is segíthetnek. Ezért aztán csak magunkra hagyatkozhatunk, és minél gyorsabban cselekszünk, annál jobb. Éppen elég nehéz volt kijátszani az éberségüket any-nyira is, hogy ezt a falat ennivalót idehozhassam. Ha megpróbálom nap mint nap újra meg-?enni, az az ostobaság netovábbja volna. Gyere, meglátjuk, mennyivel sikerül közelebb jutni ahhoz a helyhez, ahonnan végképp kijutsz a sza-píadba. Nekem hamarosan vissza kell mennem. .. La visszavezette Tarzant az áldozókápolna alatti terembe, majd az innen induló számtalan
335

folyosó egyikében folytatták útjukat. Á sötétben Tarzan nem látta, merre járnak. Ügy tíz percig tapogatóztak előre a kanyargó folyosón, míg végül egy zárt ajtóhoz érkeztek. A majomember hallotta, hogy a lány kulccsal matat a zárban, majd kisvártatva kilincs csikordulása hallatszott. Az ajtó a rozsdás sarokvasak hangos nyikorgása közepette kitárult, s ők beléptek. - Itt biztonságban leszel holnap estig -; mondta a lány. Azzal távozott, és bezárta maga után az ajtót.
Tarzan magára maradt az alvilági sötétségben, amely még az ő gyakorlott szemei számára is áthatolhatatlannak bizonyult. Óvatos léptekkel elindult előre, míg kinyújtott kezével el nem érte a helyiség túlsó végét, majd mindvégig a fal mellett maradva körbejárta a szobát. Ügy húsz láb. hosszú volt egy-egy oldala. A padló kővel volt kirakva, a falakat pedig az egykori építők ugyanazzal az eljárással húzták fel, amelyet Tarzan már

odafent is megfigyelt. A különböző nagyságú gránitkockákat habarcs nélkül, hihetetlen pontossággal illesztették egymáshoz évezredekkel ezelőtt, és a masszív alapfalak még mindig szilárdan álltak.
Körbejárván a szobát, Tarzan egy különös jelenségre figyelt fel, amely teljesen váratlanul érte, tekintve, hogy a helyiség ablaktalan volt, és csupán egyetlen ajtó nyílott belőle. Szorosan a fal mellett maradva még egyszer óvatosan körbetapogatózott. Nem, nem tévedett. Az ajtóval szemközti oldalon megállt a fal közepe tá-
336
ján. Egy pillanatra mozdulatlanná merevedett, aztán néhány lábnyira oldalt lépett. Megint visszament előbbi helyére, és most a másik oldalra lépett egyet.
Újra teljes kört írt le a szobán belül, és, lépésről' lépésre gondosan végigtapogatta a falat. Végül újra megállt azon a helyen, ahol a különös jelenséget tapasztalta. Semmi kétség! Ezen a ponton és csakis itt határozottan érezhető volt, hogy friss levegő áramlik be a szobába a fal résein keresztül.
Tarzan sorra végigtapogatta a falat alkotó gránitkockákat, és végül sikerült is találnia egyet, amelyet ki tudott venni a helyéről. Körülbelül egy arasz széles volt, a terem felőli oldala pedig háromszor hat hüvelyk nagyságú. Miután egy helyen megbontotta a falat, a majomember egymás után emelte ki a helyükről a hasonló nagyságú köveket. Úgy tűnt, ezen a helyen csupa ilyen, szinte tökéletes formájú kockákat használtak az építők. Rövid idő alatt vagy tucatnyit szedett ki a falból, majd benyúlt, hogy kitapogassa a következő sort. Legnagyobb meglepetésére, ameddig hosszú karjával elért, az első sor kő mögött a falnak nem volt folytatása.
Újabb néhány perc, és sikerült akkorára tágítania a nyílást, hogy egész testével beférjen, Clöl mintha valami egészen halvány fény derengett volna, vagy talán inkább csak a sötétség irolt kevésbé áthatolhatatlan. Négykézláb mászna óvatosan tapogatózott előre, míg végül úgy izenöt láb megtétele után, ennyi lehetett az
337

Hl ?
alapfalak átlagos vastagsága, a folyosó egy függőleges aknába torkollva hirtelen véget ért. Tar-zan sötétben tapogatózó keze mindenütt csak ürességet talált, és az alatta nyíló üreg fenekét sem sikerült elérnie, pedig a folyosó szélébe kapaszkodva, amennyire tudott, leereszkedett a sötéten tátongó mélységbe.
Végre föltekintett, és odafenn a magasban a csillagos ég egy kerek darabkáját pillantotta meg. Ameddig a karja elért, végigtapogatta az aknaszerű valami oldalát, és megállapította^ hogy fölfelé haladva a fal körkörösen egyre szűkül. Ez a körülmény kizárta annak lehetőségét, hogy arrafelé próbáljon meg kijutni.
Amint ott ült, és azon tűnődött, mi lehetett a rendeltetése a különös folyosónak s a kürtőnek, amelybe torkollik, a fenti nyílás fölött egyszer-csak megjelent a hold, és lágy, ezüstös fénnyel árasztotta el a lenti sötétséget. A kürtő mibenléte egy pillanat alatt világossá vált Tarzan számára: egészen lenn a mélyben csillogó víztükröt pillantott meg. Egy reges régi kút széléhez érkezett hát! Most már csak az volt a kérdés, hogy mi célt szolgálhatott valamikor a kutat és a sötét termet összekötő folyosó.
Amikor a hold kisvártatva egészen a kút pereme fölé emelkedett, és fénye most már teljes egészében megvilágította az akna belsejét, Tarzan a szemközti oldalon egy másik nyílást fedezett fel a falban. A

majomember azt kezdte mérlegelni magában, hogy vajon nem egy olyan folyosó bejáratát látja-e, amely a túlsó végén ki-
338
vezet a szabadba. Mindenképpen érdemesnek látszott a dolog végére járni, és Tarzan úgy döntött, hogy így is tesz.
Gyorsan visszatért a kibontott falhoz, amelyen keresztül a folyosóra jutott, majd magával vitte a kiszedett köveket, és belülről visszarakta őket a helyükre. Már bontás közben észrevette, hogy vastag porréteg borítja a kőkockákat, és ebből arra következtetett, hogy ha az ősrégi építmény jelenlegi lakói tudnak is esetleg a titkos folyosóról, biztos, hogy talán már több em-; beröltő óta nem használják.
Miután a köveket visszatette, Tarzan a kút felé indult, amely ebben a magasságban körülbelül tizenöt láb széles volt. Ekkora távolságot átugrani gyerekjáték volt a majomember számára, aki a következő pillanatban már el is indult a szűk alagútban, óvatosan lépkedve, hogy ha netán újabb üreg kerülne útjába, bele ne es~ sék.
Talán száz lábnyit haladhatott előre, ekkor egy lefelé vezető lépcsőhöz érkezett, amelynek vége alvilági sötétségben veszett el. Ügy húsz lábbal lejjebb az alagút ismét vízszintes folyosó-; ként folytatódott, és nem sokkal ezután egy nehéz faajtó zárta el az utat, amelyet arról az ol-; dalról, ahol Tarzan állt, vastag rudak biztosítót-; . tak. -Ez a tény azt sugallta a majomembernek,' hogy valószínűleg egy olyan föld alatti járatra bukkant, amely kivezet a szabadba. Feltevését igazolni látszott az, hogy a rudak így az ellenkező irányból jövők számára zárták el a beha-
339

, H
tolás lehetőségét, hacsak a folyosó nem rűen a tömlöcbe vezetett.
A rudak tetején vastagon állt a por, ami újabb jele volt annak, hogy a folyosót hosszú ideje nem használhatták már. Ahogy Tarzan félrehúzta a rudakat, majd kinyitotta a súlyos ajtót, a hatalmas sarokvasak hangos nyikorgással tiltakoztak évszázados nyugalmuk háborgatása ellen. A majomember egy pillanatig mozdulatlanná dermedve figyelt, nem hall-e válaszként arra utaló zajt, hogy a templom lakóit felriasztotta a szokatlan éjszakai lárma, de aztán, hogy csend volt mindenütt, belépett az ajtón. Óvatosan körültapogatózva megállapította, hogy egy tágas terembe jutott, amelynek a falai mentén, de a padlón is szerteszét több sorban különös alakú, de egyforma fémrudak állnak nagy halmokban. Kezével végigtapogatta őket, leginkább egy mindkét végén használható nyeles cipőhúzóra emlékeztették a majomembert. A rudak meglehetősen súlyosak voltak, és ha nincs ez az elképesztő tömeg belőlük, Tarzan biztosra vette volna, hogy aranyból készültek; egyszerűen felfoghatatlan volt azonban a számára, hogy micsoda mesés kincs hever a lábai előtt, ha ez a sok ezer kilónyi fémrúd tényleg csupa arany, így aztán arra a meggyőződésre jutott, hogy biztosan valamilyen kevésbé nemes fémből készült.
A terem túlsó oldalán egy másik ajtót fedezett fel, és minthogy ismét csak az innenső oldalon találta a rögzítő rudakat, egyre inkább re-
ménykedni kezdett, hogy valóban egy régi-régi elfelejtett járaton megy végig, amely kivezeti a
? szabadba. Az ajtón túl a folyosó nyílegyenesen folytatódott, és hamarosan nyilvánvalóvá vált a

majomember számára, hogy túl jár már a templom külső falain. Bárcsak tudta volna, melyik
[.irányban halad! Ha nyugatra, akkor valahol a külső városfal alatt kell lennie.
Növekvő reményekkel igyekezett előre, amilyen gyorsan csak lehetséges volt a sötétben, és fél óra múlva egy felfelé vezető lépcsőhöz ért. Alul a lépcső kőlapokból volt kirakva, de ahogy a majomember egyre feljebb lépkedett meztelen talpával, egyszer csak valami változást érzett: a nyers kőlapokat gránit váltotta fel. Kezével is végigtapogatva a követ, megáHapította, hogy a lépcsőt minden bizonnyal sziklába vésték, mivel semmiféle repedés nem utalt arra, hogy az egyes kőlapokat valahol összeillesztették volna. ; A lépcső úgy száz lábnyit csigavonalban emelkedett, majd az utolsó forduló után Tarzan hir-
pelen egy magas sziklafalak között húzódó hasadékban találta magát. Feje felett a csillagos ég
rlátszott. A lépcső véget ért, az út meredeken
?pielkedő ösvényben folytatódott. Tarzan sietve
?indult felfelé, és az ösvény végén egy hatal-
$mas gránitszikla tetejére érkezett. f- Egy mérföldnyire volt Opartól, a fennsége3 romvárostól, amelynek kupolái és tornyai halványan csillogtak az egyenlítői hold fényében. Tarzan pillantása a magával hozott fémrúdra esett. Egy pillanatig vizsgálgatta a fényes hold-
340
341

világnál, aztán felemelte a fejét, és az egykori nagyság emlékét őrző, omladozó távoli épületek
felé nézett.
- Opar - mormogta elmerengve. - Micsoda város! A halódó és elfeledett múlt varázslatos városa, a hihetetlen szépség és a fenevadak városa, a rémség és a halál városa - de a mesebeli gazdagság városa is. - A rúd színaranyból volt.
A gránittömb, amelynek tetején a majomember állt, meredeken emelkedett ki a környező sík terepből. A város felől nézve azok felé a sziklák felé esett, amelyekre Tarzan előző reggel kapaszkodott fel fekete harcosaival. Lemászni durva felületű és meredeken eső oldalán hihetetlenül fáradságos és veszedelmes vállalkozás volt még a majomember számára is, de végül mégiscsak a völgy puha földjét érezte a talpa alatt, majd anélkül, hogy egyetlen pillantást ve-Ó tett volna a városra, gyors léptekkel elindult a völgyet őrző sziklák felé.
Éppen felkelt a nap, amikor felért a hágó tetején levő lapos kis fennsíkra a völgy nyugati határán. Messze lenn, a hegy lábánál füstöt látott felszállni az erdő fái közül.
- Emberek! - mormolta maga elé. ötvenen indultak útnak, hogy a nyomomra bukkanjanak. Lehet, hogy ők azok?
Gyorsan leereszkedett a szikla oldalán, és egy szűk szurdokban, amely a távoli erdő felé tartott, gyorsan elindult a füst irányában. Az erdő szélét úgy negyed mérföldre érte el attól a hely-
342
tői, ahol a vékony füstoszlop a szélcsendes időben a magasba emelkedett, és innen kezdve a fák ágain folytatta útját. Óvatosan haladt előre, míg aztán egyszercsak egy hevenyészett boma tűnt fel előtte, amelynek a közepén kis tüzeiket körülvéve ötven harcosát pillantotta meg. Vaziri nyelven odakiáltott nekik:
- Keljetek fel, emberek, és üdvözöljétek királyotokat!
A harcosok meglepett és ijedt kiáltozás közepette

ugrottak talpra, és nemigen tudták eldönteni, hogy meneküljenek-e vagy sem. De Tarzan a következő pillanatban egy messzire nyúló ágról máris könnyedén közéjük ereszkedett. Ami-:or emberei végre felfogták, hogy valóban hús-ér törzsfőnökük érkezett meg, nem pedig testet tött szelleme, majd szétvetette őket az öröm.
- Gyávák voltunk, bizony, Vaziri - kiáltotta Buszuli. - Elmenekültünk és sorsodra hagytunk. De amikor túl voltunk az első ijedtségen, inegesküdtünk, hogy visszatérünk, és megmentünk, vagy legalábbis bosszút állunk gyilkosaidon. Éppen most készülődtünk, hogy újra nekivágjunk a magas hegynek, és aztán a völgyön keresztül eljussunk abba a rettenetes városba. I - Nem láttatok ötven ijesztő külsejű embert a sziklákról leereszkedve az erdő felé tartani? - kérdezte Tarzan.
- De igen, Vaziri - felelte Buszuli. - Teg-tap délután vonultak el erre, amikor mi éppen
zültünk visszafordulni a város felé. Nagyon tlenül mozogtak az erdőben. Egy mérföldre
343

voltak
tőlünk, amikor már meghallottuk, hogy közelednek, és mivel nekünk más elintéznivalónk volt, visszahúzódtunk az erdőbe, és hagytuk, hadd menjenek tovább. Sebesen totyogtak rövid lábaikon, és időnként egyik-másik négykézlábra ereszkedett, mint Bolgani, a gorilla. Valóban ijesztőek voltak, Vaziri.
Tarzan beszámolt a vaziriknak kalandjairól, és szólt a sárga fémről is. Egyikük sem ellenkezett, amikor elmondta, az a terve, hogy az éj leple alatt valamennyien visszatérnek, és amennyit csak tudnak, elhoznak az óriási meny-nyiségű kincsből. Így történt aztán, hogy a sötétség leszálltakor ötven ébenfekete harcos tartott szapora léptekkel az opari völgy száraz, poros földjén a város előtt emelkedő hatalmas gránitszikla felé.
Leereszkedni is nehéz feladat volt a sziklafal meredek oldalán, de Tarzannak hamarosan tapasztalnia kellett, hogy ötven harcosát feljuttatni a csúcsra meg szinte a lehetetlenséggel határos. A bravúros mutatványt végül is a majomember fantasztikus erőfeszítéseinek köszönhetően sikerült végrehajtani. Tíz lándzsát végeiknél egymáshoz toldva összekötöztek, majd e különös lánc egyik végét Tarzan derekához erősítették, és neki nagy nehezen sikerült feljutnia
a csúcsra.
Onnan aztán az egyik feketét a másik után ihúzta fel, és ily módon végül mindenki biztonságosan felérkezett a sziklatömb tetejére. Tarzan azonnal a kincseskamrába vezette őket, ahol
344
mindenkinek két-két aranyrudat osztott ki, , amelyek együtt jó nyolcvan fontot nyomhattak.
Éjfélre az egész csapat újra a sziklatömb aljában gyülekezett, de jócskán délelőtt volt már, mire a nehéz rakománnyal feljutottak a völgy végében álló sziklák tetejére. Innen kezdve lassan haladtak hazafelé, minthogy a büszke harcosok nemigen szoktak hozzá a teherhordáshoz. Azért zokszó nélkül cipelték rakományukat, és a harmincadik nap végén meg is érkeztek saját országuk határára.
Itt ahelyett, hogy északnyugati irányban, vagyis falujuk felé folytatták volna útjukat, Tarzan egyenesen nyugat felé vezette őket, majd a harmincharmadik nap reggelén úgy rendelkezett, hogy táborbontás után térjenek visz-sza a faluba, és hagyják ott az aranyat, ahová előző este

összerakták.
:- És te, Vaziri? - kérdezték. ; - Én itt maradok egy pár napig - felelte. - Ti addig siessetek haza asszonyaitokhoz és gyerekeitekhez.
I Amikor a vazirik távoztak, Tarzan magához vett két aranyrudat, és a közeli fára felugorva könnyedén lendült tova az ágakon a szövevényes, áthatolhatatlan aljnövényzet fölött párszáz yardnyit, hogy végül hirtelen egy kör alakú tisztás fölött bukkanjon fel, amely körül az Sserdő óriás fái úgy emelkedtek a magasba, mint megannyi gondosan őrködő házigazda. A természetes amfiteátrum közepén egy kemény-

?
re taposott, lapos tetejű kis dombocska emelkedett. Ki tudja, hány százszor járt már Tarzan ezen a világtól elzárt helyen azelőtt, amelynek környékét oly sűrűn benőtték a tüskés bokrok és az ezerfelé indázó kúszónövények, hogy még Sita, a leopárd sem volt képes átfurakodni rajtuk, és még Tantor, a hatalmas erejű elefánt számára is leküzdhetetlen akadályt jelentett az eleven védőgyűrű, amely a nagy emberszabású majmok tanácskozóhelyét védte a vad dzsungel minden ártalmas lakójától.
Tarzan ötvenszer fordult, mire az összes rudat elhelyezte az amfiteátrumon belül. Aztán egy vén villámsújtotta fa odvából elővette ugyanazt az ásót, amellyel valamikor kiásta Archime-des Q. Porter professzor ládáját, és amelyet annak idején, majom módra, ezen a helyen rejtett el. Hosszú árkot ásott, és belehelyezte a vagyont érő aranyat, amelyet fekete harcosai szállítottak ide Opar városának elfelejtett kincseskamráiból. Ezen az éjszakán az amfiteátrumban aludt, és másnap kora reggel elindult, hogy felkeresse kunyhóját, mielőtt visszamegy a vazirikhoz. Miután mindent úgy talált, ahogy utoljára hagyta, vadászni ment a dzsungelbe. Ügy gondolta, hogy zsákmányát a kunyhóba viszi, nagy lakomát csap, és aztán kényelmes ágyában tölti el az éjszakát.
Ügy öt mérföldnyire kóborolt el déli irányban, egy meglehetősen széles folyó partja felé tartva, amely kunyhójától hat mérföldre ömlött 346
a tengerbe. Nagyjából fél mérföldre járhatott a tengerparttól a szárazföld belsejében, amikor hirtelen olyan szag csapta meg az orrát, amelybe a vad dzsungel minden lakója beleremeg: Tarzan emberszagot érzett.
A szél az óceán felől fújt, tehát az embereknek nyugat felé kellett lenniük. Az emberszag Numa szagával keveredett. Ember és oroszlán. "Jó lesz sietnem" - gondolta a majomember, mert megérezte, "hogy fehér emberek szagát sodorja felé a szél. "Lehet, hogy Numa vadászik." Amikor a fák ágain haladva kiért a dzsungel széléré, egy térdre borult, imádkozó asszonyt illantott meg, vele szemben pedig egy elvadult külsejű fehér férfit, aki arcát kezébe temetve mozdulatlanul állt a helyén. A férfi mögött egy ivénhedt oroszlán közeledett lassan könnyű cédája felé. A férfi elrejtette az arcát, a nő Imádkozás közben lehajtotta a fejét, így Tarzan Biem láthatta, hogy kicsodák.
í Numa éppen ugrásra készült, Tarzannak egy Hjlásodperc vesztegetni való ideje sem volt. Arra ?bár nem gondolhatott, hogy leveszi hátáról az íját, és egy mérgezett nyílvesszőt helyezve rá Megcélozza a sárga bundájú fenevadat. Ahhoz Bedig, hogy késével még idejében rávethesse ?agát, túlságosan messze volt. Egyetlen lehető-^Bge maradt, csakis ebben bízhatott. S a majom-

?tnber máris villámgyorsan cselekedett.
Nehéz lándzsáját markoló keze a másodperc része alatt lendült hátra a válla fölé, s a ha-s izmok máris katapultként lőtték ki a ha-
347

lálos fegyvert, amely a lombokon átfúródva egyenesen az ugrani készülő oroszlán szívébe talált. A fenevad egyetlen hang nélkül a földre hemperedett, és holtan nyúlt el megmenekült áldozatai lábánál.
Egy pillanatig sem a férfi, sem a nő nem mozdult. Aztán az utóbbi kinyitotta a szemét, és csodálkozva nézett a férfi háta mögött fekvő halott fenevadra." Amikor Tarzan, a dzsungel fia megpillantotta a szívének oly kedves, gyönyörű arcot, a megdöbbenéstől elállt a lélegzete. Megbolondult volna? Egyszerűen nem akart hinni a szemének. Lehetetlen, hogy ő legyen az, az egyetlen nő, akit valaha is szeretett. De hát semmi kétség, ő az, senki más.
Aztán a nő felállt, a férfi pedig a karjába kapva magához húzta, hogy megcsókolja. A majomembert egy pillanat alatt gyilkos indulat kerítette hatalmába. A vér elborította az agyát, s homlokán a régi forradás egyszeriben bíborvörösen ütött át napbarnított bőrén.
Vad arca rémisztő grimaszba torzult, miközben lassan egy mérgezett nyílvesszőt helyezett íjára. A háttal álló, gyanútlan férfit figyelte, és szemében gonosz fény villant meg.
Felemelte és izmos karját hátrahúzva megfeszítette az íját. Tekintete végigfutott a nyílvesz-sző csillogó felületén. Egy pillanat, és a gyilkos fegyver egyenesen az odalent álló férfi szívébe
fúródik.
De a halál hírnöke végül mégsem indult el végzetes útjára. A fegyvert markoló kéz lassan-
348
: lassan lehanyatlott, a majomember homlokán : izzó sebhely elhalványult, és Tarzan, a dzsungel Ófia lehorgasztott fejjel szomorúan megindult a [dzsungelén keresztül a vazirik faluja felé.

23

Az ötven ijesztő külsejű férfi

I Jane Porter és William Cecil Clayton hosszú fcercekig némán bámulta a kimúlt fenevadat, ? amelynek kis híján mindketten áldozatul estek, lány törte meg elsőként az érzelmi vihart kö-ető csendet. - Ki lehetett az? - suttogta. :- Azt csak a jóisten tudná megmondani - plelte a férfi csüggedten.
?- De hát ha a javunkat akarja, miért nem atatkozik? - kérdezte újra Jane. - Nem kelne kiabálnunk neki, és legalább megköszön-nk, amit tett?
ülayton gépiesen engedelmeskedett a lány avának, de kiáltozására nem érkezett válasz. Jane Porter megborzongott. - A rejtelmes fesungel - mormogta. - A rettenetes dzsun-Bl, amelynek még a baráti megnyilvánulásai is Besztőek.
í Ó- Legjobb volna visszamennünk a kalyibába, I mondta Clayton. - Ott legalább egy kicsivel
349

I
nagyobb biztonságban lesz. En úgysem tudom megvédeni, ha

valami történne - tette hozzá
keserűen.
- Ne beszéljen így, William - igyekezett lelket önteni belé a lány, akit azóta is bántott a lelkiismeretet, amiért szavaival oly súlyos sebet ejtett a férfi önérzetén. - ön igazán azt tette, amit ebben a helyzetben tenni lehetett. Nemesen, önfeláldozóan és bátran viselkedett. Nem róható fel önnek, hogy nincsenek emberfeletti képességei. Csak egyetlen egy férfit ismertem, aki ennél többre lett volna képes. Az imént nagyon feldúlt voltam, nem válogattam meg a szavaimat, de higgye el, nem akartam megbántani. Csak azt szerettem volna tisztázni egyszer s mindenkorra, hogy sohasem fogok férjhez menni önhöz, hogy ez a házasság elhibázott dolog
volna.
- Azt hiszem, értem - felelte a férfi. - Ne beszéljünk róla többé, legalább addig, míg visz-sza nem térünk a civilizált világba.
Másnapra' Thuran rosszabbul lett. Szinte állandóan önkívületi állapotban volt. Semmit sem tehettek érte, és Clayton nem is nagyon igyekezett, hogy valamit kitaláljon. A lány miatt tartott a fickótól, és a szíve mélyén abban reménykedett, hogy hátha meghal. Az a lehetőség, hogy ha őt magát valami baj éri, a lány teljesen ki lesz szolgáltatva ennek a vadállatnak, jobban aggasztotta, mint az a gondolat, hogy a lány a kegyetlen őserdő szélén egyedül maradva bizonyára meghal.
350
Clayton kihúzta az oroszlán testéből, és ma-, gához vette a lándzsát, így aztán, amikor reggel vadászni indult az erdőbe, sokkal nagyobb biztonságban érezte magát mint bármikor azóta, hogy kikötöttek ezen az elhagyott tengerparton. l Ennek következtében messzebbre is hatolt be az erdő sűrűjébe, mint eddigi útjai során.
Lázálmában Thuran egyfolytában félrebeszélt Hés vadul kiáltozott. Jane Porter, amennyire le-^ hetett, igyekezett elhúzódni tőle, végül lemá-tazott a kalyibából a fa tövébe - ennél mesz-6zebbre nem merészkedett. Leült a földre a kezdetleges létra mellett, amelyet Clayton eszká-bált a számára, és a tengert bámulta. Mint mindig, most is abban reménykedett, hogy egyszer-csak hajó tűnik fel a láthatáron.
Háttal fordult a dzsungelnek, így nem láthatja, hogy az erdő szélén lassan szétválik a magas és mögötte egy torzonborz arc tűnik fel. z ijesztő alak apró, véreres, egymáshoz közel lő szemével áthatóan figyelte a lányt, és tekin-Ibtével időről időre végigpásztázta a tengerpartot, mintha arról akart volna meggyőződni, raj-la kívül nincs-e ott más is.
Kisvártatva újabb arc jelent meg az-első mel-|tt, az-tán még egy és még egy. Thuran odafenn ét őrjöngeni kezdett lázálmában, mire a sza-illas fejek hirtelen eltűntek, ugyanolyan neszlenül és gyorsan, mint ahogy megjelentek. , minthogy a lány szemmel láthatóan nem-n törődött a fentről most már folyamatosan
351

?
?
hallatszó nyöszörgéssel, hamarosan újra előbújtak a sűrűből.
Az ijesztő alakok egymás után bukkantak fel a dzsungel szélén, és óvatosan lopakodtak a mit sem sejtő nő felé. A fű halk zizegésére a lány végre felfigyelt, megfordult, és az elébe táruló látványtól ijedtében felsikított, majd reszkető lábakkal megpróbált felkelni a helyéről. Támadói

ekkor minden irányból rárohantak. A rémisztő teremtmények egyike hosszú gorilláéra emlékeztető karjába kapta, és bevitte a dzsun-gelbe. Mocskos mancs tapadt a szájára, hogy belefojtsa a rémült sikoltozást. Az elmúlt hetek örökös rettegése után ez a rettenetes élmény már végképp sok volt a lánynak. Megviselt idegei felmondták a szolgálatot, és Jane Porter elvesztette az eszméletét. Amikor újra magához tért, az őserdő sűrűjében találta magát. Éjszaka volt. Egy kis tisztás szélén feküdt, amelynek közepén tábortűz lángjai csaptak a magasba. A tűz körül ötven ijesztő külsejű férfi kuporgott. Csapzott haj és szakáll borította fejüket, arcukat. Hosszú karjukat maguk alá húzott apró, görbe lábaikon nyugtatták. Valami gusztustalan ételt marcangoltak a fogukkal, mint a vadállatok. A tűz szélén cserépedény gőzölgött a lángok fölött, amelyből egyikük időnként egy-egy darab húst piszkált ki hegyes végű botjával. Amikor a férfiak észrevették, hogy foglyuk visszanyerte eszméletét, a közelben lakmározók közül az egyik bűzölgő kezével odahajított neki
352
egy darabot az undorító főtt húsból, de a lányt olyan émelygés fogta el, hogy inkább lehunyta :'a szemét. Hosszú-hosszú ideigsvándoroltak a sűrű erdőn keresztül. A szerencsétlen, teljesen kimerült lány számára egybefolytak a kínokkal teli forró napok. Kegyetlen fogvatartói egyre lökték-ta-szigálták előre, s ha kisebesedett lábával megbotlott és elesett, a közelben levő ijesztő alak ütlegekkel és rúgásokkal ösztökélte továbbhala-. dásra. Beláthatatlan messzeségben voltak még útjuk végétől, amikor el kellett dobnia a cipőjét, mert egyszerűen elkopott a talpa. Az ezernyi tüskés-tövises bozót foszlányokká szaggatta a ruháját, s ahogy egykor fehér és puha bőre kivillant a szánalmas rongyok közül, mindenütt ;véres sebek borították a testét.
Az utolsó két napra annyira elfogyott az ereje, hogy kínzóinak minden rugdosása és üvöltö-I zése ellenére sem tudott vérző lábaira állni. Ki-lerült szervezete eljutott tűrőképességé végső fiatárára, és a lány testileg annyira kimerült, logy képtelen volt akár csak térdre is emel-cedni.
A dühödt vadak körülvették, fenyegetően or-lítoztak vele ugató nyelvükön, rugdalták, hu-íngjaikkal és öklükkel ütötték, hogy továbbha-idásra bírják. A lány csukott szemmel, mozdu-itlanul feküdt a földön, és azért fohászkodott, jgy mielőbb jöjjön el érte az irgalmas halál, feely végre megváltja szenvedéseitől. Ám a ha-íl nem könyörült rajta, és az ötven vadember
353

végül megértette, hogy áldozatuk nem képes többé járni. Felemelték hát a földről, és az út hátralévő részén magukkal cipelték.
Másnap késő délután a lány egy hatalmas város magasba törő, omladozó falait pillantotta meg, de annyira gyenge és beteg volt, hogy a leghalványabb érdeklődés sem támadt benne a rendkívüli jelenség iránt. Biztos volt benne, hogy fogsága csak egyféleképpen érhet véget, akárhová viszik is ezek a félig állati, félig emberi lények. Végül a két nagy falon keresztül bejutottak a romváros belsejébe. Egy düledező hatalmas építménybe vitték, és itt több száz ugyanolyan rémes alak gyűlt köréje, mint amilyenek idehozták. Igaz, voltak közöttük nők is, akiknek külseje kevésbé volt ijesztő, és láttukra hosszú idő óta először támadt a lányban valami kis halvány remény, hogy sorsa jobbra fordulhat. Ám ez a reménység is rövid életűnek bizonyult, mert a nők egyáltalán nem

viseltettek rokonszenvvel iránta, bár az is igaz, hogy vissza sem éltek hatalmukkal.
Alaposan megszemlélvén az áldozatot, az épület lakói végre megnyugodtak, majd a lányt levitték az altemplom egyik sötét termébe. Fémedényben vizet, egy másikban ennivalót tettek mellé, majd a puszta kőre fektetve magára hagyták.
Egy hétig Jane csak azokat a nőket látta, akik tisztük szerint enni- és innivalót vittek neki. Ereje lassanként kezdett visszatérni, és látszott,
354
hamarosan megfelelő állapotban lesz ahhoz, hogy a templom papjai áldozatként ajánlhassák fel a Lángsugarú Istennek. Szerencséjére fogalma sem volt arról, milyen sorsot szántak neki.
Tarzan, a dzsungel fia, miután jól irányzott lándzsájával megmentette Claytont és Jane Portért Numa karmaitól, lassan haladt a dzsungel belseje felé. A frissen felszakított régi seb sajgó fájdalommal és szomorúsággal töltötte el a szívét.
Utólag már örült, hogy jobbik énje még idejében megálljt parancsolt a kezének, és nem következett be az a rettenetes dolog, amelyre fellobbanó vad, féltékeny dühe ösztökélte. Bizony, csak egy másodpercen múlott, hogy Claytont nem az ő kezétől érte utol végzete. Teljesen a hirtelen és vad állati ösztönök uralma alá került abban a néhány pillanatban, amikor felismerte a lányt és társát, azután íjat markoló keze lehanyatlott, s a vetélytársának szánt mérgezett nyílvesszőt visszatette tegezébe.
Azt látta, hogy az imádott nőt, az ő asszonyát, az ő párját más valaki öleli. Csak egyféleképpen cselekedhetett a dzsungel kegyetlen törvényei szerint, amelyhez ebben a vad világban igazodni kényszerült. Ám még mielőtt jóvátehe-stlen bűnt követett volna el, a szenvedély lobogó tüzén úrrá lettek nagylelkű lényének nemesebb érzelmei. Nem győzte áldani jó szerencséjét, hogy még idejében sikerült megfékeznie
355

indulatait, és nem lőtte ki azt a végzetes nyílvesszőt. Ahogy mindezeket végiggondolta, egyre kevesebb kedvet érzett ahhoz, hogy visszatérjen a vazirik közé. Nem kívánt emberi lényt látni jó ideig. Ügy gondolta, hogy inkább egyedül kóborol a dzsungelben, míg a szívét hasogató fájdalom nem tompul egy kissé. Vadon élő társaihoz hasonlóan magára akart maradni fájdalmával.
Ezen az éjszakán újra a majmok amfiteátrumában aludt, és egy-két napig vadászat után újra meg újra ide tért vissza. A harmadik nap délutánján valamivel korábban érkezett. Kényelmesen elnyúlt pár percre a kör alakú tisztás puha füvén, s ahogy ott feküdt, dél felől a távolból egyszer csak ismerős hangokat hallott. Semmi kétség a nagy majmok egy csapata vonul arra a dzsungelén keresztül. Perceken keresztül mozdulatlanul fülelt a zaj irányába. Igen, állapította meg végül, az amfiteátrum felé tartanak.
Tarzan ráérősen felkelt a földről, és nyújtózkodott, de érzékeny fülével pontosan követte a közeledő törzs minden mozdulatát. A szél a majmok felől fújt, és kisvártatva feléje sodorta a szagukat is, bár e nélkül az újabb bizonyíték nélkül is teljesen biztos volt a dolgában.
Amikor a csapat már eléggé közel járt az amfiteátrumhoz, a majmok közt felnőtt Tarzan eltűnt az egyik fa ágai között a tisztás túlsó oldalán. Kényelmesen elhelyezkedett, hogy szemügyre vehesse a jövevényeket.

Nem is kellett sokáig várnia.
356

Kisvártatva egy szőrös, vad arc jelent meg vele szemben az alacsonyabb ágak között. A kegyetlen apró szempár gyors pillantást vetett a tisztásra, majd Tarzan hallotta, hogy a majom hátrafordulva torokhangon odaszól a mögötte várakozóknak. A szőrös felderítő azt közölte a törzs többi tagjával, hogy tiszta a levegő, nyugodtan letelepedhetnek az amfiteátrumban.
Előbb az élen haladó ereszkedett le könnyedén a puha fűszőnyegre, majd apránként az egész törzs, mintegy száz emberszabású majom. Voltak közöttük nagy, kifejlett példányok, és szép számmal fiatalabbak is. Itt-ott néhány szopós kölyök csimpaszkodott anyja bozontos nyakába.
Tarzan sokat felismert a majmok közül. Ugyanaz a törzs volt, amelyben egykor ő maga is nevelkedett. A mostani felnőtt állatok közül sokan kis kölykök voltak az ő gyerekkorában. Mennyit hancúroztak, játszottak együtt valamikor! Kíváncsi volt, megismerik-e még, hisz némelyik majom emlékezőtehetsége nem túl nagy, és két év végtelenül hosszú időnek tűnhet a számukra.
Beszélgetésükből azt vette ki, hogy új királyt választani érkeztek az amfiteátrumba - az előző alatt száz láb magasságban letörött egy ág, s az ereje teljében levő törzsfőnök gyászos véget
ért.
Tarzan kisétált egy mélyen a tisztás fölé nyúló ág végére, ahol könnyen észrevehettek. Egy fürge tekintetű nőstény szeme akadt meg
358
rajta először. Ugató hangon hívta fel rá a többiek figyelmét, majd számos nagy hím majom emelkedett fel ültéből, hogy jobban szemügyre vehesse a betolakodót. Fenyegetően kivicsorított fogakkal és felborzolt szőrrel lassan közeledtek felé, s közben mély torokhangon fenyegetően morogtak.
- Karnat, én vagyok az, Tarzan, a majmok népéből - mondta a majomember törzsének nyelvén. - Biztosan emlékszel rám. Együtt bosszantottuk Numát, amikor kicsik voltunk. Botokkal és kókuszdióval dobáltuk a jó magas, biztonságos ágakról.
A megszólított állat megtorpant, és kifejezés^ telén arcát lassanként mintha a felismerés, a bizonytalan emlékezés derítette volna fel.
- És te, Magor - szólította meg most a másikat Tarzan -, nem emlékszel régi királyodra,
-arra, tudod, aki legyőzte Kercsakot? Nézz rám! Ugyanaz a Tarzan vagyok, a hatalmas vadász, a legyőzhetetlen harcos, akit valamikor mindannyian olyan jól ismertetek.
Az összes majom odagyűlt lassanként, de inkább kíváncsian, mint fenyegetően. Pár pillana-
I tig egymás között motyogtak valamit.
- Mit akarsz most itt közöttünk? - kérdez-Éte végül Karnat.
- Csupán békességet - felelte a majomem-Lber.
I A majmok újra tanakodni kezdtek. Végül is-ét Karnat szólalt meg:
359

-- Gyere akkor közénk békességgel Tarzan, a majmok népéből.
Így aztán Tarzan, a dzsungel fia a vad és félelmetes horda közepén könnyedén leereszkedett a gyepre. A fejlődés rögös útját végigjárva ismét vadállattá vált a többi vadállat között.

Nem volt része különösebb üdvözlésben, ami az emberek között szokás, ha valaki két évi távollét után visszatér. A legtöbb majom újra ugyanúgy tett-vett, mint a majomember megjelenése előtt, nem szenteltek neki többé figyelmet, úgy kezelték, mintha egyáltalán el sem távozott volna a törzsből.
Néhányan a fiatal hímek közül, akik koruknál fogva nem emlékezhettek rá, négy lábra ereszkedve odasomfordáltak hozzá, hogy körbeszaglásszák, és egyikük vicsorgó fogakkal, fenyegetően rámorgott. Ogy látszott, mindjárt a kezdet kezdetén tekintélyt akart szerezni előtte. Lehet, hogy ha Tarzan morogva meghátrál, a fiatal him beérte volna ezzel, de ettől kezdve a rangsorban mindig a mögött a hím mögött lett volna a helye, akinek kitért az útjából.
Ám Tarzan, a dzsungel fia nem hátrált meg. Ehelyett meglendítette hatalmas tenyerét, és óriási izmainak minden erejét beleadva az ütésbe, úgy képen törölte a fiatal hímet, hogy az menten elterült a füvön. A következő másodpercben azonban már fel is pattant, hogy fog-gal-körömmel egymásnak essenek, de a fiatal hím szándékából nem lett semmi. Alighogy dühös morgás és vicsorgás közepette összeakasz-
360
kodtak, a majomember ujjai máris ellenfele torkára fonódtak.
A fiatal majom hamarosan megadta magát, és mozdulatlanul hevert a földön. Akkor Tarzan elengedte és felegyenesedett - nem akart ölni, csak megmutatni a fiatal majomnak, meg azoknak, akik esetleg odafigyeltek, hogy velük szemben még mindig Tarzan, a dzsungel fia az úr.
A lecke használt - a fiatal majmok ezentúl kitértek az útjából, ahogyan fiatal majmokhoz illik, ha náluk különbbel találkoznak, és az öreg hímek sem vonták kétségbe előjogait Néhány napig a szoptatós anyák még bizalmatlanok voltak vele, és ha túlságosan közel ment hozzájuk, ellene fordultak, és fogukat kivillantva ijesztően morogtak. Tarzan ilyenkor tapintatosan biztonságos távolságba húzódott, ahogyan ez a majmok között ugyancsak szokás - hiszen őrült az a hím, amelyik egy anyát megtámad. Idővel aztán a kölykeiket védő nőstények is jzzászoktak a jelenlétéhez. Együtt járt vadászni a törzzsel, mint a régi szép időkben, és amikor a többiek rájöttek, hogy '"magasabb rendű eszével Tarzan jobbnál jobb táplálékelő helyekre vezeti, és ügyesen forga-itott kötelével olyan ízletes vadhúshoz juttatja jLőket, amelyhez különben csak ritkán vagy soha ?lem jutnának hozzá, lassanként ugyanúgy; ; kezdtek felnézni rá, mint régen, amikor a kt-i rályuk volt. így történt, hogy amikor a törzs elhagyta az amfiteátrumot, és folytatta dzsungel-
361

bell kóborló életét, Tarzant a majmok ismét vezérükké választották.
A majomember tulajdonképpen elégedett volt a sorsával. Nem volt boldog - tudta, boldog nem lesz soha többé -, de legalább a lehető legtávolabb volt mindattól, ami fájdalmas múltjára emlékeztette. Régesrég lemondott már arról, hogy valaha is visszatérjen a civilizált világba, és most úgy határozott, hogy fekete bőrű barátait, a vazirikat sem keresi fel többé. Elege volt az emberekből mindörökre. Majomként nőtt fel, így kezdte életét, és így is fog meghalni, döntötte el magában.
Mindazonáltal nem hagyta nyugodni a gondolat, hogy a szeretett nő szűk egynapi járóföldre él majomnépének

törzshelyétől, és folyvást aggasztotta az is, hogy minden bizonnyal állandó veszélynek van kitéve. Hogy Clayton mennyire nem képes megoltalmazni őt, arról annak idején egy pillanat alatt meggyőződhetett a saját szemével. Az idő múlásával Tarzant egyre jobban kezdte mardosni az önvád.
Végül odáig jutott, hogy egyeneseruaaegvetést érzett önmaga iránt, amiért a maga bánatát és féltékenységét önző módon Jane Porter biztonsága elé helyezte. Nap nap után egyre jobban gyötrődött a gondolattól, és voltaképpen már el is határozta, hogy visszatér a tengerpartra és hűségesen őrködni fog Jane Porter és Clayton biztonsága fölött, amikor olyan híreket hallott, amelyek hatására egycsapásra felrúgta minden korábbi tervét, és fittyet hányva a halálos
362

veszedelemnek, mint az őrült, rohanni kezdett kelet felé. Még mielőtt Tarzan csatlakozott volna a törzshöz, az egyik fiatal hím, nem találván saját népéből való párt magának, a szokásoknak megfelelően nekivágott a vad dzsungelnek, hogy mint valami régi kóbor lovag, elnyerje egy más törzsbeli ifjú hölgy kegyeit.
Éppen visszatért a párjával, és azon frissiben, nehogy elfelejtse, mesélni kezdte a kalandjait. Egyebek között megemlítette, hogy találkozott egy nagy csapat különös formájú majommal is.
- Egy kivételével mind hím volt, és hosszú szőr fedte az arcukat - mondta. - Az az egy, az nőstény volt, és még ennél az idegennél is világosabb bőrű - azzal hüvelykujjával Tarzan felé bökött.
A majomember egy pillanat alatt maga volt a megtestesült figyelem. A lassú észjárású fiatal majom alig győzött válaszolni gyors kérdéseire.
!- A hímeknek rövid, görbe lábuk volt?
- Igen, olyan.
- Numa és Sita bőrét viselték az ágyékunkon?
- Igen, azt.
- Botokkal és késekkel voltak felfegyver*; . kezve?
- Igen.
; - És ugye sok sárga karikát viseltek a karju-; kon és a lábukon? t«- Pontosan.
363

- És a nőstény kicsi volt, ugye, és karcsú és nagyon fehér?
- Igen.
- Törzsbelinek látszott, vagy fogoly volt?
- Ügy rángatták magukkal hol a karjánál, hol a hosszú hajánál fogva, amely a fejéről lógott; és állandóan ütötték és rugdalták. Csuda mulatságos volt nézni.
- Úristen - mormogta Tarzan. - Hol voltak, amikor találkoztál velük, és merre mentek?
- Erre visszafelé a második víznél jártak - és a majom délre mutatott. - Amikor találkoztam velük, arra mentek, ahol a nap reggel látszik, felfelé, a víz szélén.
- Mikor volt ez? - kérdezte Tarzan.
- Fél holddal ezelőtt.
A majomembernek ennyi elég is volt. Szó nélkül felugrott a legközelebbi fára, és mint valami test nélküli szellem, eltűnt az ágak között kelet felé, az elfeledett város,.Opar irányába!

24

Újra Oparban

Amikor Clayton visszatért a kalyibába, és látta, hogy Jane Porter eltűnt, az aggodalomtól és a fájdalomtól majd eszét vesztette. Monsieur Thuran eszméleténél volt, láza e sajátos beteg-
364
ség természetének megfelelően egyik pillanatról a másikra alábbhagyott. A gyenge és kimerült férfi bágyadtán hevert a kalyiba aljában vetett fűágyon.
Amikor Clayton a lány felől kezdte kérdezgetni, csodálkozva vette tudomásul, hogy nincs a közelben.
?- Én nem hallottam semmi rendkívüli zajt - mondta. - De az is igaz, hogy többnyire eszméletlen voltam.
Ha a fickó nincs nyilvánvalóan teljesen legyengülve, Clayton arra gyanakodott volna, hogy aljas szándékkal hallgatja el előle a lány hollétét; de láthatóan annyi erő sem volt benne, hogy segítség nélkül lemásszon a kalyibából. Ebben a leromlott állapotban biztosan nem árt-itott a lánynak, és arra sem lett volna képes, hogy egyedül visszamásszon az ingatag létrán.
Clayton sötétedésig a környéken kóborolt a dzsungelben, azt remélve, hogy valahol majd csak rábukkan az elveszett lány nyomára vagy ivalamilyen arra utaló jelre, hogy ki vagy mi rabolhatta el. De hiába hagyott a dzsungelélet törvényeiben teljesen járatlan ötven férfi any-Biyi nyomot maga után, hogy az őserdő legtom-pább agyú lakója számára is mindent nyilvánvalóvá tett volna, Clayton csak járkált, vagy ?tússzor is keresztezve a frissen kitaposott csa-bást, és mégsem vette észre a legkisebb jelét sem annak, hogy néhány rövidke órával ezelőtt Rtt sok-sok embernek kellett elvonulnia. 6
Keresgélés közben hangosan kiáltozta a lány
365

nevét, de ezzel csak azt érte el, hogy magára vonta Numa, az oroszlán figyelmét. Szerencsére idejében észrevette a feléje lopakodó veszedelmes árnyékot, és még mielőtt a fenevad rávetette volna magát, felmászott egy magas fa ágai közé. Ezzel a keresés aznapra be is fejeződött, mert az oroszlán sötétedésig fel-alá járkált a fa alatt.
A fenevad végül elvonult, de Clayton ezután sem mert leereszkedni a halálos veszélyekkel fenyegető sötét éjszakába, állandó rettegések közepette inkább a fán aludt. Másnap reggel visszatért a tengerpartra, és végképp feladta a reményt, hogy Jane Porter segítségére siessen. Az ezt követő hét folyamán monsieur Thuran állapota rohamosan javult.. Naphosszat pihen-getett a kalyibában, miközben Clayton szorgalmasan járt vadászni mindkettőjük számára. A két férfi csak akkor szólt egymáshoz, ha ez végképp elkerülhetetlen volt. Clayton beköltözött a kalyibának abba a részébe, amelyben idáig Jane Porter lakott, és csak akkor találkozott Thurannal, amikor ennivalót és vizet vitt neki, vagy emberbaráti kötelességből egyéb dolgokban segítségére volt.
Mire Thuran annyira megerősödött, hogy maga is elindulhatott ennivalót keresni, Claytont verte le lábáról a láz. Napokon keresztül hánykolódott önkívületben és kínoktól gyötörtén, de az orosz egyszer sem nézett feléje. Ennivalót a beteg amúgy sem tudott volna magához venni, de a szomj úság úgy gyötörte, hogy az már a
366
kínszenvedéssel volt egyenlő. A vissza-visszatérő hagymázas rohamok között naponta egyszer nagy nehezen sikerült elvánszorognia a patakhoz, és megtöltenie a kis kannát, amely a mentőcsónak kevés használható felszerelési tárgyainak egyike volt.
Thuran kaján örömmel figyelte kínlódását '- úgy

tűnt, kifejezetten élvezi a másik gyötrelmeit, aki annak ellenére, hogy a legteljesebb legvetéssel viseltetett iránta, a lehetőségekhez tépest mindennel ellátta, míg ő maga szenve-iett ugyanebben a betegségben.
Utoljára Clayton annyira legyengült, hogy nem volt képes többé lemászni a kalyibából. Egy napig kínlódott víz nélkül, de amikor már majd megőrült a szomjúságtól, mégiscsak meg-; térte Thurant, hogy hozzon neki inni. A fickó kezében egy kanna vízzel odament ayton szobájának bejáratához. Gonosz vigyor elent meg az arcán.
- Itt van a víz - mondta. - De előbb hadd ilékeztessem, hogy hányszor járatott le a lány
előtt, hogy megtartotta magának, és nem volt ajlandó megosztozni rajta velem ...
- Elég! - vágott a szavába Clayton. - Elég! icsoda aljas féreg maga, hogy nem átall így
eszélni egy tiszta nőről, aki talán már meg is alt azóta. Uramisten! Micsoda bolond voltam, likőr ápoltam, hogy életben maradjon. Maga Őg azt sem érdemli meg, hogy ebben az átko-; országban éljen. Itt van a víz - mondta erre Thuran. -Ó
367

Jóls nézze meg, mert utoljára látja - azzal szájához emelte az edényt, és inni kezdett, majd a maradékot kiöntötte a földre. Aztán sarkon fordult, és magára hagyta a beteg embert.
Clayton oldalára fordult, és arcát karjába temetve feladta a küzdelmet.
Másnap Thuran elhatározta, hogy elindul észak felé a tengerparton. Ügy számított, hogy előbb-utóbb csak ráakad valamilyen településre, vagy ha nem, hát ennél rosszabb körülmények közé akkor sem kerül. A haldokló Clayton hagy-mázas őrjöngése is kezdett az idegeire menni. Ellopta Clayton lándzsáját és útnak indult.
Legszívesebben megölte volna távozása előtt a beteg embert, de aztán mégsem tette, mert úgy látta, hogy ezzel csak szívességet tenne neki.
Még aznap eljutott egy tengerparton álló kis kunyhóig. Egyre vérmesebb reményeket kezdett szívében táplálni a civilizáció közelségének láttán, mivel azt hitte, hogy a kunyhó valamely nem messze fekvő településhez tartozik. Ha csak sejtette volna, hogy valójában kinek a tulajdona, és hogy gazdája ezekben a percekben mindössze pár mérföldre tartózkodik tőle a szárazföld belsejében, Nyikolaj Rokov úgy menekült volna erről a helyről, mint a pestisjárvány elől. De minderről fogalma sem volt, így aztán pár napig ott maradt, és a kunyhóban meghúzódva élvezte a biztonságot és a viszonylagos kényelmet. Majd folytatta útját észak felé.
Lord Tennington táborában javában folytak
368
az állandó szálláshely felépítésének előkészületei. Ezt követően pedig néhány fős expedíciót szándékoztak kiküldeni észak felé, hogy próbáljon meg kapcsolatot találni a civilizált világgal.
Ahogy a napok egyre teltek, és a várva várt segítség csak nem érkezett meg, a hajótöröttek szívében egyre inkább halványulni kezdett a remény, hogy Jane Porter, Clayton és monsieur Thuran szerencsésen megmenekült. Senki sem beszélt többé a dologról Porter professzornak, ő pedig annyira belemerült tudományos álmaiba, hogy észre sem vette az idő múlását.
Időnként elejtett egy-egy megjegyzést arra vonatkozóan, hogy pár napon belül bizonyosan megjelenik majd egy gőzhajó a tengeren, horgonyt vet a közelükben, és milyen boldogok lesznek, ha valamennyien együtt folytathatják

útjukat. Máskor meg valami vonatról beszélt, és azon tűnődött, nem hóviharok okozzák-e, hogy ennyit késik.
- Ha nem tudnám, hogy szegény drága öregúr milyen - mondta egyszer Tennington Miss Strongnak -, biztosan észrevenném, hogy, izé, tudja, hogy nincs teljesen rendben.
- Hát hiszen - mondta szomorúan a lány --, .ha a dolog nem volna olyan véresen komoly, akár még nevethetnénk is rajta. Én születésem óta ismerem Porter professzort, és jól tudom, mennyire imádja Jane-t. De mások számára ? esetleg úgy tűnhet, hogy teljesen közömbös a lánya sorsa iránt. Pedig csak arról van szó, hogy abszolúte semmi gyakorlati érzéke nincs, és
369

mindaddig egyszerűen nem képes felfogni az olyan természetes dolgok létezését, mint amilyen a halál, míg a szinte cáfolhatatlan bizonyíték elől már végképp nem tud kitérni.
- Nem fogja kitalálni - folytatta Tennington -, mit csinált tegnap is. Elmentem egyedül egy kicsit vadászni, s éppen hazatérőben voltam, amikor egyszercsak azt látom, hogy gyors léptekkel jön velem szemben ugyanazon a vadcsapáson, amelyen a tábor felé tartottam. Kesét hosszú fekete frakkja szárnyai alatt összekulcsolta a hátán, cilinderét keményen a szemébe húzta, és fejét a földre szegezve igyekezett, ha el nem csípem, talán a közeli és gyors halál
léié.
"De hát drága professzor úr, hova siet, az isten szerelmére" - kérdeztem tőle. "Bemegyek a városba, lord Tennington - mondta a lehető legkomolyabb arccal -, és panaszt teszek a postamesternél a vidéki kézbesítés szervezetlensége miatt, amely itt mindnyájunkat sújt. Hetek óta semmiféle postát nem kaptam. Biztosan rengeteg levelem érkezett már Jane-től. Haladékta-. lanul jelenteni kell az ügyet Washingtonban."
És akár hiszi, akár nem, kedves Miss Strong '- folytatta Tennington -, alig tudtam meggyőzni az öregurat, hogy itt nemcsak vidéki postakézbesítés nincs, hanem város sincs, és hogy még csak nem is azon a földrészen, nem is azon a földtekén vagyunk, mint Washington. Mikor mindezt végre megértette, elkezdett aggódni a lánya miatt. Azt hiszem, csak most
370
fogta fel igazán, milyen helyzetben vagyunk, és először fordult meg a fejében, hogy Miss Portért esetleg mégsem vette a fedélzetére egy arra járó hajó.
- Még a gondolatától is irtózom ennek - mondta a lány -, és mégis, másra sem tudok gondolni, csak társaságunk eltűnt tagjaira.
- Reméljük a legjobbakat - felelte Tennington. - Ami önt illeti, ön igazán mindnyájunknak példát mutatott bátorságból, hiszen bizonyos értelemben önt érte a legnagyobb veszteség.
- Igen - felelte a lány. - Ügy szerettem Jane Portért, mint a testvéremet.
Tennington nem árulta el, mennyire meglepődött. Ö ugyanis egyáltalán nem erre gondolt. A "Lady Alice" elsüllyedése óta sokat volt együtt ezzel a marylandi széplánnyal, és újabban azt vette észre, hogy nagyon is sokat kezd jelenteni a számára. Ez a felfedezés már-már lelkének békéjét fenyegette, mert állandóan ott motoszkált a fejében a nagy titok, amelybe monsieur Thuran annak idején bizalmasan beavatta, miszerint ő és Miss Strong hamarosan eljegyzik egymást. Szerette volna tudni, igazából mennyire felel meg a valóságnak Thuran állítása.

A maga részéről sohasem látta, hogy a lány egyszerű barátságon túl bármilyen más érzelemnek tanújelét adta volna.
- Aztán meg monsieur Thuranban, ha valóban mindannyian odavesztek, ön a szívének na-
371

gyön kedves valakit vesztett el - próbált puhatolózni.
A lány felkapta a fejét. - Monsieur Thuran-nal nagyon jó barátságba kerültünk - mondta. - Rövid ideje ismertük csak egymást, de én igazán megkedveltem.
- És arról nem is volt szó, hogy férjhez megy hozzá? - buggyant ki a kíváncsiság a férfiból.
- Isten ments, dehogy! - kiáltott fel a lány. - Nem ilyen értelemben éreztem őt magamhoz közel állónak.
Lord Tennington mondani akart valamit. Ha-zel Strongnak, úgy érezte, feltétlenül mondania kell valamit, mégpedig azonnal, de valahogyan mégsem volt képes kibökni, amit gondolt. Többször is körülményesen nekifogott, megköszörülte a torkát, fülig vörösödött, de aztán végül csak annyit jegyzett meg, hogy reméli, a kunyhók még az esős évszak beköszönte előtt készen lesznek.
És mégis, anélkül, hogy észrevette volna, csak sikerült közölnie, amit érzett, a lány megértette, és olyan boldog lett tőle, mint még soha életében.
A beszélgetést ezen a ponton egy különös, ijesztő külsejű alak feltűnése szakította félbe, aki a tábortól délre éppen akkor bukkant elő a dzsungelbői. Egyszerre pillantották meg mind a ketten. Tennington a revolveréért nyúlt, de amikor a félig meztelen, szakállas fickó hangosan a nevén szólította, és rohanvást megindult feléjük, leengedte a kezét, és a férfi elé sietett.
372
Senki sem ismert volna rá a mocskos, lesová-nyodott alakban, akinek testét mindössze egy állatbőrökből összerótt ruhadarab borította, arra a kifogástalan megjelenésű monsieur Thu-ranra, akit a társaság tagjai utoljára a "Lady Alice" fedélzetén láttak.
Még mielőtt a kis település többi lakója tudomást szerzett volna Thuran megjelenéséről, Tennington és Miss Strong gyorsan kikérdezte őt az eltűnt csónak többi utasának sorsáról.
- Mind meghaltak - felelte Thuran. - A három matróz már halott volt, mire partot értünk. Miss Portért valamilyen vadállat hurcolta magával a dzsungelbe, amikor én lázas betegen, eszméletlenül feküdtem a kis kalyibánkban. Claytont ugyanez a láz vitte el pár napja. És ha meggondolom, hogy egész idő alatt csupán néhány mérföldre, alig egynapi járóföldre voltunk egymástól... Rettenetes!
Jane Porter maga sem tudta, mennyi ideje fekszik már az ősrégi város, Opar altemplomának sötét termében. Egy időre a magas láztól elvesztette az eszméletét, de a láz múltával lassanként kezdte visszanyerni az erejét. A nő, aki enni hozott neki, minden alkalommal intett, hogy keljen fel, de a lány napokon keresztül csak a fejét rázta, jelezvén, hogy túlságosan gyenge hozzá.
De aztán végül csak sikerült lábra állnia, és később már pár bizonytalan lépést is képes volt megtenni, kezével a falnak támaszkodva.
373

Fogvatartói növekvő érdeklődéssel figyelték állapotát.
Közelgett a kitűzött nap, és az áldozat egyre jobban megerősödött.
Aztán elérkezett az a bizonyos nap. Jane Por-ter

zárkájába egy addig soha nem látott fiatal nő lépett be
számos társa kíséretében, és valamilyen szertartásba
kezdett. A lány biztosra vette, hogy vallási jellegű
ceremónia folyik a teremben. Némileg felbátorodott és
jobb kedvre derült a gondolatra, hogy mégiscsak
kifinomult és jámbor lelkű, vallásuk parancsainak
engedelmeskedő emberek közé került, és most már egészen
biztos volt benne, hogy ezentúl emberségesen bánnak majd
vele.
Így aztán, amikor kivezették zárkájából, és hosszú, sötét
folyosókon kísérték végig, majd egy kőlépcsőn fellépkedve
napfényes, világos terembe tessékelték, semmiféle
ellenállást nem tanúsított, sőt készségesen
engedelmeskedett kísérőinek, mert hát végül is isten
szolgáinak kezében volt. Lehetséges, hogy másképpen
magyarázzák a mindenható mibenlétét, mint az 5 vallása,
gondolta, de mivel mégiscsak istenfélő lények voltak,
ebben annak bizonyságát látta, hogy kedves és jóságos
emberek.
Ám amikor a terem közepén megpillantotta az oltárt, és
tekintete a kőépítményt, s körös-körül a padlót borító
sötétbarna foltokra esett, elbizonytalanodott, és kezdtek
kételyei támadni. Amikor pedig lábához hajolva
összekötözték a bokáját, majd a háta mögött a csuklóját
is, a kétséget félelem váltotta fel szívében. Majd fel-
374
emelték, és hanyatt az oltár tetejére fektették, s ettől
kezdve a lány megszűnt reménykedni, a a félelemtől
reszketve várta, hogy mi történik ezután.
A rémülettől bénultan figyelte a különös vallás híveinek
groteszk táncát, s már rég tudta, milyen gyászos sors vár
rá, amikor megpillantotta a főpapnő felemelt kezében
megvillanó hosszú, vékony pengét.
Amikor a tőrt markoló kéz megindult lefelé, Jane Porter
lehunyta a szemét, és néma fohászt küldött a teremtőhöz,
akinek hamarosan a színe elé járul, aztán kimerült idegei
felmondták a szolgálatot és elájult.
Tarzan, a dzsungel fia megszállottként rohant éjjel-
nappal az őserdőben a romváros felé. Biztosra vette, hogy
a rettenetes hely lakói azok, akik szerelmét fogva
tartják vagy talán már meg is ölték.
Egyetlen nap és éjszaka leforgása alatt akkora távolságot
tett meg, mint az ötven rémisztő alak majd egy hétig,
mert a majomember a lombos ágak ösvényén haladt, magasan
a sűrű, szövevényes bozót fölött, amely a földön való
előrejutást nagyon lassúvá teszi.
Abból, amit a fiatal hím majomtól hallott, vi-
I lágossá vált a számára, hogy a fogoly lány csakis Jane
Porter lehet, hisz az egész dzsungelben
i nem létezett rajta kívül más fehér bőrű, karcsú kis
"nőstény". A sajátságos személyleírás alapján pedig a
"hímek"-ben Opar romvárosának la-
375

kóira, az emberi nem eme torz karikatúráira ismert. Hogy
a lányra mi vár, azt olyan pontosan tudta, mintha minden
a szeme láttára játszódott volna le. Sejtelme sem volt,
mikor akarják a rettenetes áldozati oltárra hurcolni, de
abban bizonyos volt, hogy a drága, törékeny kis lényt
előbb-utóbb erre a sorsra szánják.
örökkévalóságnak tűnő napok után a türelmetlen majomember
végre feljutott a sivár völgyet övező meredek sziklák
tetejére, és odalent megpillantotta az ezúttal
visszataszító arcát mutató város, Opar zord és félelmetes
romjait. Tar-zan gyors iramban vágott neki a száraz,
poros talajú völgynek. A hatalmas kőtömbök között rohanva
a vágy szinte repítette célja felé.

Vajon idejében érkezik-e még, hogy megmentse a lányt? Nem sok reménye lehetett, mégis bízott benne, hogy így lesz. Ha mást nem tehet, hát bosszút áll a haláláért. Úgy érezte, hogy irtózatos dühében képes lenne a rettenetes város lakóit az utolsó szálig kiirtani. Dél felé járt az idő, amikor odaért a hatalmas sziklához, amelynek tetején a város alatti kazamatákba vezető folyosó végződött. Mint a macska, úgy mászott fel a zordon gránittömb meredek falán, s a következő pillanatban már rohant is előre a kincseskamrába vezető hosszú, egyenes, szurokfekete folyosón. Keresztülvágott a sötét termen, majd vágtatott tovább, míg végül elérkezett a kút formájú széles kürtőig, amelynek túloldalán az utólag elfalazott folyosó egykori börtönébe vezetett.
376
Ahogy egy pillanatra megállt a kürtő szélén, a kút nyitott tetején keresztül elmosódott hangok hatoltak el a füléig. Hallgatózni kezdett, s azonnal megértette, mi történik a közelben. A haláltánc hangjait hallotta, amely az emberáldozat bemutatását megelőzi, s a főpapnő monoton rituális énekét. Tisztán felismerte La hangját. Lehetséges volna, hogy a szertartás éppen azt a rettenetet vezeti be, amelynek megakadályozására lóhalálában ide sietett? - futott át Tarzan agyán. Megborzongott az iszonyattól. Megeshet, hogy végül egyetlen pillanattal később érkezik a kelleténél? Mint az űzött szarvas a szakadékon, úgy ugrott át a kút túloldalára, s rohant tovább a sötét folyosón. Megszállottként esett neki a falnak, hogy eltávolítsa az útját álló akadályt Hatalmas izmaival nekifeszült a köveknek, s mikor egyet sikerült kilöknie a helyéről, a keletkezett kis nyíláson keresztülpréselte, fejét és vállait. Majd áthúzta magát a lyukon, magával rántva a többi követ, amelyek messze hangzó csattanással zuhantak a kőpadlóra.
Egyetlen ugrással a terem túlsó végében ter-iett, és nekivetette a vállát a masszív ajtónak.)e itt kénytelen volt megállni. A vastag rudak az ajtó túlsó oldalán még az ő izmainak is'ellenálltak. A majomember egy pillanat alatt meg-jfyőzSdött róla, hogy minden erőfeszítése hiába-raló; ebben az irányban leküzdhetetlen akadály állja útját. Egyetlen lehetősége maradt, az, hogy visszamegy a hosszú-hosszú folyosókon keresz-
377

tül a küls5 városfaltól egy mérföldnyire levó" sziklatömbhöz, és aztán ugyanúgy, ahogy először a vazirikkal, a völgy felöl jut be ismét a városba.
Tudta, hogy ha még egyszer végigjárja az egész utat, és a föld feletti bejáraton tér vissza, ezzel bizonyosan eljátssza annak lehetőségét, hogy megmenthesse a lányt - ha ugyan valóban ő az, aki az áldozati oltáron fekve várja végzetét. De más lehetőség nem kínálkozott, így hát megfordult, és elindult vissza a kibontott fal mögötti folyosón át. A kürtőnél újra meghallotta a főpapnő monoton énekét, és ahogy felpillantott a magasba, a kút nyitott teteje, úgy húsz lábnyira fölötte hirtelen egészen közelinek tűnt. Szinte csábította, hogy valami eszeveszett dologgal kísérletezzen, megpróbálja egyetlen hatalmas ugrással elérni a nyílás szélét.
Hiszen ha sikerülne fűkötelének egyik végét valahogyan az elátkozott kút tetején rögzítenie! Egy pillanatig tétovázott, majd hirtelen eszébe jutott valami. Visszament a ledöntött falhoz, és megragadta az egyik nagy, sima kőkockát. A kötél végét gyorsan a gránittömbhöz erősítette, majd a kúthoz ment, és gondosan

feltekerve a kötelet, maga mögé tette a folyosóra. Két kézzel megfogta a nehéz követ, és jó néhányszor fel-le lóbálta, hogy bemérje a távolságot és a megfelelő irányt, majd kissé ferdén előre a magasba lendítette, így az a holtpontra érve nem esett vissza a kútba, hanem a szemközti oldalon a nyí-
378
lás szélét súrolva átrepült a szomszédos belső udvarra. Tarzan kis ideig rángatta a lazán lelógó kötelet, míg azt nem érezte, hogy a kő végérvényesen megakad a kürtő pereménél, majd kilendült a sötéten ásító mélység fölé. Abban a pillanatban azonban, hogy teljes súlyával ránehezedett a kötélre, érezte, hogy az csúszni kezd visszafelé. Rettenetes bizonytalanságban teltek a másodpercek, míg a kötél apró rángásokkal, araszról araszra egyre lejjebb ereszkedett. Túloldalt a kő mind feljebb csúszott a kút tetejét szegélyező falon. Megakad-e a legtetején, vagy Tarzan súlya átbillenti rajta, és a majomember kötelestül, kövestül lezuhan az alant tátongó ismeretlen mélységbe?

25.

Az őserdőn keresztül

Néhány őrjítő pillanat telt el teljes bizonyta-iságban. Tarzan érezte, hogyan ereszkedik yre lejjebb a kötél, amelybe kapaszkodik, és állottá, amint odafent a kőtömb halk, kaparó angot adva súrlódik végig a falon. Aztán a kötél hirtelen megállt - a kő a kút cávájának legtetején megakadt. A majomember Bwatosan felmászott a vékony kötélen. Egy pillanat és a feje máris kibukkant a kürtő pereme
379

fölött. A belső udvar üres volt. Opar lakói mind összesereglettek az áldozat bemutatására. Tarzan hallotta La hangját a közeli szentélyből. A tánc véget ért. A tőr ezekben a pillanatokban indul el végzetes útjára. Ám miközben mindez végigfutott Tarzan agyán, a majomember teljes erejéből rohant a főpapnő hangj-mak irányába. A sors kegyéből egyből rátalált a nagy, nyitott terem bejáratára. Előtte egészen az oltárig a papok és a papnők hosszú sora állt, akik már készen tartották arany kelyheiket, hogy felfoghassák az áldozat meleg vérét. La kezében a tőr lassan közeledett a szerencsétlen, törékeny kis teremtés szíve felé, aki mozdulatlanul hevert a kemény kőoltáron. Amikor a majomember felismerte a szeretett lány arcvonásait, a rémülettől elállt a lélegzete, majd hangosan felnyögött fájdalmában. Aztán a sebhely a homlokán egy pillanat alatt bíborszínben kezdett izzani, vörös köd borult a szemére, és Tarzan az őrjöngő hím majom vérfagyasztó üvöltésével vetette magát a napisten imádói közé. Kitépte a bunkósbotot a legközelebb álló pap kezéből, s gonosz démonként csapkodva valósággal rendet vágott maga körül, ahogy az oltár felé igyekezett. La keze az első zavaró hangra megállt a levegőben. Amikor felismerte a felfordulás okozóját, hirtelen elsápadt. Azóta sem volt képes megfejteni a rejtélyt, miként szökött meg a különös fehér férfi börtönéből, amelybe ő maga zárta be. Azt akarta, hogy Tarzan soha többé
380
ne menjen el Oparból, mert amikor szeme megakadt az izmos testű, jóképű férfin, nem papnő volt többé, hanem az örök asszony.
Okos nő lévén már ki is talált egy történetet arról, hogy

isteni kinyilatkoztatás történt, amelynek során a lángsugarú istenség személyesen parancsolta meg neki, hogy ezt a fehér bőrű idegent fogadják a legfelső akarat földi helytartójaként. Tudta, hogy Opar népének eny-nyi magyarázat elég lesz. Biztosra vette, hogy a férfi is megnyugszik ebben, és hajlandó lesz itt maradni és feleségül venni őt, mintsemhogy visszakerüljön az áldozati oltárra.
De amikor felkereste volna a zárkában, és el akarta mondani a tervét, azt látta, hogy a férfi eltűnt, pedig az ajtót ugyanolyan gondosan bezárva találta, mint ahogyan távozásakor hagyta. És most egyszer csak visszatér - testet öltött
? szellemként tűnik elő a semmiből -, és halomra gyilkolja papjait, mint a birkákat. A lány egy pillanatra megfeledkezett áldozatáról, és mire
""' valamennyire rendezte volna gondolatait, a ha-almas termetű fehér férfi, karjában az imént lég az oltáron fekvő nővel máris ott állt előtte.
- Félre innen, La - kiáltotta. - Te meg-nentetted az életemet, ezért nem akarlak bántani. De meg ne próbálj az utamba állni vagy követni, mert akkor kénytelen leszek téged is "legölni - azzal a lány mellett elhaladva meg-idult az altemplom lejárata felé.
- Ki ez? - kérdezte a főpapnő az eszméleten lányra mutatva.
331

- ö az enyém - mondta Tarzan, a dzsungel fia.
Opar leánya egy pillanatig elkerekült szemmel bámult maga elé. Csüggedt szomorúság ült ki az arcára, könnyek buggyantak elő a szeméből, aztán halk sikoltással a hideg kőpadlóra hanyatlott éppen abban a pillanatban, amikor a rettenetes férfiak egy csapata vadul elcsörtetett mellette, hogy a majomemberre vesse magát. Ám amikor a férfiak odaértek, és megragadták volna, Tarzan, a dzsungel fia rég nem volt már előbbi helyén. Könnyed szökkenéssel tűnt el a kazamatákba vezető lépcsőn, és mire óvatosabban lépkedő üldözői is leértek, azt látták, hogy az altemplom üres. De a hoppon maradt vademberek nem követték; károrvendve nevetgéltek és zagyva nyelvükön azt magyarázgatták egymásnak, hogy a kazamatákból úgysem lehet másfelé kijutni, csak amerre a szökevény bement. Ha tehát valaha is előkerül még, csak erre jöhet. Nincs más dolguk, mint hogy odafönn várakozzanak és figyeljenek.
így aztán Tarzan, a dzsungel fia, karjában az eszméletlen Jane Porterrel zavartalanul haladt előre a Lángsugarú Istenség temploma alatti sötét folyosókon. Ám ahogy az opari férfiak tovább tárgyalták egymás között az esetet, eszükbe jutott, hogy az az ember egyszer már ugyanígy a kazamaták felé menekült el előlük, és bár gondosan figyelték a bejáratot, azon keresztül nem bukkant elő többé. S lám, ma mégis kívülről tört rájuk. Ügy határoztak hát, hogy ismét
382
útnak indítanak ötven embert a völgy felé, keressék meg és fogják el templomuk megszentr ségtelení tőjét.
Amikor Tarzan a kibontott fal mögötti kürtőhöz ért, már biztos volt benne, hogy Szerencsésen megmenekültek, ezért hát megállt, hogy visszategye a helyükre a ledöntött köveket. Űgy gondolta, ha mindent úgy hagy, ahogy volt, a város lakói aligha bukkanhatnak rá az elfeledett folyosóra és végében a kincseskamrára. Szándékában volt újra visszatérni Oparba, és még több kincset magával vinni, mint amennyit elrejtett a majmok amfiteátrumában.

Majd sietett tovább a sötét folyosón. Elhagyta az első ajtót, keresztülment a kincseskamrán, túljutott a második ajtón, és a hosszú, egyenes alagútban folytatta útját, amely kivezetett a városon túlra, a hatalmas sziklatömb tetején levő rejtett kijárathoz. Jane Porter még mindig eszméletlen volt.
A szikla csúcsára felérve megállt, és visszanézett a város felé. A sík terepen az opari férfiak közeledő csapatát pillantotta meg. Egy másod-ercig habozott. Mit tegyen? Próbáljon meg azonnal lejutni a völgy aljába, és rohanjon a távoli sziklák felé vagy rejtőzzön el itt estig? Az-egy pillantást vetett a lány sápadt arcára, a zonnal határozott. Nem várakozhat itt sötétedésig, s nem engedheti, hogy ellenségei elzárják szabadulás útját. Afelől sem lehetett egészen biztos, nem követik-e őket mégis az alagúton keresztül, és két tűz közé szorulva szinte bizo-
383

nyosan üldözői keze közé kerül, mivel az eszméletlen lánnyal a karjában nem törhetne ki az ellenség sorain keresztül.
Ügy lemászni a sziklatömb meredek oldalán, hogy Jane Portért is viszi magával, még Tarzan számára sem volt könnyű feladat, de aztán kitalálta, hogy fűkötelével a hátára kötözi a lányt, és így végül biztonságosan földet ért, még mielőtt az opariak odaértek volna a hatalmas gránittömb lábához. Minthogy a várossal ellentétes oldalon ereszkedett le a sziklafalon, a felkutatásukra kiküldött férfiak nem láthatták őket, és nem is álmodták, milyen közel vannak prédájukhoz.
Ügyelve arra, hogy a domb mindvégig eltakarja őket üldözőik szeme elől, Tarzan, a dzsungel fia csaknem egy mérföldet tett meg, mire az opariak a gránitsziklát megkerülve megpillantották maguk előtt a szökevényeket. Vadul or-dibáltak örömükben, majd eszeveszett rohanásba kezdtek, nyilvánvalóan azt gondolván, hogy egykettőre utolérik a lányt cipelő majomembert. De két dologban tévedtek: egyrészt lebecsülték Tarzannak, a dzsungel fiának erejét, másrészt túlbecsülték saját rövid, görbe lábaik gyorsaságát.
Tarzan könnyű futólépésben haladva is elérte, hogy a távolság közte és üldözői között majdnem ugyanakkora maradt. Időnként egy-egy pillantást vetett a karjában tartott lány arcára. Bizony, ha nem érezte volna a szívéhez szorított drága lény gyenge szívverését,- nemigen tudta
384

volna, hogy életben van-e még, mert a szegény, kimerült lány sápadt, elkínzott arca semmi jóval nem kecsegtette.
Így érkeztek el végül is a lapos tetejű kis fennsíkra, a völgyet határoló sziklához. Az utolsó mérföldön Tarzan nekilódult, és úgy rohant, mint az űzött szarvas, hogy túloldalt idejében lemászhasson majd a szikláról, mielőtt az opariak felérnek a tetőre, és sziklatömböket görgethetnének utánuk. Végül is fél mérföldre lent járt már a hegy oldalában, mire a dühödt kis emberek lihegve felértek a saiklák szélére. Haragos és csalódott kiáltozás közepette egymás után jelentek meg a hágó tetején, és szinte toporzékoltak tomboló dühükben, botjaikat rázva a távolodó szökevények felé. De ezúttal - ki tudja, miért - nem folytatták az üldözést saját országuk határain túl. Lehet, hogy eszükbe jutott a korábbi hosszú és viszontagságos üldözés eredménytelensége, lehet, hogy saját szemükkel látván,

milyen könnyedén, lendületesen és milyen szélsebesen távolodik tőlük a majomember, belátták: a további üldözés teljesen reménytelen, mindenesetre tény, hogy amikor Tarzan a sziklák alatt húzódó domborulat lábánál elérte az erdőt, az üldöző sereg visszafordult Opar felé. Tarzan mindjárt az erdő szélén, ahonnan továbbra is szemmel tarthatta a sziklák tetejét, a fűre fektette a lányt, és egy közeli patakhoz ment. Visszatérve vízzel lemosta és megdörzsölte a lány arcát, kezét, de minthogy ettől sem
386
tért magához, az aggodalomtól űzve újra erős karjába kapta a lányt, és továbbrohant nyugat felé.
Késő délutánra Jane Porter visszanyerte esz-möjetét. Nem nyitotta ki mindjárt a szemét, előbb megpróbált visszaemlékezni, mi is történt vele, mielőtt elájult. Persze, megvan! Hirtelen újra látia maga előtt az oltárt, a rettenetes papnőt, s a kezében megvillanó tőrt. Megborzongott kissé, mert azt hitte, hogy ez már vagy maga a halál, vagy pedig a halál előtti rövid önkívületi állapot, amelybe azután került, hogy a gyilkos tőr a szívébe fúródott.
Amikor végül nekibátorodott annyira, hogy ki merte nyitni a szemét, a látvány, amely eléje tárult, igazolni látszott félelmeit. A paradicsomban volt, hatalmas, lombos fák ágai között, és halott szerelme tartotta a karjában. - Ha ilyen a halál - mormogta -, Istennek legyen hála, hogy meghaltam.
- Mondott valamit, Jane?! - kiáltotta Tarzan. - Magához tért végre!
- Igen, Tarzan - felelte a lány, és hosszúhosszú hónapok után végre a nyugalom és boldogság jóleső érzése jelent meg az arcán.
- Hála istennek! - kiáltotta a majomember, és egy folyóparti kis füves tisztáson leereszkedett a földre. - Hát mégiscsak idejében érkeztem.
- Idejében? Hogy érti ezt? - kérdezte a lány.
;- Űgy, hogy sikerült kimentenem á halál
387

karmaiból, mielőtt még feláldozták volna az ól-táron. Nem emlékszik?
- Kimentett a halál karmaiból? - kérdezte a lány megzavarodva. - Drága Tarzan, hát nem vagyunk mindketten halottak?
Közben a majomember lefektette a fűre a lányt, úgy, hogy háttal egy hatalmas fa törzsének támaszkodhasson. A kérdés hallatán a férfi közelebb lépett, hogy jobban lássa szerelmese arcát.
- Halottak! - ismételte a szót, majd felnevetett. - Nem, Jane, nem halt meg, és ha visz-szamenne Oparba és megkérdezné a város lakóit, biztosan azt felelnék, hogy én sem viselkedtem halott módjára néhány órával ezelőtt. Nem, drágám, élünk mindketten, nagyon is.
- De hát Hazel is, monsieur Thuran is azt mondta, hogy maga sok-sok mérföldnyire a szárazföldtől a tengerbe esett - erősködött a lány, mintha meg akarná győzni a másikat, hogy igenis meghalt. - Azt mondták, kétség sem férhet hozzá, hogy maga volt az, ahhoz pedig még kevésbé, hogy nem élte túl az esetet, és nem is menthették ki.
- Hát hogyan bizonyítsam be, hogy nem vagyok kísértet - kérdezte a férfi nevetve. - Én voltam az valóban, akit az elragadó monsieur Thuran a vízbe lökött, de nem fulladtam bele - majd később elmesélek mindent sorjában. És most ugyana7 a vadember vagyok ismét, Jane Porter, akinek megismert.
388

A lány lassan felkelt a földről, és közelebb lépett Tarzanhoz.
- Még mindig nem tudom elhinni - mormogta. - Lehetetlen, hogy ekkora boldogság érjen azok után a rémségek után, amelyeket a "Lady Alice" elsüllyedése óta eltelt rettenetes hónapok alatt átéltem.
Egészen közel ment a férfihoz, és reszkető kezét gyengéden a karjára tette.
- Biztosan álmodom, és arra fogok majd felébredni, hogy az a borzalmas tőr eléri a szívemet. Csókolj meg, drágám, mielőtt ez a gyönyörű álom mindörökre szertefoszlik.
Tarzan, a dzsungel fia nem kérette magát. Erős karjaiba zárta a szeretett lányt, és megcsókolta nem egyszer, de százszor, míg csak Jane kifulladva el nem tolta magától. De a következő pillanatban a lány máris Tarzan nyaka köré fonta a karját, és újra csókra nyújtotta ajkát.
- Elhiszed-e végre, hogy élek - kérdezte a férfi -, hogy mindez valóság, és nem álom?
- Ha nem tudnám, édesem - felelte a lány -, hogy mindketten életben vagyunk, azért imádkoznék, hogy inkább így haljunk meg, és soha ne kelljen visszatérnem abba a rettenetes valóságba, amely körülvett, mielőtt elájultam.
Kis ideig mindketten némán álltak ott, egymás szemébe nézve, mintha még mindig nem mernék elhinni, hogy ez a kimondhatatlan boldogság, amelyben részük van, igazán valóság. A rettenetes csalódásokkal és rémségekkel teli
389

múlt egycsapásra semmivé lett, hogy a jövő mit hoz, azt nem sejthették - de a jelen, igen, a jelen az övék volt, azt senki nem vehette el tőlük. Végül a lány törte meg a mámoros csöndet.
- És most hová megyünk, drágám? - kérdezte. - Mihez kezdünk?
- Hová szeretnél menni? - kérdezett vissza a férfi. - Mihez szeretnél fogni?
- Követlek, drágám, ahová csak akarod, és azt fogom tenni, amit te jónak látsz.
- És Clayton? - kérdezte a férfi, akinek csak most jutott eszébe, hogy a földön kettejükön kívül más is létezik. - Megfeledkeztünk a férjedről.
- Én nem mentem férjhez, Tarzan! - kiáltott fel a lány. - És nem is köt Claytonhoz többé semmi. Éppen mielőtt azok a rettenetes alakok elraboltak volna, mondtam meg neki, hogy téged szeretlek, és ő tudomásul vette, hogy nem tarthatom meg elhamarkodottan tett ígéretemet. Ez akkor történt, amikor a csodával határos módon megmenekültünk egy ránk támadó oroszlán rettenetes karmaitól. - Jane hirtelen elhallgatott, és kérdőn nézett a férfira. - Te voltál az? Hát persze, ki más lehetett volna, mint Tarzan, a dzsungel fia?
A férfi lesütötte a szemét szégyenében.
- Hogy tehettél ilyet? - kérdezte a lány szemrehányóan. - Egyszerűen odébbálltál, és magamra hagytál a bajban?
- Ne, Jane! - könyörgött Tarzan. - Ne kínozz, kérlek! El sem tudod képzelni, mit álltam
390
ki az iszonyú ballépés óta, és mit szenvedtem akkor ott előbb a szörnyű féltékenységtől, majd elkeseredésemben, amiért a sors érdemtelenül ily kegyetlenül bánik velem. Visszamentem az eset után a majmok közé, Jane, és soha többé nem akartam embert látni. - Azzal elmesélte a lánynak, hogyan élt azóta, hogy visszatért a dzsungelbe, az egykori civilizált párizsi úriemberből miként vedlett vissza szédítő gyorsasággal előbb vaziri harcossá, majd

ugyanazzá a szabadon élő vad majommá, aki volt
születésétől egészen felnőtté válásáig.
A lány gyakran közbekérdezett, mindent tudni akart, végül
félve ugyan, de faggatni kezdte azokról a dolgokról,
amelyekről monsieur Thu-ran tett említést azzal a
bizonyos párizsi asz-szonnyal kapcsolatban. Tarzan
részletesen beszámolt neki arról, hogyan telt élete a
civilizált világban. Semmit sem hallgatott el, hiszen nem
volt szégyenkezni valója: szíve mélyén mindig is hű
maradt szerelméhez. Amikor befejezte az elbeszélést, a
lányra pillantott, mint aki arra vár, hogy mérlegelje
tetteit, és mondjon ítéletet fölötte.
?- Tudtam, hogy nem mond igazat. Óh, micsoda szörnyeteg
az az ember - mondta a lány. - Akkor hát nem haragszol
rám? - kérdezte a férfi.
A válasz, amelynek látszólag az égvilágon semmi köze nem
volt a kérdéshez, meggyőző és tipikusan női válasz volt.
391

- Nagyon szép nő Olga de Coude? - kérdezte a lány.
Tarzan elnevette magát, és újra megcsókolta Jane-t. -
Tizedannyira sem, mint te, drágám -
felelte.
A lány elégedett sóhajtással nyugtázta a választ, és
fejét a férfi vállára hajtotta. Tarzan tudta, hogy
felmentő Ítélet született.
Éjszakára Tarzan kényelmes kis lombsátrat készített az
egyik hatalmas fa barátságosan ringó ágai között. A
kimerült lány itt végre jól ki-aludta magát, miközben a
majomember az egyik alacsonyabban fekvő ágon
összekuporodva még álmában is vigyázta nyugalmát.
Hosszú út volt még előttük, és jó néhány napba telt, mire
elértek a tengerpartig. Ahol köny-nyűszerrel haladhattak
előre, kéz a kézben sétáltak a hatalmas fák lehajló ágai
alatt, mint a ködbe vesző múltban valamikor ősember
elődeink. Ha viszont áthatolhatatlan, sűrű bozót állta
útjukat, Tarzan hatalmas karjaiba kapta a lányt, és
könnyedén felszökött vele a fák ágaira. Boldogságukban
a szerelmesek úgy érezték, hogy túlságosan gyorsan
röppen el minden nap, ?amit együtt töltenek. Ha nem
aggódnak annyira Clayton miatt, akinek mielőbb a
segítségére akartak sietni, azt kívánták volna, bárcsak
soha ne lenne vége ennek a csodálatos, gyönyörűséges
vándorlásnak.
Már csak egynapi járóföldre voltak a tengertol, amikor
Tarzan orrát előttük haladó emberek, feketék szaga ütötte
meg. Szólt a lánynak,
392
és óvatosságra, csendre intette. - A dzsungel--ben ritkán
találkozik az ember jóbaráttal - figyelmeztette tömören.
Nesztelenül lopakodtak tovább, és fél óra múlva kis
csapat fekete harcost pillantottak meg, akik egymás
nyomában lépkedve nyugat felé tartottak. Láttukra Tarzan
hangosan felkiáltott örömében - megismerte saját vaziri
harcosait. Buszuli is köztük volt, és még többen mások,
akik vele együtt voltak Oparban. Amikor meglátták
királyukat, táncra perdültek és hangosan kiáltozni
kezdtek féktelen örömükben. Kiderült, hogy hetek óta
keresik már.
A feketék igencsak elcsodálkoztak a Tarzan társaságában
levő fehér lány láttán, majd amikor megtudták, hogy
királyuk jövendőbelije, egymással versengve halmozták el
tiszteletük minden jelével. A boldogságtól nevetgélő és
táncoló vazirik körében érkeztek meg végül a tengerparton
álló hevenyészett kalyibához.
Az életnek semmi jelét nem tapasztalták a környéken, és
kiáltozásukra nem érkezett válasz. Tarzan gyorsan

felmászott a fára, és eltűnt a kalyiba belsejében, de a következő pillanatban már meg is jelent újra, kezében egy üres kannával. Odadobta Buszulinak, és szólt, hogy hozzon vizet, majd felhívta a kalyibába Jane Portért.
Együtt hajoltak a szerencsétlen, csonttá aszott lény, az egykori angol főnemes fölé. Könnyek szöktek a lány szemébe, amikor megpillantotta a fiatal és egykor jóképű férfi beesett arcát, mé-
393

lyen ülő szemeit és a szenvedéstől eltorzult vonásait.
- Még életben van - mondta Tarzan -, és mindent meg fogunk tenni érte, amit csak lehet, de attól tartok, elkéstünk.
Amikor Buszuli megérkezett, Tarzan egy kevés vizet csöpögtetett Clayton kicserepesedett és duzzadt ajkai közé. Majd megnedvesítette forró homlokát, és lemosta szánalmasan összeaszott végtagjait.
A férfi kisvártatva kinyitotta a szemét. Halvány mosoly suhant végig az arcán, amikor megpillantotta a fölébe hajló lányt. Majd tekintete Tarzanra siklott, és a boldog mosolyt csodálkozó arckifejezés váltotta fel.
- Minden rendben van, öregfiú - mondta a majomember. - Még idejében rád találtunk. Meglátod, hamarosan rendbe jössz, egy-két nap, és újra talpra állsz.
Az angol bágyadtán megrázta a fejét. - Már késő - suttogta. - De nem is baj. Jobban szeretnék meghalni.
- Holvan monsieur Thuran? - kérdezte a lány.
- Itthagyott, amikor a betegségem súlyosra fordult. Maga az ördög az a gazember. Amikor kértem, hogy adjon innom, mert már annyi erőm sem volt, hogy vízért menjek, a szemein láttára itta ki a kanna tartalmát, a maradékot a földre öntötte, és aztán a képembe nevetett.
-; A szörnyű emléktől a férfi hirtelen felélénkült, mintha egy pillanatra újra visszatért volna belé
394
az élet. Felkönyökölt fektében. - Igen - tört elő belőle a szó szinte kiáltva -, mégiscsak élni akarok. Legalább addig akarok élni, míg felkutatom és megölöm ezt az emberi fenevadat! - Ám a görcsös erőlködéstől teljesen kimerült és magatehetetlenül hanyatlott vissza a rothadó fűágyra, amely egykor felöltőjével egyetemben Jane Porter hálóhelye volt.
- Ne törődj Thurannal - próbálta megnyugtatni Tarzan, a dzsungel fia, és kezét Clayton homlokára tette. - Vele nekem van elszá-molnivalóm, és ne aggódj, meg fogom találni.
Clayton hosszú ideig mozdulatlanul feküdt a helyén. Tarzan időről időre a szerencsétlen férfi beesett melLkasára hajtotta a fejét, kimerült szívének halk dobogását figyelve. Estefelé Clayton pár pillanatra újra felemelkedett fektében.
- Jane! - suttogta. A lány közelebb hajolt hozzá, hogy jobban hallja elhaló szavát. - Én vétettem maga ellen - és ellenp - intett bágyadtán a majomember felé. - Nagyon szerettem. Tudom, ez nem mentség arra, amit elkövettem, de nem tudtam elviselni még a gondolatát sem annak, hogy le kelljen mondanom ma-
"gáról. Nem kérem, hogy bocsásson meg. Csak azt akarom még megtenni, ami több mint egy évvel ezelőtt a kötelességem lett volna. - Azzal a derékaljául szolgáló felöltő zsebébe kezdett matatni valami után, amire korábban lázas rohamai közepette bukkant rá. Hamarosan megtalálta a gyűrött, sárga papírdarabot. A lány felé nyújtotta, s miután az átvette tőle, karja erőt-
395

lenül hanyatlott le a mellére. Feje hátrabillent, csendeset sóhajtott, és nem mozdult többé. Tar-zan, a dzsungel fia fölébe hajolt, és a kabát szélével betakarta az örökre elnémult férfi arcát.
Kis ideig még ott térdeltek a halott mellett, a lány csendes imát mormolt ajkai között, s amikor felkeltek és megálltak kétoldalt a sorsával megbékélt ember mellett, könnyek gyűltek a majomember szemébe, akit saját korábbi gyötrelmei megtanítottak arra, hogy részvétet erezzen mások szenvedésének láttán.
A lány ugyancsak megsiratta a szerencsétlen férfit, és könnyein át kezdte kibetűzni a megfa-; kult sárga cédulára írt szöveget. Ugyancsak elkerekedett a szeme, amikor a végére ért, és kétszer is elolvasta, mire felfogta a szavak értelmét; A papíron ez állt:
"Ujjlenyomatok alapján Greystoke vagy. Gratulálok:'
D'Arnot
Aztán a lány Tarzan felé nyújtotta a papírdarabot. - ö egész idő alatt tudta - mondta -,' és nem szólt neked ?
- Én előbb tudtam, mint ő - felelte a férfi.' '- Sejtelmem sem volt, hogy a távirat a kezébe került. Akkor éjszaka veszíthettem el a váróteremben. Ott kaptam meg én is.
- És mindezek után még azt mondtad nekünk, hogy az anyád nősténymajom volt, és semmit sem tudsz az apádról? - kérdezte hitetlenkedve a lány.
396
- A cím és a birtok semmit sem jelentett volna a számomra nélküled, drágám - felelte Tarzan. - És ha ezeket elvettem volna Clay-tontól, azt a nőt rövidítettem volna meg, aki a legdrágább volt nekem. Hát nem érted, Jane? - A majomember úgy bizonygatta igazát, mintha valami bűn alól akarná tisztázni magát.
A lány feléje nyújtotta a karját, és megfogta a kezét.
- És én még képes lettem volna elmenni egy ilyen igazi szerelem mellett! - mondta.

26.

A majomember távozása

Másnap reggel nekivágtak a Tarzan kunyhójához vezető rövid útnak. Négy vaziri harcos vitte a vállán az elhunyt férfi holttestét. A majomember javaslata volt, hogy Claytont a korábbi Lord Greystoke mellé, a dzsungel széléhez közel temessék el, a kis kunyhóval szemben, amelyet apja épített.
Jane Porter örült, hogy így lesz, és a szíve .mélyén nem győzte csodálni e bámulatos férfit, aki, bár vadon élő állatok között és az ő példájukat követve nőtt fel, a nemeslelkűségnek és a ta-pintatnak olyan fokára jutott, amelyet csak a
397

legmagasabb rendű civilizációban előktől szokás elvárni. Az öt mérföldből, amelyet meg kellett tenniük Tarzan saját kis öbléig, hármat maguk mögött tudtak már, amikor az előttük haladó vazirik hirtelen megálltak, és meghökkenve mutogatni kezdtek egy különös alak felé, aki a part mentén közeledett feléjük. Egy férfi lépkedett ott lassan, csillogó cilinderrel a fején, tekintetét a földre szegezve, és kezét hosszú, fekete frakkja szárnyai alatt a hátán összekulcsolva.
Jane Porter ajkát meglepett és boldog kiáltás hagyta el, majd a lány rohanni kezdett a különös kis emberke felé. A kiáltásra az idős férfi felpillantott, és amikor

felfogta, ki az, aki elébe szalad, megkönnyebbülésében és boldogságában ő is hangosan felkiáltott. Amikor Archimedes Q. Porter professzor végre karjába zárhatta lányát, könnyek kezdtek végigcsorogni ráncos, öreg arcán, és jó néhány percbe telt, mire összeszedte magát annyira, hogy meg tudott szólalni.
Aztán, hogy a következő pillanatban felismerte Tarzant is, alig tudták meggyőzni, hogy nem a korábbi rettenetes bánat zavarta meg teljesen az elméjét. Mivel a társaság többi tagjához hasonlóan ő is szentül meg volt győződve, hogy Tarzan meghalt, a szórakozott tudósnak nem kis problémát okozott összeegyeztetni eme meggyőződését Jane "erdei istenének" nagyon is eleven emberre valló külsejével. Clayton halálának híre viszont mélységesen megrendítette. - Nem értem a dolgot - mondta. - Mon-
398
sieur Thuran biztosított bennünket, hogy Clayton napokkal ezelőtt elhunyt.
- Thuran ott van önöknél? - kérdezte Tarzan.
- Igen. Éppen a minap talált ránk, és vezetett el minket az ön kunyhójába. Odáig attól kicsit északabbra táboroztunk. Nahát, már előre látom, micsoda öröm lesz a számára, ha újra láthatja mindkettőjüket!
- És meglepetés - tette hozzá Tarzan. Kevéssel utóbb a különös csapat elért a tisztás
szólére, amelyen a majomember kunyhója állt. iNagy sürgés-forgás tárult a szemük elé, és az első, akit Tarzan megismert, nem volt más, mint D'Arnot.
- Paul! - kiáltotta majomember. - Az isten szerelmére, mit keresel te itt? Hát már mindannyian megbolondultunk?
A hadnagy feltűnésének sok más látszólag különös dologgal egyetemben viszonylag egyszerű magyarázata volt. D'Arnot hajója, járőrszolgálatot tel J3iítve a part mentén cirkált, és a hadnagy javaslatára vetett horgonyt a szárazföldbe benyúló kis öböl előtt a tengeren, hogy újra felkeressék a kis kunyhót és a környező dzsungelt, jahoi a tisztek és a legénység tagjai közül többeknek olyan izgalmas kalandokban volt részük két évvel azelőtt. Partraszálláskor találkoztak lord Tennington társaságával, és Tarzanék be-toppanásakor javában folytak az előkészületek, hogy másnap reggel valamennyiüket a hajó fe-
399

délzetére vegyék, és visszavigyék a civilizált vi- Ó
lágba.
Hazel Strong és édesanyja, Esmeralda, és Mr. Sámuel T. Philander szinte a könnyekig meghatódott a boldogságtól, hogy Jane Porter szerencsésen visszatért körükbe. Ügy érezték, megmenekülése a csodával határos, és teljes egyetértés volt közöttük a tekintetben, hogy e nagyszerű hőstettre Tarzanon, a dzsungel fián kívül senki más nem lett volna képes. Dicshimnuszokat zengtek a majomemberről, és úgy elhalmozták figyelmességük jelével, hogy Tarzan végül már legszívesebben visszament volna a majmok amfiteátrumába.
Mindannyian élénk érdeklődést tanúsítottak a vaziri vademberek iránt, és a fekete harcosok rengeteg ajándékot kaptak királyuk barátaitól, de amikor megtudták, hogy vezérük eltávozik körükből a nagy kenu fedélzetén, amely a parttól egy mérföldnyire vetett horgonyt, nagyon elszomorodtak.
Mindeddig azonban az újonnan érkezettek sehol sem látták lord Tenningtont és monsieur Thurant. Kiderült, hogy kora reggel elindultak friss vadhúsért, de a vadászatból nem tértek

vissza.
- Hogy meg lesz lepve ez az ember, ez a Rokov, ahogy te mondod, ha meglátja, hogy itt vagy - mondta Jane Porter Tarzannak.
- Nem sok ideje lesz csodálkozni - felelte a majomember, és hangja olyan fenyegetően csengett, hogy a lány rémülten kapta fel a fejét, és
400
nézett Tarzan szemébe. Amit tekintetéből kiolvasott, az bizonyára csak megerősítette aggodalmát, mert kezét a férfi karjára téve könyörögni kezdett neki, hogy bízza a fickó sorsát a francia igazságszolgáltatásra.
- Benn, a dzsungel szívében, drágám - mondta -, ahol semmilyen más jog vagy törvény nem szolgáltathat számodra igazságot, csak a saját karjaid ereje, teljesen rendjénvaló lenne, ha végrehajtanád ezen a gazemberen a jogos ítéletet. De most, hogy egy civilizált ország kormányának erős karja is a rendelkezésedre áll, gyilkosság volna, ha megölnéd. Még a barátaid Ls kénytelenek lennének azt indítványozni, hogy tartóztassanak le, vagy ha ellenállnál, az mindnyájunk számára újra csak szerencsétlenséget és boldogtalanságot jelentene. Nem tudnám elviselni, hogy újra elveszítselek, Tarzan, drágám. ígérd meg, hogy átadod a fickót Dufranne kapitánynak, és hagyod, hogy a törvény tegyen igazságot rajta. Ez a vadállat nem érdemli meg, hogy kockáztassuk miatta a boldogságunkat.
Tarzan végül belátta, hogy a lánynak igaza van. Fél óra múlva Rokov és Tennington egyszer csak előbukkant a dzsungelból. Egymás mellett lépkedtek a tisztáson át. Tennington vette észre először, hogy idegenek vannak a táborban. Előbb a fekete harcosokon akadt meg a szeme, akik a cirkáló matrózaival merültek élénk eszmecserébe, aztán megpillantotta a karcsú, bar-
401

nára sült óriást is, aki D'Arnot hadnaggyal és Dufranne kapitánnyal tárgyalt valamit.
- Hát ez meg ki lehet? - szólt oda Tenning-ton Rokovnak. Amikor a fickó felnézett, és pillantása találkozott a majomember rászegezödő tekintetével, hirtelen megtántorodott, és halottsápadt lett.
- Sapristi! - kiáltotta, és még mielőtt Ten-nington észrevehette volna, hogy mi a szándéka, máris vállához kapta puskáját, és célba véve Tarzant, meghúzta a ravaszt. Ám az angol szorosan ott állt mellette, olyan közel, hogy kezével elérte és a másodperc töredéke alatt felütötte a puska csövét, még mielőtt a kakas a töltényre csapódott volna. így aztán a Tarzan szívének szánt golyó ártalmatlanul fütyült el a férfi feje fölött.
Mire Rokov újra tüzelt volna, a majomember már ott is termett, és kicsavarta a fegyvert a kezéből. A lövés zajára Dufranne kapitány, D'Arnot hadnagy és vagy egy tucat matróz is előrohant, és most Tarzan egyetlen árva szó nélkül átadta nekik a gazembert. Már Rokov megérkezése előtt beszámolt a francia hajó parancsnokának az ügyről, és a kapitány azonnal intézkedett, hogy a fickót verjék vasra, és dugják lakat alá a cirkáló fedélzetén.
Még mielőtt az őrség a csónakhoz kísérte volna a foglyot, hogy az ideiglenes börtönbe szállítsa, Tarzan engedélyt kért, hogy megmotozhassa, és legnagyobb örömére megtalálta nála az ellopott iratokat,
402
A dörrenés kicsalta Jane Portért és a többieket is a kunyhóból, és az izgalmak elültével a lány a meglepett lord Tennington üdvözlésére sietett. Miután elszedte a

papírokat Rokovtól, Tarzafl is csatlakozott hozzájuk, és amikor odaért, Jane Porter ezekkel a szavakkal fordult oda Tenningtonhoz:
- Lord úr - mondta -, bemutatom John Claytont, Greystoke lordját.
A nemes főrend gigászi erőfeszítéseket tett, hogy udvariasnak tűnjék, mégsem volt képes leplezni meghökkenését, és Tarzannak is, Jane Porternek is, D'Arnot-nak is jó néhányszor kellett újra meg újra megismételnie a majomember születésének különös történetét, mire sikerült meggyőzniük lord Tenningtont, hogy nem őrültek meg valamennyien egytől egyig.
Napnyugtakor nagybátyja és nagynénje, a néhai lord és lady Greystoke dzsungelbeli sírja mellett eltemették Willíam Cecil Claytont. Tarzan kérésére háromszoros sortűz dördült el "a bátor ember emlékére, aki férfi módra viselkedett a halál órájában".
Az egyszerű halotti szertartást Porter profesz-I szór celebrálta, akit fiatal korában lelkésszé avattak. A sírt pedig lehajtott fővel a valaha volt legkülönösebb gyászoló gyülekezet állta körül. Voltak ott francia tisztek és matrózok, angol lordok, amerikaiak és derék afrikai vademberek is.
A temetés után Tarzan megkérte Dufranne kapitányt, hogy pár nappal halassza el az indu-

lást. Szeretne elmenni a "holmijáért", mondta, amelyet pár mérföldnyire innen, a szárazföld belsejében helyezett el. A parancsnok örömmel teljesítette a kérést.
Tarzan és vaziri harcosai másnap késő délután érkeztek meg az első rakomány "holmival", és amikor a társaság tagjai megpillantották a több ezer éves színarany rudakat, rengeteg kérdéssel halmozták el a majomembert. Ö azonban mindvégig csak rejtélyesen mosolygott a mohó kíváncsiság láttán, é? a legcsekélyebb felvilágosítással sem volt hajlandó szolgálni a mesés kincs eredetét illetően. - Ezerszer ennyi maradt még ott ezekből a rudakból - magyarázta -, és ha netán szükségem lenne rá, vissza akarok majd még térni újabbakért.
Másnapra az utolsó arany rúd is a táborba érkezett, és amikor mindet elhelyezték a cirkálón, Dufranne kapitány megjegyezte, úgy érzi magát, mintha egy réges-régi spanyol gálya parancsnoka volna, amely az aztékok kincses városaiból tér éppen haza. - Minden pillanatban várhatom, hogy a matrózaim elvágják a torkomat, és a kezükbe kaparintják a hajót - tette hozzá.
Másnap reggel éppen felszállni készültek a cirkálóra, amikor Tarzan váratlan ötlettel állt elő.
- A vadállatokról azt tartják ugyan - mondta Jane Porternek -, hogy mindenféle ér-zelgősségtől mentesek, én mégis azt szeretném, ha ugyanabban a kunyhóban köthetnék házas-

ságot, amelyben születtem, itt, anyám és apám sírja mellett, a vad dzsungel szélén, amely mindig is igazi hazám volt.
- Szabályos lesz az így, drágám? - kérdezte a lány. - Mert ha igen, hát keresve sem találhatnék alkalmasabb helyet, ahol férjhez mehetnék az én erdei istenemhez, mint itt, a dzsungel árnyékos fáinak tövében.
Amikor megemlítették a dolgot a többieknek, azok biztosították őket, hogy az esküvő teljesen szabályos lesz és méltó betetőzése e romantikus nagy szerelemnek. így aztán az egész társaság összegyűlt a kunyhó

belsejében és az ajtó körül, hogy szemtanúja legyen az újabb szertartásnak, amelyre ezúttal is Porter professzor közreműködésével került sor.
Ügy volt, hogy D'Arnot lesz a násznagy, Hazel Strong pedig a nyoszolyólány, míg legújabb kitűnő "ötletével" Tennington fel nem borított minden korábbi elképzelést.
- Ha Mrs. Strong is beleegyezik - mondta, és kézenfogta a nyoszolyólányt -, Hazel és én úgy gondoltuk, hogy remek dolog volna, ha mindjárt kettős esküvőt rendeznénk.
Másnap felkerekedtek, és amikor a cirkáló lassan elindult a nyílt tenger felé, egy kifogástalan fehér flanelltöltönyben feszítő magas férfi és egy bájos ifjú hölgy támaszkodott a hajó korlátjának. Elmerengve nézték az egyre távolodó partot, amelyen a vazirik népéből való húsz meztelen, fekete testű harcos járta a maga vad táncát,

magasba emelve harci lándzsáját és istenhozzá-dot kiáltozva távozó királyának.
- Nagyon elkeserítene a gondolat, hogy utoljára látom a dzsungelt, drágám - mondta a férfi -, ha nem tudnám, hogy az új világ, amely felé hajózunk, örökké a boldogság szigete lesz veled - azzal Tarzan, a dzsungel fia párjához hajolt és megcsókolta.